

ВЕНЕЦ ВМЕСТО ПЕПЕЛ

КАК ДА ПОЛУЧИМ ЭМОЦИОНАЛЬНО ИЗЦЕЛЕНИЕ

ДЖОЙС МАЙЕР

ДЖОЙС МАЙЕР

ВЕНЕЦ
ВМЕСТО ПЕПЕЛ

КАК ДА ПОЛУЧИМ ЭМОЦИОНАЛНО ИЗЦЕЛЕНИЕ

ФОНДАЦИЯ АНИМ

Ловеч, 2011

Original title: BEAUTY FOR ASHES

Copyright © 1994, 2003 by Joyce Meyer
Life in the Word Inc., P.O. Box 655
Fenton, Missouri 63026

Първо български издание
© 2011 г., Християнска фондация АНИМ
Ловеч 5500, п.к. 12
www.joycemeyer.bg

Това издание се осъществява със съдействието на
Издателство „Нов човек”,
София 1303, ул. Антим I, 28.

ISBN: 978-954-407-353-4

Превод от английски: Свилена Стоянова
Редактор: Милена Михайлова
Графичен дизайн: Филип Папратилов
Оформление на текста: Васил Папратилов

Посвещавам тази книга на своя съпруг Дейв, който ми показваше любовта на Исус през целия процес на моето емоционално възстановяване.

Благодаря ти, Дейв, затова че ми позволяваше да бъда себе си, дори и тогава, когато не бях особено приятна, затова че си бил толкова търпелив и позитивен към мен, затова че си вярвал, че Бог ще ме промени, макар това да е изглеждало невъзможно.

Вярвам, че тази книга е както моя, така и твоя и благодаря на Бога, че Той избра да те доведе в живота ми. Ти наистина винаги си бил за мен моят „рицар в бляскави доспехи“.

Съдържание

Введение	7
<i>Част първа: Някога и аз бях вързана</i>	
1 Трофеите на богататта	11
2 Пепелта на тормоза	15
3 Връзките на страха	20
4 Поведенчески пристрастявания вследствие на малтретирането	30
5 Избавени чрез любов	41
6 Следвайте Святия Дух	49
7 Двата вида болка	55
8 Единственият изход минава през самата ситуация	64
9 Пуснете миналото си	71
10 Изкупени и обявени за праведни	83
11 Отхвърляне или приемане на себе си	95
12 Влиянието на отхвърлянето върху взаимоотношенията ни	105
13 Смелостта да бъдем себе си	111
14 Прощката ни прави свободни да живеем отново	120

Част втора: Но сега съм свободна

15	Как да простим на онзи, който е злоупотребил с нас	129
16	Благославяйте враговете си.	135
17	Възмездието е на Господа	145
18	Свободни да се радвате с другите.	151
19	Емоционална стабилност	160
20	Интимност и доверие.	165
21	Искайте и ще получите.	173
22	Укрепени вътрешно.	182
23	Най-после свободни	189
24	Градете мостове, а не стени.	197
25	Нищо няма да бъде изгубено.	202
26	Двойна мяра за вашите неприятности	210
27	Отърсете се.	218
28	Чудодейна награда	228
	Бележки.	233
	Библиография.	234

Въведение

Ако радостта ви е помрачена от някаква емоционална болка, ако сте били малтретирани или сте преживели отхвърляне, насърчавам ви да прочетете тази книга. Ако някога сте ме слушали по радиото или в телевизионните ми предавания, сигурно сте ме чули да говоря за това, че самата аз съм била жертва на тормоз през цялото си детство и тийнейджърски години. Всъщност целият ми живот е бил една купчина пепел, преди да срещна Господ и да бъда освободена от истината на Неговото Слово.

Това не е история за всичките неприятни подробности от моето минало, но споделям достатъчно за своето детство, за да ви покажа, че много добре разбирам какво означава човек да се чувства безпомощен и злощастен. Преди години Бог ме вдъхнови да споделя тези истини, за да помогна да бъдат освободени и други, които са били в подобни ситуации. От първото издание на книгата непрекъснато чувам хиляди хора, които засвидетелстват, че се нуждаят от молитва и поучение, за да се научат да ходят в победоносния живот, който Бог е запланувал за тях. Всички те заявяват, че истината в тази книга им е помогнала неимоверно много.

Неотдавна Господ ме насърчи да разширя написаното тук, за да създам допълнителна твърда основа за хората, които са готови да пуснат своето минало и да се придвижат към красивия живот, на който Бог иска те да се насладят. Въз основа на личната си опитност и на обширното изследване на поведенческите пристрастявания, причинени от малтретиране, аз споделям как Божията любов е способна да премахне всеки негативен резултат от отминалите неправди. Говоря още и за двата вида болка, пред която онеправданият човек трябва

да се изправи. Едната е болката от промяната, а другата – болката от това да остане същия. Говоря и за шест стъпки за достигането на емоционално възстановяване.

Бягството от миналото не води до изцеление и възстановяване и затова тук посочвам няколко начина, по които хората се опитват да избягат от своето минало. Те ще ви помогнат да избегнете забавянето в достигането на вашата лична победа. Ще обясня още как да се придвижите напред, като преминете през праговете на болка, които са се превърнали в препятствия за бъдещето.

Ако се нуждаете от това да пуснете своето минало и да получите вътрешна сила от Бога, която да ви направи способни да се доверявате на другите, да развиете и поддържате близки взаимоотношения и отново да се наслаждавате на живота си, то тогава тази книга е написана за вас. Веднъж щом започнете да я четете, не се отказвайте, но я довършете докрай, за да стигнете до добрите вести за наградата, за която Бог ви е призовал.

Знам от първа ръка, че Бог възнагражда онези, които усърдно Го търсят. Можете да се научите как да се отърсите от тревогите и неприятностите и как да получите двойна отплата за всичко, през което сте преминали.

Ч А С Т П Ъ Р В А

Някога и аз бях вързана

*Други седяха в тъмнина и в мрачна сянка,
вързани със скръб и с окови, защото се раз-
бунтуваха против Божиите слова и презря-
ха съвета на Всевишния.*

ПСАЛОМ 107:10-11

Трофеите на благодатта

Много хора създават впечатлението, че на външен вид всичко в живота им е наред, но вътрешно те са емоционални развалини, защото са били травмирани и тормозени. Жертва на травма е човек, който е бил наранен физически или емоционално от някакъв внезапен или значителен шок, който е причинил силна и трайна вреда в психологическото развитие на този човек.

Вярвам, че днес има много травмирани хора по света, които са били така малтретирани и тормозени в миналото, че са станали емоционално нестабилни и не са способни да функционират нормално в своя ежедневен живот. Има хора, които са преживели такива травми и здраво са капсулирали своите емоции, защото са понесли нещо, което е било толкова ужасно, че не могат дори да говорят за него.

Преминаването през травмиращо малтретиране може да хвърли хората в състояние на психологична недостатъчност, което да им попречи да функционират правилно в своите взаимоотношения с останалите. Такива жертви не разбират какво не им е наред, нито знаят как да се освободят от своите разрушителни модели на поведение, така че да могат да живеят един нормален живот. Така беше и с мене, преди да се науча как да спечеля победа над травмата в моя живот.

Търсейки лицето на Бога и в четене на Неговото слово, аз открих, че Господ е най-силно загрижен за нашия *вътрешен* живот, защото именно там ние се наслаждаваме на Неговото присъствие. Исус казва: „Защото, ето, Божието царство е *във вас* (в сърцата ви) и *сред вас* (обградилото ви е)” (Лука 17:21).

Тази книга е обобщение на това как Бог ме научи да триумфирам чрез Христос над всяка трагедия, причинена от малтретирането в моя живот. След дълги години на проповядване на Божието Слово, Господ ме насочи към II Коринтяни 2:14: „Но благодаря на Бога, Който винаги ни води в победоносно шествие (като трофей на Христовата победа) в Христос и на всяко място изявява и доказва чрез нас благоуханието на познанието за Него”.

Една сутрин, в Деня на благодарността, в мен започна да се надига дух на благодарност, докато размишлявах за всичко, което Бог е направил за мен. Той говори на сърцето ми и ми каза: „Джойс, ти си трофей на Моята благодат и Ми помагаш да придобия и други трофеи”. След това получих видение на витрина в небето, цялата пълна с трофеи. Разбрах, че когато някой спечели трофей, това е защото той е шампион, най-добрият в това, което прави. Когато в нечий дом има трофеи от бейзболни, голф или боулинг състезания, това означава, че някой от този дом е прекарал много време в подготовка и развитие на уменията си в дадената област.

Бог е Шампион в това да довежда хората от място на разрушение в място на пълна победа. А когато достигнат до това място на победа, те се превръщат в трофеи на Неговата благодат и са поставени на показ като ароматен спомен, който изявява Божиата доброта. Споделям своето свидетелство в тази книга, за да помогна на онези, които все още са в този процес на превръщане в трофеи за Бога.

Както чрез трагедии, така и чрез победи съм научила, че Исус е моят Цар, който иска да бъде такъв и във вашия живот. Царството, в което копнее да царува, е нашият вътрешен човек – умът ни, волята ни, емоциите ни, желанията и мислите ни. Словото ясно говори, че „Божието царство не е въпрос на това да има човек ядене и пиене, но е праведност (онова състояние, което прави човека желан и приятен на Бога), сърдечен мир и радост в Святия Дух. Който служи на Христос по такъв начин е приятен и угоден на Бога и е одобрен от хората” (Римл. 14:17-18).

С други думи, ако Бог царува вътре в нас, ние ще се радваме на праведност, мир и радост в Святия Дух. Ще бъдем угодни на Бога и одобрени от хората. Исус казва, че ние не бива да се тревожим за външни неща като храната и дрехите, но че трябва първо да търсим (да се целим към и да жадуваме за) Неговото царство и Неговата

правда (Неговия начин, по който да вършим и бъдем прави) и едва тогава всичко останало ще ни се прибави (Матей 6:33).

Преди всичко друго ние трябва да търсим Неговото царство, *което е вътре в нас*, а след това Той ще се погрижи за всичките ни външни безпокойства. Когато приемем Исус като наш Господ, Той управлява вътрешния ни живот и носи със Себе си праведност, мир и радост. Без значение какви трудности или изпитания преживяваме в своя живот, ако вътрешно сме цели и завършени, ние не само ще се справим, но и ще се наслаждаваме на живота си.

Вътрешният ни живот с Бога е много по-важен от външния ни живот. Следователно емоционалното изцеление, което аз наричам още вътрешно изцеление, е тема, която трябва да бъде дискутирана по един духовен и балансиран начин, който да доведе до добри резултати. Апостол Павел казва, че ние можем да бъдем „уверени, че Този, Който възкреси Господ Исус Христос, ще възкреси и нас заедно с Исус и ще ни доведе... в Неговото присъствие” (II Коринтяни 4:14). В стихове 16-18 той продължава:

„Затова ние не се обезсърчаваме (не сме напълно бездушни, уморени, изтощени от страх); но ако и да тлее и залянява (прогресивно) външният наш човек, пак вътрешният всеки ден (прогресивно) се подновява. Защото нашата привременна лека скръб (това леко страдание от отминалия час) произвежда все повече и повече ни подготвя за една вечна тежина на слава за нас (неизмерима, надминаваща всичко, с което може да се сравни, огромна и превъзходна слава и блаженство, което няма край). И като мислим и гледаме не на видимите, но на невидимите; защото видимите са временни (кратки и мимолетни), а невидимите – вечни и безсмъртни.”

Всички ние сме изложени на такива „мимолетни скърби”, както се изразява Павел, а много от нас сме преживели и емоционални болки, които за времето си са изглеждали непоносими. Но Исус дойде, за да „провъзгласи освобождение на пленниците и възстановяване зрението на слепите, да пусне на свобода онези, които са угнетени (потъпкани, тормозени, смазани и съкрушени от гибел)” (Лука 4:18-19).

Във версията на Кинг Джеймс, в стих 18 Исус казва, че е дошъл да „изцели сърцесъкрушените”. Според подробния конкорданс на Стронг, думата, преведена като сърцесъкрушен в този стих, е комбинация от две гръцки думи – *кардиа*, което означава „сърце”¹, и *сунтрибо*, което означава „напълно смазан, разпръснат на парчета, разтрошен на хиляди парчета..., наранен”² Вярвам, че Исус дойде, за да изцели онези, които са съкрушени вътрешно, които са смазани и наранени *отвътре*.

Ако сте били травмирани от неправда, надявам се тази книга да ви послужи като пътеводител, който да ви отведе от пепелта на отчаянието до красотата на здравето и невредимо вътрешно състояние. Моля се да видите, че това послание е просто, ясно и могъщо и нека Святият Дух да ви направи способни да Го следвате към вашата предназначена цел – мир и радост.

Молитвата ми за вас е според Ефесяни 3:16:

Моля се да бъдете укрепени във вътрешния си човек чрез силата на Святия Дух и Той да обитава във вашето скрито естество и личност.

Насърчавам ви също да помните винаги Божието обещание, което намираме в Евреи 13:5-6:

„Защото сам Бог е рекъл: ‘Никак няма да те оставя, по никакъв начин няма да те проваля, няма да се откажа от теб, нито ще те оставя без подкрепата Си. Аз няма, няма, в никакъв случай няма да те оставя безпомощен, нито ще те изоставя или разочаровам (няма да те пусна от ръцете Си). Никак (в никакъв случай) няма да те забравя.’ Затова сме спокойни, насърчени и с увереност и дръзносно казваме: ‘Господ ми е помощник; няма да се убоя (няма да бъда тревожен, няма да се страхувам, да се плаша или ужасявам); Какво ще ми стори човек?’”

Пепелта на тормоза

Вярвам, че всеки човек е бил малтретиран през живота си по един или друг начин. Почти всеки може да си спомни момент, в който е смятал, че са се отнесли към него нередно. Вярвам също, че има много хора, които са дълбоко травмирани от нанесените им оскърбления.

Някои от дефинициите на думата *малтретирам* (*злоупотребявам*) са: „използвам по неправилен или грешен начин: **подмамвам**”, „възползвам се с цел да нараня или ощета: **малтретирам**”, „атакувам с думи: **ругая**”. Дефинициите на съществителното *малтретиране* (злоупотреба) включват: „корумпирана практика или нрав”, „неправилно, нередно или прекомерно възползване или отношение към някого: **злоупотреба**”, измамно действие: **заблуда**”, език, който обвинява или клевети и злослови... несправедливо, невъздържано и гневно”, „психичен тормоз”.³

Някои от често срещаните форми на тормоз са физически, словесен, умствен, емоционален и сексуален. Всяка една форма на постоянен тормоз може да роди корени на отхвърляне в човека, който е малтретиран и онова защитно чувство на недостойнство след това може да причини големи проблеми във взаимоотношенията на този човек с останалите. Днес ние живеем в едно общество, пълно с хора, които не знаят как да се погаждат с другите. И макар тормозът в живота им да е престанал, последствията от травмата продължават да влияят на способността им да общуват с другите около тях.

Бог ни е създал за любов и приемане, но дяволът работи много усилено, за да ни държи в оковите на отхвърлянето, защото той знае, че липсата на лично достойнство и чувството на отхвърляне нараняват не само дадената личност, но и нейното семейство и приятели.

Споменатите досега форми на тормоз, били те нарушени взаимоотношения, изоставяне, развод, фалшиви обвинения, отхвърляне от приятелски кръг, липса на одобрение от страна на учители и други авторитети в живота, подигравки от връстници, както и всякакви други нараняващи личността деяния не само могат, но в действителност причиняват емоционални рани, които пречат на хората в техните усилия да поддържат здрави и трайни взаимоотношения.

БИЛИ ЛИ СТЕ МАЛТРЕТИРАНИ?

Ако някой се е отнасял с вас нередно или неправилно, това може да повлияе много дълбоко на вашето емоционално състояние. За да бъдете изцелени от болката, която е следствие на тормоза, вие първо трябва да *поискате* да се оправите.

Един от любимите ми, но и доста разтърсващи пасажии от Писанията се намира в Йоан, глава 5. В петия стих се описва Исус, който вижда един мъж да лежи край къпалнята Витезда, страдащ от мъчителна и продължителна болест цели тридесет и осем години. Знаейки колко дълго този клет човек е бил в това ужасно състояние, Исус го пита: „Искаш ли да оздравееш? (Сериозен ли си наистина и настойчиво ли искаш да оздравееш?)”.

Що за въпрос е това, особено зададен към човек, който е страдал толкова дълго време? Уместен въпрос е, защото не всеки иска да оздравее достатъчно силно, че да е готов да направи всичко, което се изисква от него. Наранените емоции могат да се превърнат в затвор, който заключва личността в себе си и държи останалите навън. Но Исус дойде, за да отвори затворническите врати и да пусне на свобода угнетените (вижте Лука 4:18-19).

Този мъж от Витезда, както и много други днес, беше страдал от мъчително и продължително смущение дълго, дълго време. Сигурна съм, че след тридесет и осем години в това състояние, той се бе научил как да живее и да функционира с това страдание. Хората, които са в емоционален затвор функционират, но не са свободни. Понякога

затворниците, били те емоционални или физически, толкова много свикват с оковите, в които се намират, че се примиряват със състоянието си и се научават да живеят в него.

Вие „емоционален затворник“ ли сте? Ако е така, от колко време сте в това състояние? Мъчително и продължително ли е това смущение? Искате ли да бъдете освободени? Наистина ли искате да бъдете добре? Исус иска да ви изцели. Той е готов, а вие?

ИСКАТЕ ЛИ ДА СТЕ СВОБОДНИ И ДА СТЕ ДОБРЕ?

Спечелването на свобода от емоционално робство не е лесно. Ще бъде откровена с вас от самото начало, като ви кажа директно, че за много, много хора освобождаването от болката от миналото няма да бъде лесно. Това, за което говоря тук, може да провокира към емоции и чувства, които хората се опитват да скрият, вместо да ги погледнат право в очите. Вие може би сте един от тези хора.

Вероятно сте изпитвали чувства и емоции в миналото, които са били твърде болезнени, за да се опитате да се справите с тях. Всеки път, когато те са излизали на повърхността, вие сте казвали на Господ: „Не съм готов още, Боже! Ще се справя с проблема по-късно“. В тази книга говоря за емоционалната болка, причинена от нещата, които другите може би са ви сторили, а също и за това каква е вашата отговорност пред Бога, за да преодолеете тези травми и да се оправите.

Някои хора, всъщност доста голям брой хора, трудно приемат личната си отговорност за своето емоционално благосъстояние. На страниците на тази книга ще говорим за практични начини, по които да се справите с непростителността, потиснатия гняв, самосъжалението, синдромът на „озлобеното и предизвикателно поведение“, отношението „всички са ми длъжници“ и много, много други порочни начини на мислене, които трябва да бъдат очистени, ако искате да бъдете напълно възстановени.

Може би си мислите: „*Но кой ще се разправя с човека, който ме е наранил?*“ Ще стигнем и до този въпрос. Може би дори се чудите: „*Тази жена как може да си въобразява, че е експерт по въпросите, свързани с емоциите и особено с личните ми такива?*“ Може би сте пълни с въпроси, които бихте искали да ми зададете: „Завършили ли сте психология? Къде сте учили? Преживели ли сте някои от

тези неща, които аз преживявам? Откъде знаете какво е чувството да бъдете захвърлени в емоционален затвор?”

Имам отговори на всички тези въпроси и ако вие сте достатъчно смели да погледнете ситуацията си право в очите и решите, че искате да се оправите, то тогава продължете да четете.

И АЗ БЯХ МАЛТРЕТИРАНА

Школовката, образованието, степента, опитът и квалификацията ми да поучавам по тази тема идват от личните ми преживявания. Обичам да казвам: „Аз съм завършила училището на живота”. За мен думите на пророк Исаия са моята диплома:

„Духът на Господа Иеова е върху мене; защото Господ ме е помазал и квалифицирал да проповядвам благата вест на кротките, бедните и опечалените. Пратил ме е да превържа и изцеля сърцесъкрусените, да проглася освобождение (физическо и духовно) на пленниците и отваряне затвора и очите на вързаните;

Да проглася годината на благоволенieto Господне, и деня на въздаянието от нашия Бог; да утеша всички наскърбени;

Да наредя (да дам радост и утеха) за наскърбените в Сион, да им дам венец (орнамент, лавров венец, диадема на прелест и красота) вместо пепел, миро на радост вместо плач, облекло на хваление вместо унил, обременен и натоварен дух; за да се наричат дървета на правда (величествени, силни, великолепни, благородни, отличаващи се с праведност, справедливост и правилно стоеие пред Господа), насадени от Господа, за да се прослави Той” (Исаия 61:1-3).

Бог е заменил моята пепел с венец от красота и прелест и ме е призовал да помагам на другите да се научат да Му позволяват да стори същото и за тях.

Била съм сексуално, физически, словесно, умствено и емоционално малтретирана – откакто се помня до времето, когато напуснах дома ни на осемнадесет годишна възраст. Всъщност няколко мъже са се възползвали от мен в моето детство. Била съм отхвърляна, изоставяна, предавана и разведена. Много добре знам какво означава да бъдете „емоционален затворник”.

Целта, с която пиша тази книга, не е да дам подробно и пълно свидетелство на всичко, през което съм преминала, но да ви разкажа достатъчно, за да разберете, че добре знам какво означава човек да страда. Мога да ви покажа как да бъдете възстановени от травмата и болката от злоупотреба и неправда. Много искам да ви помогна и мога да постигна по-добри резултати, ако вие наистина вярвате, че аз разбирам и мога да се отъждествя с това, през което преминавате.⁴

Преди да започна да ви разказвам подробностите от моето детство и да ви споделям някои от нещата, през които съм преминала, искам да ви кажа, че по никакъв начин не искам тези неща да унижат моите родители. От първото издание на тази книга Бог милостиво възстанови моите взаимоотношения с тях.

Разбрала съм, че наранените хора нараняват. Повечето от тези, които нараняват другите, самите те са били наранени от някой друг. Бог, чрез благодатта Си, ме е направил способна да кажа: „Татко, прости им, защото те наистина не са знаели какво ми причиняват”.

Разказвам своята история с единствената цел да помогна на всички онези, които са били малтретирани и онеправдавани.

Връзките на страха

Поради сексуалния и емоционален тормоз, който съм преживяла у дома, цялото ми детство беше изпълнено със страхове. Баща ми ме контролираше чрез своя гняв и заплахи. Никога не ме е насилвал физически, за да изпълня нещо, което иска, но аз толкова много се боях от него, че правех всичко, което ми кажеше. Принуждаваше ме да се преструвам, че харесвам онова, което ми причинява и че искам да го прави с мен.

Няколко пъти съм се опитвала да говоря откровенно за ситуацията, но беше опустошителен провал. Жестоките реакции на баща ми – гръмко празнодумство и бушуващо беснееие – бяха толкова плашещи за мен, че много скоро се научих да правя всичко, което той ми казва, без изобщо да му се противопоставям. Вярвам, че неспособността ми да изразя истинските си чувства за нещата, които ми се случваха, както и принуждението да се държа така, сякаш се наслаждавах на перверзните неща, които той правеше с мен, ме оставиха с много дълбоко вкоренени емоционални рани.

Баща ми работеше вечерите и се прибираще у дома около единадесет или дванадесет през нощта. Спомням си как цялото ми тяло се сковаваше от страх в мига, в който чувах ключовете му да влизат в ключалката на входната врата. Вцепенявах се, защото никога не знаех дали ще се качи в стаята ми и ще сложи ръцете си върху мен или ще бъде разярен от нещо, което не му е харесало по време на работа.

Едно от най-трудните неща за мен беше липсата на сигурност, защото никога не знаех какво да очаквам. Живеех в непрекъснат

страх от това, че не знаех какво мога и какво не ми е позволено да правя. Един ден можех да направя нещо и баща ми да няма нищо против, но след няколко дни можех да направя същото това нещо, а той започваше да ме бие с шамари.

Страхът беше мой постоянен спътник; страх от баща ми, страх от гнева му, страх от това да не излезе наяве всичко, което ми се случва, страх от това майка ми да не разбере, страхувах се дори да имам приятели.

Страхът ми да имам приятели произлизаше от два фактора – ако те бяха момичета, страхувах се баща ми да не опита да им стори същото и да ги хване в своя капан. Ако бяха момчета, боях се баща ми да не им навреди или да нарани мен. Той свирепо ме обвиняваше, че вода полов живот със съучениците си в училище. Не позволяваше на никого да се доближи до мен, защото аз „принадлежах” само на него.

В гимназията никога не са ми позволявали да отида на футболен, бейзболен или баскетболен мач. Опитвах се да развия някакви познания в училище, но никога не позволявах на това взаимоотношение да прерасне в близост, така че аз да съм свободна да поканя тези приятели у дома на гости. Не допусках някой да се почувства достатъчно свободен, че да се опита да се свърже с мен или да ме открие у дома. Ако телефонът звънеше и обаждането беше за мен, изпадах в паника, защото си мислех: „Ами ако се обажда някой от моето училище?”

През цялото това време, докато се борех със самотата и със страха да имам приятели, продължавах да нямам никакво желание да въвлека който и да било в това потенциално бедствие за тях, което със сигурност би ми причинило още повече притеснения и срам.

СТРАХ! СТРАХ! СТРАХ!

През уикендите баща ми се напиваше тежко и често пъти вземаше и мен на своите пиянски пристъпи, като се възползваше физически от мен както си иска. Много често си идваше у дома разгневен и пребиваше майка ми от бой. Един път я преби, само защото реши, че носът ѝ е много голям. Мен не ме е удрял толкова често, но вярвам, че само докато го гледах как безчувствено пребива майка ми, това ми вредеше така, сякаш го правеше на самата мен.

Баща ми контролираше всичко, което се случваше около него. Той решаваше в колко часа да станем, в колко да си легнем, какво да ядем, какво да облечем, колко да похарчим, с кого да общуваме, какво да гледаме по телевизията.... с други думи – всичко в живота ни. Той тормозеше словесно както майка ми, така и мен и накрая и единствения ми брат, който се роди, когато аз бях на девет години. Спомням си колко много копнеех бабето, което щеше да се роди, да е момиче. Тайно се надявах, че ако има и друга момиче в семейството, той ще ме остави на мира поне за малко.

Баща ми псуваше почти постоянно и използваше много вулгарни и мръсни думи. Критикуваше всичко и всички. Неговото мнение беше, че никой от нас никога не прави нещо както трябва и че от никого от нас няма да излезе нищо свястно. През повечето време той ни напомняше, че „не струваме нищо“.

Понякога баща ми се държеше точно на обратно. Даваше ни пари и ни изпращаше да си пазаруваме, а от време на време дори ни носеше подаръци. Беше манипулативен и принудителен. Правеше всичко, което е необходимо, за да постигне онова, което той иска. Другите хора за него нямаха никаква стойност, освен когато можеше да ги използва за своите егоистични цели.

У дома нямаше никакво спокойствие. Всъщност не знаех какво представлява истинският мир, докато не пораснах и не се потопих в истината на Божието слово.

Бях новородена на девет годишна възраст, когато бях на гости у роднини в друг град. Една вечер отидох с тях на църква, в опит да намеря спасение. Не знам откъде дори знаех, че се нуждая от спасение, освен ако Бог не беше поставил това желание в сърцето ми. Онази вечер приех Исус като мой спасител и преживях славно очистване. До този момент аз се чувствах омърсена от кръвосмешението. Но в онази вечер аз за първи път се почувствах чиста, сякаш някой ме бе окъпал отвътре. Тъй като проблемът не си беше отишъл, след като се прибрах у дома, старите чувства отново се върнаха в мен. Помислих си, че съм изгубила Исус и никога повече не изпитах вътрешен мир, спокойствие и радост.

ПРЕДАТЕЛСТВОТО

Какво да кажа за майка ми? Къде беше тя в цялата тази картина? Защо не се опита да ми помогне? Бях на осем или на девет години, когато разказах на майка си какво се случва с мен и баща ми. Тя ме прегледа и конфронтира баща ми, но той твърдеше, че аз лъжа и тя избра да повярва на него, вместо на мен. И коя жена не би искала да повярва на съпруга си в подобна ситуация? Но смятам, че дълбоко в себе си майка ми усещаше каква е истината и просто се надяваше като по чудо това да се окаже лъжа.

Когато бях на четиринадесет години, тя влезе в къщата един ден, връщайки се от пазар по-рано отколкото я очаквахме, и хвана баща ми в самия акт на сексуална злоупотреба. Погледна ни, обърна се, излезе от къщата и се върна след два часа, преструвайки се, че нищо никога не се беше случило.

Моята майка *ме предаде*.

Не ми помогна, а беше длъжна да го стори.

Дълги години след това (всъщност след цели тридесет години), тя ми призна, че изобщо не е можела да се сблъска лице в лице с проблема и да преживее такъв един скандал. Тридесет години тя изобщо не спомена проблема! Но през този период тя преживя силен нервен срив. Всички, които я познавах, решиха че това се дължи на „менопаузата”.

Две години тя премина през шокова терапия, която временно изтри спомени от паметта ѝ. Нито един от докторите не знаеше какво точно ѝ помага да забрави, но всички бяха еднородни, че има нещо, което тя трябва да забрави. Очевидно беше, че нещо става в ума ѝ, което прояждаше психическото ѝ здраве.

Майка ми твърдеше, че проблемът ѝ е причинен от физическото ѝ състояние. Тя преживя изключително тежко време през този период от живота си, причинено от тежки женски проблеми в по-ранна възраст. След това последва пълна хистерактомия, която доведе до преждевременна менопауза. По онова време повечето лекари не вярваха в това да предписват хормони на жените и това се оказа много трудно време за нея. Изглежда сякаш всичко в живота ѝ беше повече, отколкото тя бе способна да понесе.

Лично аз смятам, че емоционалният колапс на майка ми се дължеше на годините на тормоз, които беше преживяла и на факта, че тя отказваше да признае и да поеме отговорност за проблема. Йоан 8:32 казва: „Ще познаете Истината, и Истината ще ви направи свободни”.

Божие слово е истината и ако го приложим в живота си, то има силата да ни направи свободни. Божие слово също така ни помага да видим ясно проблема в живота си. Ако изберем да се обърнем и да избягаме, когато Господ ни говори да стоим и да посрещнем смело проблема, ние ще останем в оковите, в които сме били.

НАПУСКАНЕ НА ДОМА

Когато бях на осемнадесет години, един ден аз напуснах дома ни, докато баща ми беше на работа. Не след дълго се омъжих за първия мъж, който прояви някакъв интерес към мен.

Но също като мен, моят нов съпруг имаше множество проблеми. Беше крадец, манипулатор и изнудвач. През повечето време изобщо не ходеше на работа. Много често се местеше от град на град и един път ме заряза в Калифорния с един цент в джоба и с картонена кутия с безалкохолни напитки. Бях изплашена, но понеже бях свикнала със страха и травмите в живота си, определено не бях така засегната, както би бил някой друг с по-малък „опит” в това отношение.

Съпругът ми ме изостави няколко пъти, като си тръгваше от къщи, докато бях на работа. Всеки път, когато си тръгваше, той отсъстваше от седмица до няколко месеца и отново се появяваше, а аз слушах сладките му приказки и оправдания и отново го приемах, само за да преживея същото нещо не след дълго. Докато беше с мен, непрекъснато пиеше и имаше връзки с различни други жени.

Пет години си играхме на семейство. И двамата бяхме много млади, само на по осемнадесет години, а и произлизахме от много объркани семейства. Бяхме напълно неспособни да си помогнем по някакъв начин. Проблемите ми се усложниха още повече, след като преживях спонтанен аборт на двадесет и една, а по-късно родих и първия си син, когато бях на двадесет и две години. Това беше последната година от брака ни. Съпругът ми ме напусна и отиде да живее с друга жена, която живееше само на две пресечки от нас, а той на всички разказваше как детето, което нося, не е от него.

Спомням си през лятото на 1965 година колко силно усещах, че полудявам. По време на бременността отслабнах много, защото не можех да се храня. Без приятели, без пари и без застраховка, аз ходех в университетска болница и всеки път ме преглеждаше различен лекар. Всъщност това бяха стажанти. Не можех да спя и постепенно започнах да взимам приспивателни без рецепта. Благодаря на Бога, че те не навредиха нито на нероденото ми дете, нито на мен самата.

Онова лято беше толкова горещо, температурите стигаха над 40 градуса, а в моя тавански апартамент на третия етаж нямаше нито климатик, нито вентилатор. Единственото ми имущество беше един стар автомобил Студебейкър, който непрекъснато блокираше. И тъй като баща ми винаги твърдеше, че някой ден ще се нуждая от помощта му и ще допълзя обратно при него, аз бях твърдо решена да направя всичко по силите си, макар да не знаех какво, само и само да не ми се случи това, за което той говореше.

Спомням си как бях под такова силно умствено напрежение, че понякога сядах и се вторачвах в стената или гледах през прозорците с часове, без изобщо да се усещам какво правя. Ходех на работа, докато не дойде времето ми да раждам. Когато трябваше да спра да работя, моята фризьорка и майка ѝ ме взеха в техния дом.

Бебето закъсна с четири седмици и половина. Аз няхах никаква представа какво да очаквам, нито знаех как да се грижа за него, когато се роди. След раждането мъжът ми се появи в болницата. И понеже детето приличаше толкова много на него, беше невъзможно той да отрече, че е негово. И тогава той отново каза, че съжالياва и че ще се промени.

Когато дойде време да ни изпишат от болницата, ние няхахме къде да идем да живеем, затова мъжът ми се свърза с бившата жена на своя брат, която се оказа чудесна християнка и ни позволи да живеем с нея, докато аз успея отново да се върна на работа.

Мисля, че от тези няколко подробности можете да си представите какво всъщност представляваше моят живот. Беше нелеп и абсурден. През цялото ми съществуване дотогава в него нямаше нищо стабилно, а аз отчаяно копнеех и се нуждаех от сигурност.

Най-накрая, през лятото на 1966 година стигнах до състояние, в което не ме беше грижа какво ще ми се случи. Не можех да понасям мисълта да живея дори само един ден със съпруга ми. Не изпитвах

капка уважение към този мъж, особено след като до това време той се беше забъркал в престъпления. Взех сина си и това, което можех да нося в другата си ръка и си тръгнах. Стигнах до една улична телефонна кабина, обадих се на баща ми и го попитах дали мога да се върна у дома. Той разбира се беше очарован!

След няколко месечен престой в къщата разбрах, че бракоразводното дело е минало. Беше септември, 1966 година. По това време психичното здраве на майка ми се влошаваше с всяка минута. Беше започнала да получава пристъпи на гняв, да буйства и да обвинява различни служители в банки и по магазини, че са я ограбили и заплашваше хората, с които работи, за дребни и незначителни неща. Дори беше започнала да носи нож в дамската си чанта. Беснееше и вилнееше за абсолютно всичко. Спомням си една вечер, когато започна да ме бие с метла, защото не бях измила добре пода на банята! През цялото време се опитвах да стоя далеч от баща си. Правех всичко по силите си да избягвам възможността да остана насаме с него.

Накратко казано, животът ми беше истински ад.

За да се „разтоварвам и забавлявам“, аз започнах да излизам през почивните дни и да ходя по барове и заведения. Предполагам, че съм търсила някой, който да ме обича. Пийвах по няколко питиета, но рядко толкова, че да се напия. Никога не ме е привличало пиенето. Също така отказвах да спя с различните мъже, които срещах. И макар животът ми да беше пълна лудница, дълбоко в себе си изпитвах силното желание да бъде чиста и добра.

Объркана, уплашена, самотна, обезсърчена и депресирана, аз често се молах: „Мили Боже, моля те, помогни ми ... някой ден и аз да бъда щастлива. Дай ми някой, който наистина да ме обича и да е някой, който да ме заведе на църква“.

МОЯТ РИЦАР В БЛЯСКАВИ ДОСПЕХИ

Родителите ми притежаваха и живееха в двуфамилен апартамент. Един от наемателите им работеше с мъж на име Дейв Майер. Една вечер същият този Дейв дойде, за да вземе приятеля си и да идат да играят боулинг. По това време аз миех колата на майка ми. Той ме видя и се опита да флиртува с мен, но аз се държах по типичния за мен саркастичен начин. Попита ме дали няма да искам да измия и

неговата кола, когато приключя с моята, а аз му отговорих: „Ако искаш колата ти да е измита, направи си го сам”. Поради преживяното с моя баща и вече бивш съпруг, аз не можех да се доверя на мъжете и това е много меко казано!

Дейв обаче беше воден от Божия Дух. Новороден и кръстен в Святия Дух, той обичаше Бога с цялото си сърце. На двадесет и шест годишна възраст, той бил готов да се ожени и се молел Бог да го заведе при правилната жена. Дори помолил Бог това да бъде жена, която се нуждае от помощ!

И понеже Дейв бил воден от Святия Дух, моят сарказъм само го насърчавал повече, вместо да го обиди. Не след дълго казал на колегата си, че би искал да излезе с мен на среща. Разбира се, аз първоначално му отказах, но след това промених решението си. Бяхме излизали едва пет пъти, когато Дейв ме помоли да се омъжа за него. Каза ми, че е знаел още на първата вечер, в която бяхме излезли заедно, че иска да му бъде съпруга, но решил да изчака няколко седмици, преди да ми предложи брак, за да не ме изплаши.

От моя страна, аз определено не знаех какво е това любов и няхам голямо желание да се забърквам с друг мъж. Но понеже нещата у дома ставаха все по-зле и аз живеех в непрекъсната паника и страх, реших, че всяко друго нещо ще е по-добро от това, което преживявах до онзи момент.

Дейв ме попита дали бих искала да отида на църква с него, което аз бях готова да направя. Не забравяйте, че една от молитвите ми беше Господ да ми даде някой, който да ме обича и да ме води на църква. Много силно ми се искаше да водя християнски начин на живот, но добре знаех, че се нуждая от някой по-силен, който да ми помогне. Дейв също обеща да бъде мил с моето малко момче, което по онова време беше само на десет месеца. Бях го кръстила Дейвид, както се казваше моят брат, и което беше любимото ми мъжко име. Все още се удивлявам на начина, по който Бог е разработвал добрия Си план за моя живот, посред най-тежкото ми отчаяние.

С Дейв се оженихме на 7 януари, 1967 година, но не заживяхме „щастливо завинаги”. Бракът не разреши моите проблеми, нито ходенето ми на църква. Проблемите ми не бяха в живота у дома, нито в брака ми; те бяха вътре в самата мен, в моите наранени и осакатени емоции.

Всяка форма на тормоз оставя човека емоционално недъгав, неспособен да поддържа здравословни и трайни взаимоотношения, освен ако няма някаква външна намеса. Много исках да давам и да получавам любов, но не можех. Точно като баща си аз бях контролираща, манипулативна, гневна, критична, негативна, надменна, арогантна и отмъстителна. Бях станала точно такава, повлияна от атмосферата в която бях израснала. Пълна със самосъжаление, аз тормозех с думи, бях депресирана и огорчена. Мога да продължа с описанието на моята личност, но съм сигурна, че можете да разберете какво съм представлявала.

Функционирах някак си в обществото. Ходех на работа, Дейв също работеше. Ходехме заедно на църква. Част от времето, което прекарвахме заедно, се разбирахмe добре, само защото Дейв беше много сговорчив и отстъпчив. Обикновено ме оставяше да правя нещата по моя начин, но в редките случаи, когато не беше така, много силно се разгневях. Що се отнасяше до мен, аз бях права за всичко. Според мен, не аз имах проблеми, а всички останали около мен.

Не забравяйте, че аз също бях новородена. Обичах Исус. Вярвах, че греховете ми са простени и че ще ида в небето, когато един ден умра. Само че не познавах какво е победа, какво е мир, нито радост в моето ежедневие. И макар да вярвах, че християните би трябвало да са щастливи хора, аз самата определено не бях от тях! Представа си нямах какво е праведност, подарена ни чрез кръвта на Исус. Непрекъснато се чувствах осъдена и виновна. Не можех да се контролирам. Единственото време, през което не се мразех, беше когато работех за постигането на някаква лична цел, която смятах, че ще ми придаде усещането за някакво лично достойнство.

Продължавах да мисля, че ако обстоятелствата можеха да се променят, ако другите можеха да се променят, тогава и аз ще бъда наред. Ако съпругът ми, децата ми, финансовото ми положение, здравето ми бяха по-различни, ако можех да изляза във ваканция и да ида някъде, ако можех да си купя нова кола, нова рокля, ако можех да изляза от къщи и да си намеря нова работа, на която да печеля повече пари, едва тогава ще бъда щастлива и удовлетворена. Постоянно правех това, за което говори Йеремиа 2:13 – копаех кладенци, в които нямаше вода. Допусках грубата и трагична грешка да търся царството на Бога, което е праведност, мир и радост в Святия Дух (Римляни

14:17) в материални неща и у другите хора. Това, което не успях да разбера, е че Божието царство е вътре в нас, както обяснява апостол Павел: „сиреч, Христос във и между вас, надеждата на славата” (Колосяни 1:27). Исус казва: „защото ето, Божието царство е във вас (в сърцата ви) и сред (около) вас.” (Лука 17:21) Можех да открия радост единствено в Исус, но ми отне много години, докато стигна до тази истина.

Опитвах се да придобия праведност чрез добрите си дела. Бях член на комисията по евангелизиране и също в настоятелството на църквата. Съпругът ми беше презвитер в църквата. Децата ни ходеха в частно църковно училище. Опитвах се да правя само правилните неща. Опитвах, опитвах и пак опитвах, но сякаш не съумявах да се предпазя от грешки. Бях изтощена, уморена, похабена, разочарована и нещастна!

БЯХ НАПЪЛНО НЕВЕЖА ЗА СЪЩНОСТТА НА ПРОБЛЕМА

Никога не ми мина дори през ума, че страдам заради годините на тормоз и отхвърляне, които бях преживяла в детството си. Смятах, че всичко това е останало зад гърба ми. Вярно, че повече не ми се случваха подобни неща, но всички те бяха дълбоко отбелязани в моите емоции и врязани в паметта ми. Все още усещах последствията от тормоза и реагирах според тях.

Нуждаех се от емоционално изцеление!

Според Писанията, аз бях ново създание в Христос. Словото казва: „Затуй, ако е някой (вкоренен) в Христа (в Месия), той е ново създание (напълно ново създание); старото (предишното морално и духовно състояние) премина; ето, [всичко] стана свежо и ново” (II Коринтяни 5:17). На практика обаче, аз не бях осъзнала, нито възприела реалността на новото създание. Живеех според собствената си воля, ум и емоции, които бяха много увредени. Исус е заплатил цената за пълното ми освобождение, но аз няхах никаква представа как да получа този скъпоценен дар от Него.

Поведенчески пристрастявания вследствие на малтретирането

Първото нещо, което трябва да осъзнаем, е че плодът в живота ни (нашето поведение) идва от някъде. Човек, който е сприхав и избухлив, е такъв, защото има някакви причини. Лошото поведение е като лош плод от лошо дърво с лоши корени. *Гнилите плодове се раждат от гнили корени, добрите плодове се раждат от добри корени.*

Много е важно да разгледате внимателно своите корени. Ако те са неприятни, вредни и оскърбителни, добрата новина е, че вие можете да бъдете изкоренени от тази лоша почва и да бъдете присадени в добрата почва на Исус Христос. Можете да се вкорените и да се установите в Него и в Неговата любов: „чрез вяра действително да се всели (установи, пребъдва, обитава) Христос във вашите сърца, тъй че дълбоко вкоренени и здраво основани в любовта, да бъдете силни да осъзнаете и да разберете, заедно с всичките светии (Божитите посветени хора), що е широчината и дължината, височината и дълбочината на Неговата любов” (Ефесяни 3:17,18).

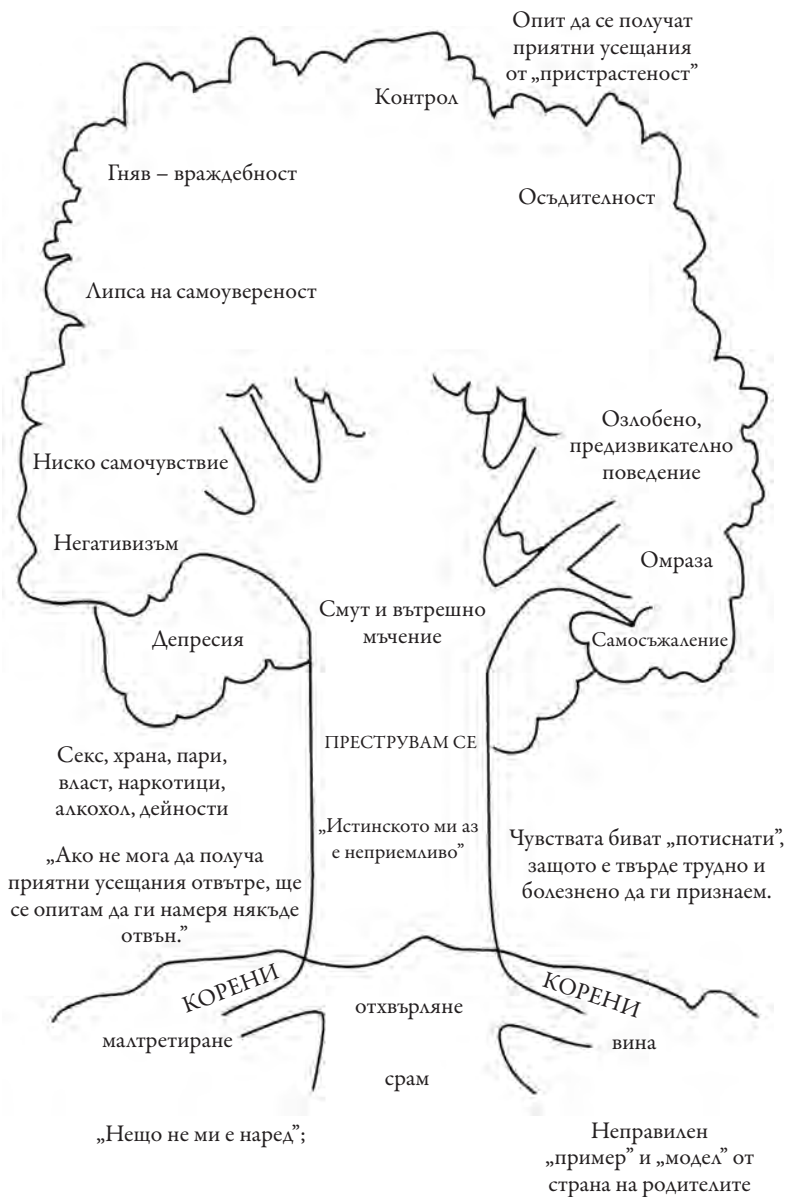
Словото ни учи: „Вкоренени (здраво и дълбоко посадени; основани в Него) и постоянно назидавани в Него, утвърждавани и укрепвани във вярата си, както бяхте научени, като изобилствате и преливате [в нея с] благодарение” (Колосяни 2:7).

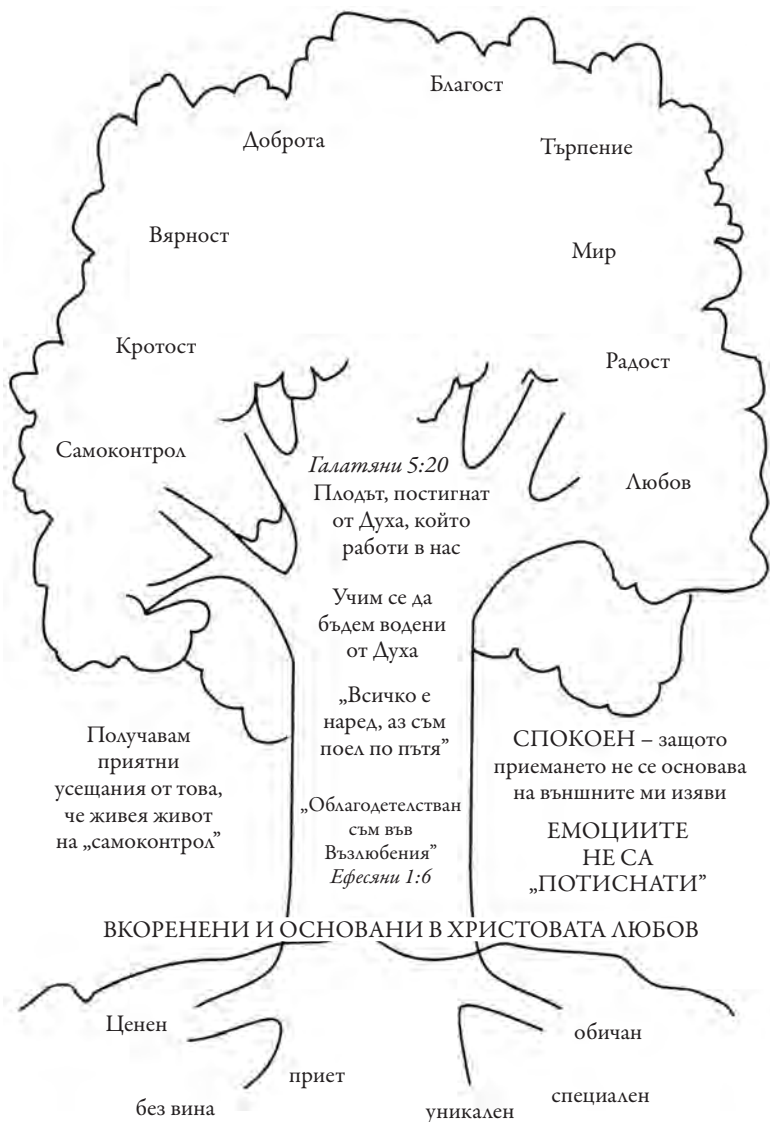
Исус ще ви вкорени в Себе си. Когато вие като клон сте присадени в Него, а Той е Лозата (вижте Йоан 15:5), тогава ще започнете да получавате всички живителни „сокове” (богатствата на Неговата любов и благодат), които текат от Него. С други думи, ако във вашето

детство не сте получавали това, от което се нуждаете, за да бъдете здрави и нормални, Исус с удоволствие ще ви го даде сега.

В моя живот е имало много лоши и развалени плодове, от които отчаяно съм се опитвала да се отърва. Толкова упорито се опитвах да се държа правилно. И независимо от кое лошо поведение се опитвах да се отърва, друго се пръкваше на негово място. Все едно се опитвах да се очистя от цветовете на глухарче. Аз непрекъснато скубех видимата част от повърхността, но не успях да стигна до скрития корен на проблема. Корените оставаха живи и раждаха нови и нови реколти от проблеми.

Както разкрива следната илюстрация, гнилите корени раждат гнили плодове, а добрите плодове идват от добри корени.

Господ ми даде тази илюстрация като пример. Някога да сте усещали противна миризма, когато отворите вратата на хладилника си? Веднага разбирате, че вътре има нещо развалено, но за да го откриете, вие трябва да извадите всичко отвътре.

Същият принцип се отнася и за личния ви живот. Ако имате емоционални проблеми, може би това е така, защото вътре дълбоко във вас има нещо развалено и гнило. Може да ви се наложи да потърсите, да изпразните и дори да разглобите и отделите някои неща, за да стигнете до източника на проблема и да го отстраните, така че всичко отново да бъде свежо и чисто.

Запомнете, че изкореняването може да бъде болезнено и травмиращо. Изкореняването и повторното засяване е процес, за който е необходимо дълго време. Само чрез вяра и търпеливо устояване можем да наследим Божиите обещания (вижте Евреи 6:12), затова бъдете търпеливи.

Бог е Авторът и Завършителят на нашата вяра. (Вижте Евреи 12:2) Той ще доведе докрай онова, което е започнал във вас. „Като съм уверен и сигурен именно в това, че Оня, който е почнал добро дело във вас, ще го усъвършенства до деня на Исуса Христа (до времето, в което Той се завърне), развивайки това добро дело и усъвършенствайки го, довеждайки го докрай във вас” (Филипийци 1:6).

ЛОШИ ПЛОДОВЕ

Аз имах толкова много лоши плодове в живота си и редовно имах пристъпи на депресия, негативизъм, самосъжаление, раздражителност и се държах много предизвикателно. Имах контролиращ и доминиращ дух. Бях груба, твърдоглава, строга, буквоядка и отмъстителна. Бях озлобена и недоволна и много се страхувах да не бъда отхвърлена.

Бях една вътрешно, а се представях за съвсем друга външно. Преструвах се на уверена и сигурна и до известна степен бях такава. Но въпреки това имах много ниско самочувствие. Моята така наречена увереност не се основаваше на това коя съм в Христос, а по-скоро на одобрението от страна на другите, на външния ми вид, на постиженията ми и други подобни външни фактори. Много хора си мислят,

че са сигурни и уверени, но когато смъкнете външната им обвивка, те са сковани от страх! Аз бях объркана и пълна с вътрешни терзания.

Много съм щастлива да кажа, че никога не се пристрастих към наркотици или към алкохол. Пуших цигари, но не бях зависима от никакви други вещества. Не харесвах вкуса на алкохола. Изпивах по няколко питиета, но щом започнех да усещам, че съм замаяна, повече не отпивах и капка.

Винаги съм можела да се контролирам. Това беше част от естеството ми. Не позволявах нищо да ме контролира, затова се пазех от наркотици. Мисля, че фактът, че баща ми ме е контролирал толкова дълго в живота ми, роди у мен решителността да не позволявам на никой и на нищо друго да го прави. И макар да не можех да контролирам вътрешните си проблеми, изглежда имах мъдростта да стоя далеч от неща, които можеха да ме направят зависима от тях.

Един път само съм пила хапчета за отслабване, защото винаги съм била с около десет килограма по-тежка от нормалното. И макар да ми бяха изписани от лекар, те повлияха на настроението ми и се чувствах като надрусана. Това бяха амфетамини, за които не знаех, че са толкова вредни. Много ми харесваше начинът, по който ме караха да се чувствам през целия ден. Когато ги пиех, бях способна да работя като машина, да чистя къщата, да бъда изобретателна, приятелски настроена към всички... стимулирана, стимулирана, стимулирана. Но щом преминеше действието им, аз се чувствах изморена и направо съсипана!

Въпреки че не отслабнах, лекарствата потискаха апетита ми, поне докато ги имаше. По цял ден нищо не ядох, но вечер, когато отминеше въздействието им, наваксих за всичко, което бях пропуснала през деня. Спомням си как се борех в себе си дали да подновя рецептата, но дълбоко в себе си знаех, че ако го направя, ще се пристрастя към тези хапчета, затова просто спрях да ги взимам.

Разбирам, че способността ми да избягвам нещата, които биха могли да ме унищожат, идваше от това, че бях приела Исус, когато бях на девет години. Въпреки че не знаех как да развия истинско взаимоотношение с Господ по онова време, Той винаги е бил с мен и ми е помагал по начини, които тогава не разпознавах поради липсата

на каквото и да било познание. Години по-късно осъзнах всичките тези благословения.

Знам, че Божията благодат и милост са ме пазили от сериозни проблеми като извършването на престъпления, употребата на наркотици, алкохолизъм и проституиране. Благодарна съм на Господ и съм във възторжено недоумение от това как Той ме е пазил. И въпреки че няхах тези проблеми, имах достатъчно други. Лошите корени бяха родили лоши плодове в живота ми.

ПРЕСТРУВАХ СЕ

Бах толкова нещастна и недоволна от живота. Но като повечето хора и аз се преструвах, че всичко ми е наред. Преструвах се заради другите, защото не исках да разбират през какво преминавам и колко съм нещастна, но се преструвах и заради себе си, защото не исках да се изправя пред проблемите си, нито да се опитам да се справя с тях.

Не мисля, че изобщо осъзнавах дълбочината на собствената си мизерия, докато не започнах да прекарвам време в четене на Божието слово и така да получавам някакво емоционално изцеление. Ако един човек никога не е познал истинското щастие, как може да знае какво изпуска? Не си спомням като дете някога да съм била напълно спокойна и сигурна, нито да съм била истински щастлива. Не вярвам някой да може да се зарадва на живота, когато живее в постоянен страх.

Спомням си как Дейв разказваше за своето детство една вечер, след като се бяхме оженили вече. Той е израснал заедно със седем братя и сестри. Живели са в голяма любов и са се забавлявали много като деца. Всяко лято прекарвали в провинцията на пикници, игри на футбол, сред приятели и с майка – християнка, която се е забавлявала с тях и ги е учила за Исус. Никога не са имали много пари, защото бащата на Дейв починал млад след заболяване на черния дроб, получено от алкохолизъм. Въпреки това влиянието, молитвите и християнският пример на майката на Дейв предпазили семейството

от това да се забърква в неприятности. *Те имали любов, от която всички ние се нуждаем и за която е създаден всеки един човек.*

Докато Дейв ми разказваше онази вечер за всичките хубави моменти, които е имал със семейството си и колко се е наслаждавал на своето детство, осъзнах нещо, което изобщо не ми хареса. Аз самата не можех да си спомня дори един миг, в който да съм била щастлива като дете! Беше ми откраднато нещо, което никога нямаше да мога да получа обратно. Почувствах се силно измамена. Може би някои от вас се чувстват по същия начин. Ако е така, Бог ще направи и за вас това, което вече е направил за мен. Той ще ви се реваншира. Той самият ще бъде вашата награда и ще ви компенсира за нещата, които сте изгубили или са ви били отнети.

Тогава осъзнах, че трябва да спра да се преструвам и да погледна истината в очите. Аз имах изградени модели на поведение, които бяха следствие от моето минало. Случилото се в миналото ми не беше по вина нито на Дейв, нито на децата ми. И не беше справедливо да продължавам да ги наказвам и да ги карам да страдат за нещо, което те не са направили.

ФОРМИ НА ПРИСТРАСТЯВАНЕ

Поведенческите пристрастявания, които се развиват вследствие на тормоза и малтретирането в живота ни, могат да бъдат много, но аз ще посоча само някои:

- ❖ Злоупотреба с вещества
 - Алкохол
 - Наркотици (незаконни или предписани от лекар)
- ❖ Маниакално харчене на пари
 - Прекалено харчене
 - Запасяване (криене) на пари
- ❖ Хранителни смущения
 - Булимия (преяждане и повръщане)
 - Анорексия (гладуване до смърт)
 - Напълняване, причинено от ненаситно преяждане

Забележка: някои хора, които са живели с много и различни партньори умишлено се поддържат с наднормено тегло, за да избегнат възможността да бъдат привлекателни за другите. Някои хора се страхуват от това да не попаднат отново в това изкушение. Такива, които са били лишени от любов, понякога ядат прекалено много, за да наваксат за нещата, които са пропуснали.

❖ Емоционални пристрастявания

- Гняв
- Тъга
- Страх
- Прекалено вълнение
- Религиозна праведност
- Болезнено съсредоточаване върху радостта (фикс идея) – когато човек ходи с постоянна, замръзнала усмивка, никога не показва гняв, смее се в неподходящи моменти, говори само за радостни неща

❖ Мисловни пристрастявания

- Тревожност
- Прекалено подробно обясняване
- Непрекъснато говорене
- Похотливи мисли
- Неспокоен ум – когато човек не може да спре да мисли и постоянно се опитва да измисли какво да каже, какво да направи, как да реагира и т.н.

❖ Вманиачаване в дейности

- Работа
- Спорт
- Четене
- Хазарт
- Тренировки
- Гледане на телевизия
- Притежаване и отглеждане на много домашни любимци

❖ Вманиачаване на волята

- Контролиращ – контролиращите хора смятат, че във всяка една ситуация нещата трябва да стават по техния начин. Не са способни да покорят емоциите си на логиката, нито на разума. Чувстват се сигурни само когато държат всичко под контрол.

- Контролиран – онези, които са под нечий контрол, стават толкова пасивни, че се отказват от собствената си воля и са готови да правят всичко, каквото им кажат другите. Такива хора могат да бъдат обладани или силно угнетени вследствие на това, че предават волята си на дявола. Изпитват силно чувство на срам и смятат, че не заслужават абсолютно нищо, нито дори правото сами да изберат и да вземат решение.
- Пристрастени към преиграване на миналото – такива хора преиграват своето изтормозено минало върху децата си, като постъпват с тях както родителите им са се държали с тях или сами се поставят в ситуации, в които да преживеят нещата, които са преживявали в детството си. Подобни сцени им връщат спомените и често пъти те приемат ролята на злоупотребяващия, на тормозещия, за да не изпитват повече болезнените спомени от тормоза. Например, един мъж, който е бил малтретиран и пребиван от баща си като дете, може физически да тормози своите деца. Прави го вследствие на връщането на спомените от своето минало, като приема ролята на злоупотребяващия, вместо да чака с него да бъде злоупотребено. Жена, която е била физически, словесно или сексуално тормозена от своя баща, може да се омъжи за човек, и дори за много други след това, които да се държат с нея така, както се е отнасял собственият ѝ баща. Такава жена смята, че не е достойна за нищо по-добро, и дори че заслужава да бъде малтретирана. Възможно е сама да се погрижи да преживее тормоза, като провокира този, който би я наранил.
- Обгрижващ – някои хора изпитват чувство за достойнство само ако се грижат за някой, който се нуждае от тях. Те се смятат за толкова недостойни, че се пристрастяват към оказването на грижи, помагането и угаждането на хората, като по този начин се чувстват добре.

СЪЗДАДЕНИ ДА СЕ ЧУВСТВАМЕ ВЪТРЕШНО ДОБРЕ

Като човешки същества, ние сме създадени от Бога да бъдем щастливи и да се чувстваме добре. Всъщност, трябва да имаме добро мнение и да приемаме себе си, защото иначе ще развием някаква

форма на неконтролирано поведение, понеже подобно поведение ни кара да се „чувстваме добре“, макар и да е съвсем за кратко.

Помислете за това – един човек, който е пристрастен към наркотичните вещества, вероятно е започнал с употреба на болкоуспокояващи, когато болката е била така нетърпима, че се е чудил как да се отърве от нея, а след това се е почувствал много добре, макар и временно. Същото нещо се отнася и за пиенето.

Много са и хората, които използват яденето като средство за успокоение. Храненето е приятно, кара ги да се чувстват добре, докато ядат. Повечето хора, които страдат от хранителни разстройства, обикновено копнеят единствено за обич. Всичко, към което се стремят, е да се почувстват добре. Ако човек не се чувства вътрешно добре, той ще започне да търси удовлетворение на чувствата си от външни източници.

Ако страдате от някаква форма на поведенческо пристрастяване, тази глава може да ви помогне да разпознаете корена на проблема. Можете да прекарате целия си живот в опит да покорите външното си поведение (гнилите плодове), но то ще избие някъде другаде, ако не се погрижите първо за състоянието на корените.

Избавени чрез любов

Ако сте били малтретирани по някакъв начин, досега със сигурност сте разпознали някои проблемни области в живота си. Посочването на проблемите, без да се предлага изходен път от тях, би било пагубно. Ако правех само това, вие ще се почувствате още по-смутени, отколкото сте били, когато сте започнали да четете тази книга.

Възнамерявам да посоча основните истини, които доведоха до изцеление в моя живот. Докато го правя, искам да ви напомня, че Бог не гледа на лице и няма любимци. (Вижте Деяния 10:34) Онова, което е направил в живота на един човек, Той ще направи и за всеки друг, ако това е обещание, което откриваме в Словото Му.

ПРОЦЕСЪТ НА ИЗЦЕЛЕНИЕ

Първият ми съпруг не знаеше как да обича и в нашата връзка аз не получих никаква любов от него. Макар вторият ми съпруг, Дейв, да ме обичаше истински, аз не знаех как да приема тази любов. Затова подскачах напред назад между това (1) да отхвърлям неговата любов и да го изолирам от живота си, като издигам високи стени около себе си, за да не бъда някога наранена и между (2) опитите да го накарам да ме обича с толкова съвършена и пълна любов, която по човешки погледнато не беше възможна.

В първо Йоан 4:18 четем, че съвършената любов прогонва всеки страх. Единствен Бог е способен да обича съвършено и без недостатък. Без значение колко много човек може да обича друг човек, той

си остава човек. Както Господ е казал: „Духът наистина е готов, но плътта е слаба” (Матей 26:41). Хората винаги разочароват другите хора – колкото и силно да обичат, те все пак обичат несъвършено, защото такава е и нашето човешко естество.

Аз се опитвах да накарам Дейв да ми даде нещо, което можех да получа единствено от Бога – осъзнаване на собственото ми достойнство и ценност. Искях съпругът ми да ме обича напълно и да се държи с мен съвършено, за да мога най-накрая да се почувствам добре. Всеки път, когато се почувствах провалена, разочарована или наранена от него, аз издигах стени между нас и не го допусках до себе си с дни, дори със седмици.

Повечето хора, които произлизат от разрушени семейства, в които е имало тормоз, не могат да поддържат здрави и трайни взаимоотношения, защото или не знаят как да получават любов, или поставят прекалено високи изисквания към брачните си партньори за неща, които единствено Бог може да им даде. Безизходицата и чувството за неудовлетворение много често разрушават брака.

Същият принцип може да бъде приложен и към приятелските взаимоотношения. Веднъж една жена дойде при мен за молитва и ми каза: „Джойс, помогни ми. Аз съм толкова самотна. Всеки път, когато имам приятелка, аз направо я задушavam”. Тази жена беше така гладна за любов, че когато намереше някой, който да ѝ обърне и малко внимание, тя се опитваше да събере всичките си стари емоционални дългове от тази личност, която на практика не ѝ дължеше нищо и много скоро тя успяваше да подплаши всичките си нови приятели.

БОЖИЯТА НЕОГРАНИЧЕНА, БЕЗУСЛОВНА И СЪВЪРШЕНА ЛЮБОВ

Един ден, докато си четях Библията, се натъкнах на написаното във II Коринтяни 5:7: „Защото с вяране ходим (управляваме живота си и постъпваме според убежденията или вярата си, като уважаваме човешките взаимоотношения с Бога и божествените неща, с доверие и свято усърдие; така живеем), а не с виждане, нито според външните обстоятелства”.

Тогава Святият Дух ме спря и ме попита: „Какво вярваш, Джойс, за твоего взаимоотношение с Бога? Вярваш ли, че Той те обича?”

Когато започнах да преглеждам откровено сърцето си и да изучавам това, което Божието слово говори по тази тема, стигнах до заключението, че вярвам, че Бог ме обича, само че ако отговарям на съответни условия.

Библията ни учи, че Бог ни обича съвършено или безусловно. Неговата съвършена любов към нас не се дължи на нашето съвършенство. Не се основава на нищо друго освен на Него Самия. Бог е любов (Вижте I Йоан 4:8). Любовта не е Негова професия, а Неговото естество. Той винаги ни обича, но много често ние спираме да приемаме Неговата любов, особено ако поведението ни не е било добро.

Тук искам да ви представя няколко пасажа от Писанията, които за мен са придобили дълбок смисъл. Моля ви да ги прочетете внимателно. Размишлявайте върху тях и им позволете да се превърнат в част от вас.

„И ние познаваме (разбираме, разпознаваме, наясно сме със, знаем от наблюдение и личен опит) и сме повярвали (останали сме верни, придържаме се към, поставили сме упованието си и разчитаме на) любовта, която Бог има към нас. Бог е любов; и който пребъдва и остава в любовта, пребъдва и остава в Бога, и Бог пребъдва и остава в него. В това (единство и общение) се усъвършенства любовта в нас, когато имаме дръзновение в съдния ден (с увереност и дързост да се изправим пред Него), защото, както е Той, така сме и ние в тоя свят. В любовта няма страх (не съществува ужас и боязън), но съвършената (пълната) любов изпъжда страха от всяка врата и прогонва всяка следа от ужас и терор; защото страхът носи в себе си мисли за наказание, и който се страхува, не е усъвършенстван в любовта (не е израснал все още в пълното съвършенство на любовта). Ние любим [Него], защото първо Той възлюби нас” (I Йоан 4:16-19).

„В това се яви (прояви) Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя единороден *или* уникален Син, за да живеем чрез Него. В това се състои любовта, не че ние сме възлюбили Бога, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилостивение (изкупителна жертва) за греховете ни.

Възлюбени, понеже толкова много ни е възлюбил Бог, то и ние сме длъжни да любим един другия” (I Йоан 4:9-11).

„Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Страдание, гонение или скръб, или бедствие и утеснение, гонение или глад, голота, беда, или нож?” (Римляни 8:35).

„Понеже съм уверен (убеден отвъд всякакво съмнение), че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ” (Римляни 8:38-39).

„Дано чрез вяра да се всели (установи, пребъдва, настани) Христос във вашите сърца, тъй че дълбоко вкоренени и здраво основани в любовта да бъдете силни да схванете и да разберете, заедно с всичките светии (Божиите посветени хора от опит), що е широчината и дължината, височината и дълбочината на тази любов, и да познаете (в действителност чрез личен опит) Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, за да се изпълните (цялото ви естество) в цялата Божия пълнота (да имате богатата мярка на божественото Присъствие и да станете едно тяло, изцяло изпълнено и наводнено със самия Бог)” (Ефесяни 3:17-19).

„А надеждата не посрамява (никога не ни разочарова, нито ни смуцава), защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения нам Свети Дух” (Римляни 5:5).

„Ето, на дланите Си съм те врязал (незаличимо съм татуирал твоя снимка)” (Исая 49:16).

Първо Йоан 4:16 е ключов стих за мен, защото в него се говори, *че ние трябва да сме наясно и да осъзнаваме Божията любов, и да положим упованието си в нея.* Аз нито осъзнавах, нито разбирах Божията любов и следователно не уповавах нито полагах вярата си в Неговата любов към мен.

Всеки път, когато дяволът ме осъждаше, аз не знаех как да призная: „Допуснах грешка!”, а след това да помоля Бог за прошка, да приема любовта Му и да продължа живота си напред. Вместо това аз

прекарвах дълги часове, дори дни с чувството на вина, даже и заради най-малкото неправилно нещо, което бях направила. Аз буквално бях изтерзана и изтормозена! Йоан ни казва, че страхът ни терзае, но съвършената любов пропъжда всеки страх (Вижте I Йоан 4:18). Божията любов към мен беше съвършена, защото тя се основаваше на Него, а не на мен. Затова дори да се провалях, Той продължаваше да ме обича.

Божията любов към вас е съвършена – безусловна. Когато се провалите, Той продължава да ви обича, защото Неговата любов към вас не зависи от вас, а от Него. Когато се провалите, спирате ли да приемате Божията любов и започвате ли да се самонаказвате, като се чувствате виновни и осъдени? Аз изпитвах силна вина и се чувствах зле през първите четиридесет години от живота си. Прилежно си носех чувала с вина на гърба, където и да идех. Товарът беше непосилен и беше винаги върху мен. Редовно допусках грешки и се чувствах виновна за абсолютно всяка една от тях.

В Римляни 8:33-35 апостол Павел казва:

„Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава (който ги поставя в правилно взаимоотношение с Него? Кой ще се надигне и ще вини и поставя под съмнение тези, които Бог е избрал? Бог ли, Който ги намира за невинни?) Кой е оня, който ще ги осъжда? Христос Исус (Месия) ли, Който умря, а при това и биде възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога, и Който ходатайства за нас? Кой ще ни отлъчи от Христовата любов?“

Целта на дявола е да ни отлъчи от Христовата любов, защото именно тя е основния фактор в нашето емоционално изцеление.

Ние сме създадени да обичаме и да бъдем обичани. В Ефесяни 2:4-6 Павел казва, че Бог е толкова богат на милост, че ни спаси и ни даде това, което не заслужаваме, за да може да удовлетвори Своята силна любов към нас. Помислете за това. Бог е предвидил да ни обича. Той не може да не ни обича, защото Бог е любов!

Ние с вас сме създадени, за да бъдем обичани! Грехът ни отдели от Бога, но Той ни възлюби толкова много, че изпрати Своя единствен Син Исус, за да умре вместо нас, да ни възстанови, да ни откупи отново, за да може да излива великата Си любов върху нас. Всичко,

което трябва да направим, е да повярваме на това, което Библията говори за нашите взаимоотношения с Него. Веднъж след като повярваме, процесът на изцеление може да започне.

През първата година, в която със съпруга ми Дейв започнахме нашето служение, наречено „Живот в словото”, Светият Дух работеше в живота ми, за да ме учи за Божията любов. Водех си един тефтер със спомени, в който записвах специалните неща, които Господ правеше за мен през това време – предимно дребни, но лични неща, които ми показваха, че Бог е загрижен за мен. По този начин започнах все повече да осъзнавам Неговата безусловна любов. Това ми помагаше да не забравям, че Бог ме обича.

Ако съумеете да повярвате, че Бог, Който е съвършен, ви обича, тогава ще можете да повярвате, че заслужавате да бъдете обичани.

Веднъж след като повярвате, че сте приети и обичани от Бога, тогава ще можете да започнете да приемате и обичате себе си. И тогава не само ще обикнете Бог в замяна, но ще започнете да обичате и другите хора.

НЕ МОЖЕТЕ ДА ДАДЕТЕ НЕЩО, КОЕТО НЕ ПРИТЕЖАВАТЕ!

Много хора приемат Исус и след това веднага започват да се опитват да обичат другите. Често пъти се чувстват виновни, защото установяват, че не са способни да го направят. Не е възможно истински да обичате другите, ако преди това не приемете Божията любов, защото без нея нямате любов, която да дадете.

В I Коринтяни 13 глава, често наричана „главата на любовта”, Павел подчертава тази истина съвсем ясно. Той описва любовта като „онова разумно, умишлено духовно посвещение, вдъхновено от Божията любов за и в нас”. Цялата глава е насочена към това да ни научи как да ходим в любов, но на първо място тази любов трябва да бъде *вътре* в нас.

Повечето хора могат да повярват, че Бог ги обича, когато чувстват, че заслужават тази любов. Проблемите се надигат тогава, когато те чувстват, че не заслужават Божията любов, но въпреки това отчаяно се нуждаят от нея.

Таблиците по-долу показват постоянните последици от приемането или отхвърлянето на любовта на Бога. Забележете – убеждението, че Божията любов към нас зависи от нашето достойнство, е измамно и причинява множество проблеми в живота ни. От друга страна увереността, че Бог ни обича безусловно, ни носи много радост и блаженство.

ПРИЕМАНЕТО НА БОЖИЯТА ЛЮБОВ

Решете в сърцето си да приемете любовта на Бога. Ето някои практични предложения, които да ви помогнат. Това са все неща, които вярвам, че Бог ме е водил да направя и съм сигурна, че ще бъдат полезни и за вас. Не забравяйте, че всички ние сме специални и уникални и че Бог има личен и оригинален план за всеки един от нас. *Не се изгубвайте в следването на методи.*

ТЕОРИЯТА ЗА БЕЗУСЛОВНАТА ЛЮБОВ

Исус ме обича, уверена съм в това.

Той ме обича безусловно

Следователно: Любовта му към мен е въз основа на Неговото естество.

Следователно: не заслужавам, нито мога да заслужа Неговата любов.

Следователно: Не мога да бъда отлъчена от Неговата любов.

Когато Му се покорявам, Той ще ме благославя.

Когато съм непокорна, ще има последици от моето поведение.

Той може да не харесва държанието ми, но винаги ще ме обича.

Следователно: Понеже съм преживяла Божията любов, знам, че мога да бъда обичана.

ТЕОРИЯТА ЗА УСЛОВНАТА ЛЮБОВ

Исус ме обича, но...

Той ме обича условно.

Следователно: Неговата любов се основава на моето поведение.

Следователно: аз трябва да спечеля любовта Му, като Му угодя.

Следователно: Когато съм Му угодна, аз се чувствам обичана.

Но когато не съм Му угодна, се чувствам отхвърлена.

Следователно: Ако Бог, който е любящ, не ме обича, цени и приема винаги, как бих могла да вярвам, че съм ценна и достойна за любов?

Следователно: Не мога да повярвам, че като цяло съм обичан и ценен човек.

Ето някои неща, които ви предлагам да направите и които могат да ви помогнат да получите по-дълбоко откровение за Божията любов към вас:

- Казвайте си на глас и на ум: „Бог ме обича”. Казвайте си го, докато го осъзнаете. Повтаряйте го често, когато се будите сутрин, когато си лягате вечер и по всяко друго време на деня. Погледнете се в огледалото, посочете към себе си, назовете се по име и си кажете: „....., Бог те обича”.
- Водете си дневник, тетрадка със спомени, в която да записвате специалните неща, които Бог прави за вас. Включете както големите, така и малките неща, които Той прави. После четете списъка си поне един път на седмица и ще бъдете много насърчени. Нека това бъде проект, воден от Святия Дух. Сигурна съм, че много ще се забавлявате, както се забавлявах и аз.
- Научете и дори запомнете наизуст стихове, които говорят за Божията любов към вас.
- Четете книги, говорещи за Божията любов. Препоръчвам ви няколко, които аз съм написала: „Кажете им, че ги обичам” и „Научи ме да обичам”.
- Молете се Святият Дух, който е Учителят, да ви даде откровение за Божията любов.

Следвайте Святия Дух

Ако стигнете до заключението, че се нуждаете от емоционално изцеление, и че повечето от проблемите, с които се сблъсквате, са в резултат на лошите корени от вашето минало, може би ще станете нетърпеливи да се отървете от корените на тези проблеми, за да бъдете възстановени. Това е разбираемо, но е важно да позволите на Святия Дух да ви води, направлява и насочва в този процес на изцеление.

Бог вече е изпратил Исус Христос да дойде на земята и да плати цена за пълното ви изцеление. След това Той изпрати Святия Си Дух, за да ви даде и да се погрижи за това, което Исус е направил възможно чрез изкуплението.

Исус каза на учениците си, че за тях е по-добре Той да отиде при Своя Баща, защото ако не иде, няма как да дойде Утешителят. (Вижте Йоан 16:7) Утешителят е Святият Дух. В разширения превод на Библията Исус нарича Святия Дух наш Съветник, Помощник, Адвокат, Застъпник, Укрепител, Опора. По време на процеса на вашето възстановяване, вие ще се нуждаете да преживеете всеки аспект от същността на Святия Дух и Неговото служение.

ТЪРСЕТЕ ЕДИНСТВЕНО БЛАГОЧЕСТИВ СЪВЕТ

Не тичайте безцелно, търсейки съвет от когото и да е. Първо се молете, питайте Бог дали е Неговата воля да потърсите съвет от друг човек, или Той желае да ви съветва лично.

В моя живот съм имала толкова много проблеми, но въпреки това не съм търсила съвет от другите, освен в един случай. За него посетих

една дама в служение, която също е била малтретирана като мен. Не искам да звуча неуважително, но тя изобщо не можеше да ми помогне. И вината не беше в нея. Тя не беше помазана от Господа за това.

Бог не е длъжен да помазва неща, които Той не инициирал. Толкова често хората тичат при някой друг, без да следват водителството и насоките на Святия Дух и това никога не дава добър и траен плод. *Когато сте в беда, първо идете пред Трона, преди да хванете телефона.*

Не искам да кажа, че търсенето на съвет е нещо нередно. Казвам само, че първо трябва да се помолите и да позволите на Святия Дух да ви води и напътства в ситуацията. Нека Той да избере правилния съветник за вас. Само поради факта, че някой е преминал през същото нещо, през което и вие преминавате, или защото ви е близък приятел, не означава, че точно той е най-подходящият съветник за вас. Затова пак ви повтарям, първо се молете!

Не ви казвам да не търсите съвет, само защото и аз не съм търсила. Всеки един от нас е толкова различен като човек. Аз имам много силен, целеустремен, дисциплиниран и твърд характер. Всичките ми изпитания ми помогнаха да преследвам неуморно и безотказно целта си, която беше емоционалното ми благосъстояние. Има хора, които може би се нуждаят от малко помощ, от някой, който да ги подкрепя и насочва в поставянето на цели и да ги насърчава да преследват тези си цели.

Жизнено важно е да следвате Святия Дух. Той е най-добрият Съветник. Той или ще ви помогне директно, или ще ви доведе при някой, чрез когото Той лично да ви послужи. И в двата случая, трябва да гледате на Него като източника на вашата помощ. Дори съветите, които ви дават другите хора, не могат да се превърнат в „рема“ за вас (лично откровение от Бога) без помощта на Святия Дух.

Важно е да разпознаете, че Бог има различни призиви в живота на различните хора. Понеже Той ме е призовал да поучавам Неговото Слово, за мен беше много по-добре да получа откровение за истините директно от Него. Но това не е правило, което важи за всички.

СЛУЖЕНИЕТО НА СВЯТИЯ ДУХ

Друга причина, поради която служението на Святия Дух е толкова важно, откриваме в Йоан 16:8, където Исус казва, че Святия Дух е Този, Който *изобличава и убеждава* за грях и за праведност.

Повечето хора, които са били малтретирани, са срамежливи и стеснителни хора, които се смятат за жалки и незначителни. (Ще говорим подробно по темата за срама в друга глава.) Те се чувстват гузни, не се харесват и затова носят вина и укор върху себе си.

Дяволът е този, който носи осъдителност и укорява, а Господният Дух ни убеждава за грях и ни изобличава. (Разликата е голяма. Аз приветствам изобличението, но се противопоставям на осъждението. Същото нещо трябва да правите и вие.) Единствено Святия Дух, чрез Божието Слово и чрез силата си да променя, може да убеди един опозорен човек, че той е приет като праведен пред Бога чрез кръвта на Исус Христос. „Който за нас (на практика) направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез и в Него (да бъдем възприети като, да бъдем пример на) праведни пред Бога (такива, каквито трябва да бъдем, одобрени, приети и в правилно взаимоотношение с Него чрез Неговата доброта)” (II Коринтяни 5:21).

Исус говори за Святия Дух като за Духа на Истината, който ще ни упъти в пълната ИСТИНА, ВСЕКИ ЕДИН АСПЕКТ НА истината (Прочетете Йоан 16:13). Исус казва още, че Святия Дух ще ни напомня, ще ни подсказва: „А когато дойде Утешителят (Съветник, Помощник, Адвокат, Застъпник, Укрепител, Опора), Святия Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име (вместо Мен, на Мое място, да ме представлява), Той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни (ще ви подсети, ще ви подучи на) всичко, което съм ви казал” (Йоан 14:26). Тези два аспекта от служението на Святия Дух са изключително важни за онези, които се възстановяват от малтретиране и тормоз. Такива хора трябва да се измъкнат от състоянието на отрицание на проблема и да погледнат истината лице в лице. Може да има неща, които те да са забравили, поради факта, че са прекалено болезнени, за да ги помнят, които обаче ще трябва да им бъдат припомнени и с които ще трябва да се сблъскат, за да могат да се справят с тях в процеса на изцеление.

Ако човекът, който помага за възстановяването на другия, не е воден от Святия Дух, понякога може да претупа и набързо да се опита да премине през целия процес. Ако този процес е прекалено ускорен, той може да стане непоносим за човека, на когото се опитваме да помогнем.

Спомням си едно момиче, което веднъж дойде при мен за молитва. Тя беше много разстроена и изключително емоционална, почти паникьосана. И тогава започна да ми разказва как всяка седмица, когато ходела при съветничката си, ситуацията ставала много болезнена и почти непоносима. В мъчителното си безпокойство, тя няколко пъти ми каза: „Това е прекалено, твърде болезнено е, не мога да го понеса“.

Докато тя ми говореше, аз се молах и исках от Святия Дух да ми помогне, за да мога и аз да ѝ помогна. Малко се притесних, че тя може да изпадне в истерия точно пред олтара. И изведнъж Господ ми даде отговор. Усетих, че най-вероятно съветничката ѝ не е чувствителна към Святия Дух и че кара тази млада жена да се сблъсква с проблемите толкова прибръзано, че умът и емоциите ѝ не са способни да го понесат.

Когато казах на момичето: „Чуй ме, мисля, че знам какъв е проблемът“. Тя занемя за малко и аз успях да ѝ кажа това, което Господ ми откри. Докато ме слушаше, тя незабавно получи известно облекчение. Съгласи се, че това, което ѝ описвах, беше точното нещо, което се случваше при съветничката ѝ.

После споделих с нея как Святият Дух във времето на моя възстановителен процес ме е водил към много и различни източници, за да намеря правилната посока. Първото нещо беше една книга, която моят съпруг ми предложи да прочета. Тя съдържаше свидетелството на една жена, която била малтретирана като дете. До онзи момент аз изобщо не мислех, че моите проблеми могат да бъдат в резултат на моето минало.

Беше ми много трудно да прочета тази книга. Когато стигнах до онази част, в която жената започна да описва в подробности как нейният пастрок я е насилвал сексуално, всички спомени, болката, гнева и яростта се надигнаха дълбоко вътре в мен. Хвърлих книгата на пода и извиках силно на глас: „Няма да чета тази книга!“

Тогава чух Святия Дух да ми говори. Той ми каза: „Време ти е!“

Вече няколко години се опитвах да ходя с Господа, когато се случи историята с тази книга. Защо Той не ме доведе до нещо, което можеше да ми помогне по-рано? Отговорът е, защото не му беше дошло времето! Святият Дух знае най-точно кога е подходящото време за всяко нещо в живота ни. Обичам да казвам: „Само Духът знае кога човек е готов за дадено нещо”. С други думи, Святият Дух на Господа е онзи, който знае какво ви е необходимо и кога точно ще бъдете готови да получите помощ.

Помощта може да дойде под формата на книга, на говорител, на приятел, който да ви каже точно това, което се нуждаете да чуете в момента. Може да дойде чрез личното свидетелство на друг или чрез директната намеса на Святия Дух. Днес може би е Божието определено време за вас, докато четете тази книга. Ако е така, Той ще я употреби за даденото нещо, за което вие страдате в момента. Тази книга може да е инструментът, който да постави началото на вашия възстановителен процес, следващата стъпка в процеса или финалният момент във вашата продължителна борба за емоционално благосъстояние.

Много хора, които идват при мен за молитва за емоционално изцеление, са притеснени и дори смутени и объркани от факта, че има моменти от детството им, които изобщо не могат да си спомнят. Те правят така наречените от мен „емоционални разкопки в миналото” в опит да открият затрупани спомени, за да могат да се изправят срещу тях, да се справят с тях и да ги махнат от живота си. На такива хора казвам, че и до днес има неща от моя живот, които не съм способна да си спомня. Всъщност много голяма част от моето детство е изпълнена с големи празни страници.

Напомням на хората, че Святият Дух ни води във всяка една истина и е способен да ни напомни абсолютно всяко нещо. Ето защо трябва да Му позволим Той да ни управлява в тази толкова чувствителна тема. Аз съм Го поставила отговорен за моите спомени и моята памет. Вярвам, че ако споменът за нещо от моето минало ще ми помогне, то тогава с Негова помощ аз ще се сетя за него. Но ако това няма да ми помогне, тогава е безполезно, дори опасно да си го спомням, и затова съм благодарна, че не съм се сетила за него. Вярвам, че нещата, които често пъти ние не знаем, няма как да ни наранят.

Очевидно е, че ситуацията не винаги е такава. Често пъти хора преживяват невероятни освобождения, след като си спомнят някое травмиращо събитие от миналото си, справят се с него и след това продължат напред с живота си. Понякога, ако спомените са блокирани умишлено и са потъпкани дълбоко в някой кът на ума, те могат да натровят цялото ви естество. В такива ситуации тези спомени трябва да бъдат изявени на показ, преди да започне възстановителния процес. Човек отново трябва да помни, че ако целият този процес не е воден и управляван от Святия Дух, той може повече да навреди на вече наранените човешки емоции.

Святият Дух е нежен, кротък, внимателен, благ, любящ и търпелив. В същото време Той е силен и могъщ и е способен да направи неща, които хората сами никога не биха могли да постигнат. Псалмистът казва: „Ако Господ не съгради дома, напразно се трудят зидарите; ако Господ не опази града, напразно бдят стражите” (Псалом 127:1). Много години от живота си съм ставала и съм се трудила напразно. Насърчавам ви да не прахосвате най-скъпоценните години от живота си в опити сами да постигнете нещата. Търсете Бога и Неговия план за вашето възстановяване. Той ще ви води стъпка по стъпка и вие ще се променяте от „слава в слава” (Прочетете II Коринтяни 3:18).

Двата вида болка

Дори когато позволим на Святия Дух да ни води, емоционалното изцеление си остава един болезнен процес. Вярвам обаче, че има два вида болка. Едната е болката от промяната, а другата – болката от липсата на каквато и да било промяна и постоянното тъпкане на едно място. Ако позволите на Господния Дух да направлява програмата за вашето възстановяване, Той ще бъде винаги на ваше разположение, за да ви дава силите, от които се нуждаете във всяка една фаза от този процес, така че пред каквито и трудности да се изправите, да можете да ги понесете.

Господ е обещал никога да не ни забравя и никога да не ни оставя. Неговото обещание в Евреи 13:5 е толкова силно: „Не се впримчвайте (нека характерът и моралът ви бъдат свободни от любов към парите, алчност, скъперничество, свадливост, пожелание и стремежи към земни притежания) в сребролюбие; задоволявайте се с онова, което имате, защото сам Бог е казал: ‘Никак няма да те оставя (в никакъв случай няма да те проваля, да се откажа от теб, да те оставя без подкрепа); и никак няма да те забравя (няма да те оставя безпомощен, да те изоставя, или да отпусна силата на ръката, с която те държа)’”

Трябва да се държим за това обещание, когато сме изкушени да изпреварим Бога и да поемем нещата в свои ръце. Ако започнем да правим „своите си неща”, тогава навлизаме в опасна територия. Нашият небесен Баща не е длъжен да ни пази и подкрепя в изпитания, които никога не са били част от Неговия план за нас. Ние разбира се ще оцелеем, но процесът ще включва много повече трудности и борби, отколкото е било необходимо.

Болката от емоционалните рани и изцелението могат да се окажат по-травмиращи и от физическата болка. Когато следвате Божия план и стигнете до болезнени моменти, помнете, че Светият Дух е този, който ни дава сили. Понякога може да ви се струва, че няма да се справите. В тези моменти молете Бог да ви укрепява.

Един чудесен стих, който можете да запаметите именно за такива трудни моменти, се намира в I Коринтяни 10:13, където апостол Павел ни напомня:

„Никакво изпитание (изпитание, вследствие на грях, без значение как е дошло или накъде ви води) не ви е постигнало освен това, което може да носи човек (това ще рече, че няма изкушение или изпитание, което да е дошло до вас, което е свръх човешките способности, което е нечувано, или не е част от човешкия опит, или е такова, каквото човек да не е способен да понесе); обаче, Бог е верен (на словото Си и на състрадателното Си естество), и вие можете да му се доверите, защото няма да ви остави да бъдете изпитани, изкушени или анализирани повече, отколкото ви е силата на съпротивление или сте способни да понесете, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път (средство за бягство и стигане до място на сигурност), така щото да можете, да сте способни и силни да го издържите търпеливо”.

С трудните моменти идват и много съблазни. Сред тях е изкушението да се откажете и да се върнете към старите мисли и пътища, да бъдете негативни, депресирани и гневни на Бога, понеже не разбирате защо Той сякаш не дава изходен път от болката, която е трябвало да понесете в живота си. Този стих обаче ни казва, че Бог непременно ще се намеси в наша полза и Неговата помощ ще дойде навреме. Затова, дръжте се здраво за Неговите обещания, без да се предавате!

Друг много полезен пасаж от Писанията откриваме във II Коринтяни 12:7-9. Там ап. Павел говори за собствените си страдания, породени от нещо, което той нарича „трън (треска) в плътта”. Същност няма голямо значение какво точно е представлявал този трън – това, което знаем, е че това го е дразнело и е искал да се отърве от него. Какъвто и да е бил този трън, Павел три пъти се обръща

към Господ с молба да го отстрани. Но отговорът на Бога към него е: „Моята благодат (благоволение, любов и милост) ти е достатъчна (имаш доволно за всяка опасност и тя те прави способен да понесеш трудностите по мъжки); защото силата Ми се усъвършенства (е пълна и съвършена) и се проявява най-ефективно в твоята слабост”.

Не винаги сме освободени от тревогите си на мига, в който призовем Господ за помощ. Понякога се налага да потърпим известно време, да проявим старание и да устояваме във вярата. Благодаря на Бога, че във времето, в което по една или друга причина реши да не ни освободи незабавно, Той винаги ни дава благодатта и силата, от които се нуждаем, за да не се откажем до евентуалната победа.

Чудили ли сте се някога защо Бог не винаги ни освобождава от оковите и проблемите ни на мига? Това е така, защото единствено Господ знае всичко, което трябва да се случи в живота на Неговите деца, както и съвършеното време, в което то трябва да бъде направено.

От личен опит съм се научила да се доверявам, вместо да задавам въпроси и да подлагам нещата под съмнение. Няма нищо грешно в това да питате Господа „защо”, стига това да не поражда смут във вас, в който случай е много по-добре да Му се доверите, като знаете, че Той никога не греша и никога не закъснява! Често пъти разбираме защо се е случило така едва когато излезем от ситуацията и можем да застанем от другата страна и да погледнем назад към нея. Има много неща от живота ми, които със сигурност не разбирах, докато преминавах през тях. Сега обаче разбирам някои от тях и какъв е бил техният смисъл и цел.

Преминаването през изпитания е болезнено. В служението си често казвам на хората, че в книгата Откровение се говори, че ние побеждаваме дявола чрез кръвта на Агнето и чрез думите на нашето свидетелство. (Вижте Откровение 12:11) Затова са важни свидетелствата за победа в която и да било област от живота ни. За да имаме положителни свидетелства, е важно успешно да сме победили някои трудности и да сме преодолели опозицията в живота си.

Най-болезнената част е това, през което преминаваме, докато сме изпитвани и изкушавани. Славната част идва след като преминем успешно и издържим изпитанието и можем да засвидетелстваме за

великата победа и невероятната Божия вярност. Без изпит нямаме никакво свидетелство за зрялост.

ВРАТИТЕ НА БОЛКАТА

Поради факта, че съм преживяла толкова много емоционална болка, каквато може би сте изпитвали и вие, аз се бях уморила да страдам, беше ми дотегнало от болка. Опитвах се да открия изцеление, като следвам водителството на Святия Дух. Но, честно казано, не успях да проумея защо целият този процес трябва да бъде толкова болезнен. Смятах, че за да мога да понеса още болка, ще трябва да получа някои отговори от Бога. Моето състояние се подобряваше, ставах все по-сигурна, печелех победа тук и там, но сякаш всеки път, когато постигнеш някакъв успех, Господ ме довеждаше до нова фаза на възстановяване, която винаги означаваше повече болка и емоционално безпокойство.

Докато се молах за тази ситуация, Господ ми даде видение. В сърцето си видях поредица от врати, наредени една след друга. Всяка една от тях представляваше някакво травмиращо събитие от живота ми, в което съм била много наранена. Господ ми показа как всеки път, когато съм преминавала през болезнена ситуация или събитие (сексуален тормоз у дома, обиди и присмех в училище за наднорменото ми тегло, неспособността ми да създавам близки приятелства, постоянният страх, на който бях подложена, това, че бях изоставена от първия си съпруг, предадена от приятели в църквата и т.н. и т.н.), то се е превръщало в нова врата на болка, през която съм била принудена да премина.

Много ясно си спомням мъката и терзанието от страха, отхвърлянето, напускането и предателството, и съм сигурна, че и вие, които сте били жертва на подобен тормоз, който поставя хората в здрави окови и робство, добре си спомняте какво е усещането.

Когато най-накрая позволих на Господ да работи в живота ми, Той ми показа, че съм се крила зад много такива „врати на болката”. Бях в тежко робство, криейки се зад фалшиво поведение, преструвки и фасади. Аз просто не можех да разбера как да се освободя. Когато Господ започна да ме освобождава от робството и оковите, болеше много силно.

Сега разбирам, че за да можем да бъдем изведени от робството и въведени в свободата, ние трябва да преинем отново през същите или подобни болезнени врати, през които сме минали в миналото си, за да застанем от другата им страна и да ги затворим. Когато сме заведени в плен през определена болезнена врата, през същата тази врата трябва и да излезем от този плен. И в двата случая, в които преминаваме през тях, болката е голяма. Първо от самото преживяване, а на второ място – от спомена за него.

За да може да ни изцели и освободи, Господ първо трябва да ни доведе до разпознаване и изправяне лице в лице с проблемите, хората и истините, които са ни трудни и дори невъзможни да погледнем в очите. Нека да ви дам няколко примера.

Първи пример

Винаги се ужасявах от баща си. Дори като зряла жена на четиридесет години и с четири деца, аз продължавах да се страхувам от него. Болезнените събития бяха довели до този ужас и страх в живота ми.

Бях на четиридесет и седем години, когато Господ ми помогна наистина да се конфронтирам с баща си. Ще ви разкажа повече за тази история по-късно в книгата, но трябваше да погледна баща си право в очите и да му кажа: „Изобщо не се страхувам повече от теб”.

Когато най-накрая говорих с моя баща за тормоза, който ми е причинил, аз го направих в покорство и чрез вяра, но определено не без „страх и трепет” (вижте Филипияни 2:12). Бях застанала лице в лице пред една от вратите на моята болка. Знаех, че или трябва да премина през нея и да изляза на свобода от другата страна, или ще си остана в робство, скрита зад вратата, в постоянен страх от моя баща.

Много е важно да отбележа, че *се конфронтирах с баща си, който беше основната причина за моята болка, само защото Святият Дух ме води да направя така. Моля ви, не се конфронтирайте с този, който ви е малтретирал, само защото аз съм направила така.* Първо се молете и послушайте Бог, за да направите правилните стъпки към своето освобождение.

Втори пример

Понякога хората са наранени в църквата от други християни. Склонни сме да си мислим, че вярващите не би трябвало да нараняват

другите вярващи и е така, не би трябвало. Но нещата много рядко се оказват точно такива, каквито трябва да бъдат, дори и в живота на Божиите деца. В църквата се нараняваме един друг и това причинява много болка.

Често, когато това стане, наранените се отдръпват и отказват всякакво общуване – не искат да имат нищо общо с тези, които са им причинили болка. Криейки се зад тази врата на болка, огорчените хора често решават: „След като ме нараниха така в църквата, ще продължа (евентуално) да ходя на службите, но не искам повече да имам нищо общо с тези хора”. Това е един вид робство, защото такъв човек позволява на миналото му да го контролира.

Бог ще ни доведе до момент, в който ще трябва да излезем от убежището си и да рискуваме отново да ни наранят. Когато излезем на открито, това е равносилно на излизане през тази болезнена врата, зад която сме били в робство.

Трети пример

За някои хора е много трудно да се научат да се покоряват на авторитетите в живота си. За мен това беше особено непосилно. Понеже бях малтретирана от всеки, който е бил авторитет в живота ми, в мен се беше оформило отношението: „Защо трябва да позволявам на някой друг да ми казва какво трябва да правя?” Аз не се доверявах на никого, особено на мъжете.

Когато Святият Дух ме доведе до фазата в моето възстановяване, в която аз трябваше да се покоря на съпруга си, борбата в мен започна отново! Изпитвах ужасно желание за бунт в плътското си естество. Исках да съм покорна, защото от сърце вярвах, че е библиейско, но болката от покорството беше по-силна, отколкото можех да понеса.

Не можех да разбера какво не ми е наред. Сега разбирам, че подчиняването на някой друг и позволяването на този човек да взема решения вместо мен, върна в мен стари спомени и страх да не бъда отново манипулирана и да не се възползва някой от мен. Фактът, че баща ми (авторитет в моя живот), ми казваше, че ужасните решения, които взема, са за *мое* добро, а през цялото време аз ненавиждах това, което ми причиняваше, в комбинация с моето смущение и разочарование от неспособността ми да направя каквото и да било

по въпроса, не ме правеха очарована от мисълта за покорство на когото и да било.

Но за да бъде освободена и да стана здравата личност, която Бог ме е определил да бъда, аз трябваше да се науча да се покорявам на съпруга си. Както повечето християни, аз също вярвам, че Словото учи, че покорството на съпругата и децата към съпруга и бащата като глава на дома е част от Божия съвършен план за семейството. Бях убедена, че това е принцип, здраво застъпен в Словото и затова трябваше да го спазвам, иначе щях да бъда в бунт против Бога. Но колко ми беше трудно и мъчително! Сега, когато вече съм свободна, мога ясно да видя безопасността и сигурността в едно благочестиво покорство.

Много хора се объркват, когато става въпрос за покорство. Те смятат, че това означава да изпълняват абсолютно всяко нещо, което им каже авторитет в живота им. Словото ни казва да се покоряваме само „както е прилично в Господа“ (Вижте Колосяни 3:18).

Надявам се тези примери да ви помогнат да разпознаете „вратите на болката“ и как трябва да ги погледнете право в лицето. Не гледайте на тях като на вход към страдания, а като на праг към вашето възстановяване. Исус ще бъде винаги с вас, за да ви дава сили докато преминавате през тези врати към вашата пълнота.

Запомнете, че *болката всъщност е част от възстановителния процес*. Ако един човек падне на земята и си охлузи коляното, със сигурност ще го заболи. На следващия ден болката ще е още по-голяма от първоначалната. До това време може да се е образувала коричка върху раната, което е знак, че в тялото е започнал процес на изцеляване. И макар да е защитена от тази коричка, раната боли много повече, пари, щипе и пулсира поради увеличения приток на кръв към това място, който носи изцеление на наранената част.

Първоначалното нараняване предизвиква болка, но много често изцелителният процес носи още по-силна болка. Тези болки са различни и последствията от тях също са различни. Емоционалните рани на някои хора са били пренебрегвани толкова дълго време, че са се инфектирали. Тази болка е напълно различна от болката при възстановителния процес. Едната трябва да се избягва, а другата да се посрещне с отворени обятия.

БЕЗ БОЛКА НЯМА ПОБЕДА!

Аз научих невероятна мъдрост по време на моите лични борби: „Не се страхувайте от болката!“. Колкото и странно да ви звучи, колкото повече се боите и се противите на болката от възстановяването, толкова повече увеличавате силата на болката в живота си.

Един пример за тази истина ми се случи преди години, когато се заделих да постя за първи път в живота си. Бог ме призова да постя двадесет и осем дни само на сок. В началото ми беше много трудно. Бях много, много гладна. Всъщност бях толкова изгладняла, че изпитвах физически болки. Докато плачех пред Господа и Му се оплаквах как не мога да търпя повече, Той ми отговори. Дълбоко в себе си усетих един „тих и кротък“ глас (вижте III Царе 19:12), който ми каза: „Спри да се противиш на болката и ѝ позволи да си свърши своето!“ От този момент насетне постът стана много по-лесен за мен, дори приятен, защото знаех, че всеки път когато изпитам неудобство и дискомфорт, това е знак за напредък и прогрес.

Правилото е, че колкото повече се противим на болката, толкова по-силна става тя. Когато бременната жена започне да ражда, акушерката първо я съветва да се отпусне. Тя много добре знае, че колкото повече жената се противи на болката, толкова по-силна ще става тя и толкова по-продължително ще е самото раждане.

Когато преминавате през трудно време и болката стане толкова нетърпима, че ви се струва, че е много повече, отколкото сте способни да понесете, спомнете си Евреи 12:2: „като не гледаме на нещата, които ни разсейват, а гледаме на Исус, Който е Водачът и Източникът на вярата ни (дава ни първото поощрение към вярата ни), и Който също е Усвършителят на вярата ни (довежда я до зрялост и съвършенство), Който, заради предстоящата Нему радост (от наградата, която щеше да получи), издържа кръст, като презря и пренебрегна срама и седна отдясно на Божия престол“.

ИЗДРЪЖЛИВОСТТА ВОДИ ДО РАДОСТ

Когато изпитвате болка, не ѝ се противопоставяйте. Позволете ѝ да извърши целите си. Не забравяйте това обещание: „Коиито сеят със сълзи, с радост ще пожънат“ (Псалом 126:5). *Научете се да по-*

насяте и издържате на всичко, което е необходимо, като знаете, че от другата страна ви очаква голяма радост.

Изцелението може да е болезнено, но вие нямате какво да губите. Така или иначе страдате и ви боли, затова е по-добре да се възползвате максимално от страданието си. Докато позволявате на отминалите неправди да ви държат в робство и в окови, вие ще продължавате да живеете в непрекъснати болки и страдание. А болката от изцелителния процес води до положителни резултати – радост вместо нещастие.

Оставете болката да ви изведе извън робството ви, а не по-дълбоко в него. Направете правилното нещо, дори да ви е трудно. Покорявайте се на Бога и следвайте водителството на Святия Дух, като знаете, че „вечер може да дойде плач да пренощува, но на сутринта идва радост” (Псалом 30:6).

Единственият изход минава през самата ситуация

На едно от нашите събрания една жена излезе напред и ни помоли да се съгласим заедно с нея да бъде освободена от конкретно робство в живота ѝ. Щом започнах да се моля, тя се разплака. Почти веднага получих видение, в което тази жена стоеше на състезателна писта, сякаш щеше да участва в надбягване. Докато я наблюдавах, видях как всеки път, когато започнеше състезанието, тя се насочваше към финалната права, стигаше някъде до средата на пистата и после се обръщаше и се връщаше на стартовата линия.

След време пак повтаряше процеса. Това се случваше отново и отново. Тогава споделих с нея какво ми показва Бог и ѝ казах, че вярвам, че Бог се опитва да ѝ каже как този път трябва да стигне до самия край. Докато ѝ споделях това, тя се съгласи, без да се колебае, че Бог ѝ говори. Проблемът ѝ бил, че дори да направи някакъв напредък в емоционалното си възстановяване, винаги се огъвала, когато станело трудно и напрегнато. Сега обаче беше решена да стигне до пълна победа.

Винаги е много по-трудно да се завърши дадено нещо, отколкото да се започне. Няма „бързи“ методи за достигане до емоционално изцеление. Във II Коринтяни 3:18 апостол Павел говори за християните, че се преобразяват от едно „ниво на слава към друго“. Ако преминавате през трудния процес на емоционално възстановяване,

насърчавам ви да се насладите на тази степен на „слава“, в която в момента се намирате, докато вървите към следващото ниво.

Много хора превръщат емоционалното изцеление или възстановяването от тормоза в такова мъчение, че изобщо не си позволяват да се насладят на някой момент от процеса. Не допускайте да бъдете изкушени и да паднете в капана на това да гледате колко много още ви остава. Вместо това, погледнете колко дълъг път вече сте изминали!

Не забравяйте, че *трябва да продължите да живеете живота си, докато трае възстановителния процес!* Научете се да имате такова отношение: „Може и да не съм стигнала там, до където трябва да стигна, но благодаря на Бога, че не съм там, където бях. Докато продължавам напред, всичко е наред!“

ПРЕМИНАВАНЕТО

В някои отношения, духовното израстване може да се сравни с физическото. Има определени етапи, през които човек трябва да премине, за да стигне до зрялост. Мисля, че няма да сгреша като кажа, че много родители не се наслаждават на децата си, докато ги отглеждат. Във всеки отделен етап от тяхното развитие на родителите им се иска децата да са в друг. Ако тъкмо са започнали да пълзят, родителите искат те да могат да ходят, да не носят повече памперси, да са вече на училище, да се дипломират, да се оженят, да им раждат внуци и т.н. и т.н.

Трябва да се научим да се радваме на всеки един етап от живота си, защото всеки от тях си има своите радости и трудности, уникални само за него. Като християни, ние растем през целия си живот. Не бива никога да спираме да прогресираме. Затова вземете решение още сега да започнете да се наслаждавате и да се радвате на живота, докато се борите да достигнете до всяко следващо ниво на победа.

Във Второзаконие 7:22 Мойсей казва на народа на Израил, че Господ ще прогони враговете им пред тях „стъпка по стъпка“. Преди всяка победа в живота ни има време на чакане. Именно в това време Светият Дух работи в нас, разкрива ни нови откровения, помага ни да прозрем и да приемем още по-дълбоки истини. Чакането обикновено е трудно за повечето от нас, защото в нас винаги има припряна

нетърпеливост, която разбужда разочарованието и неудовлетворението ни. Искаме всичко сега!

ТЪРПЕНИЕТО ЖЪНЕ ОБЕЩАНИЯ

Много хора искат благословенията, но не желаят да се подготвят за тях. Йоан Кръстител излезе от пустинята с думите: „Прав направете (подгответе) пътя за Господа” (Матей 3:3). Той иска хората да знаят, че Исус идва да извърши определени неща в живота им, но за целта те ще трябва да бъдат подготвени.

Библията казва, че „човешко око не е виждало, ухо не е чувало и на човешки ум не е дохождало (на никой не му е хрумвало) всичко това, което Бог е приготвил (направил и пази готово) за онези, които Го обичат (които Го почитат дълбоко, които Му се покоряват и с благодарност признават помощта, която Той им е оказал)” (I Коринтяни 2:9).

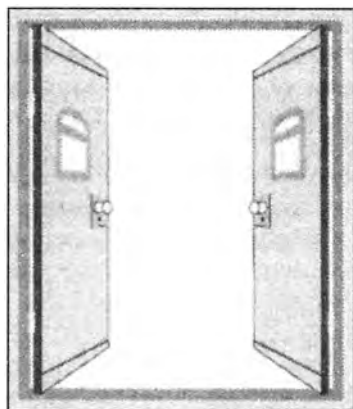
Необходима е духовна зрялост, за да преминем през трудностите с вяра, че Бог е планирал нещо по-добро за нас. Трябва още да разберем, че преминаването през ситуацията обикновено е единственият изходен път. Нуждаем се от вяра, търпение и твърдост, за да получим крайните резултати на всичко, което Бог ни е обещал, че можем да получим. Този пасаж от Евреи обяснява:

И тъй, не напускайте дръзновеността си (безстрашната си увереност), за което имате голяма и славна награда. Защото ви е нужно търпение и силна увереност, та, като изпълните и изцяло извършите Божията воля, да получите (и напълно да се зарадвате на) обещаното. Защото още твърде малко време и ще дойде Този, Който има да дойде, и не ще се забави. (Евреи 10:35-37)

В Евреи 6:11 четем: „И желяем (искрено и силно) всеки от вас да показва същото трудолюбие и усърдие (винаги), за да се наслаждавате и радвате на пълна увереност в надеждата докрай”.

В Исаия 43:1-2 Господ увещава народа Си като им казва:

Не бой се, защото Аз те изкуних (пратих откуп, за да те освободя, вместо да те оставя в плен), призвах те по име; Мой си ти. Когато минаваш през водите, с тебе ще бъда, и през реките,

Вратите на болката

те не ще те потопят; Когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш, нито да се опариш, и пламъкът не ще те опали.

Давид казва за Господ в Псалом 23:4: „Дори да преминавам през (дълбоката и тъмна) долина на мрачната сянка, няма да се уплаша, *нито* ще се страхувам от зло, защото Ти си с мен; Твоят жезъл (който ме пази) и Твоята тояга (която ме води), те ще ме утешават.”

Много често човек, който е израснал в тормоз и неправда, издига крепости в ума и в мислите си, така че трябва да им позволи дори да преминат през долината на мрачната сянка, ако иска тези крепости да бъдат съборени и унищожени.

Павел обяснява, че ние воюваме против врага чрез пленяването на нашите помисли, които не са в съответствие с думите на Христос и ги покоряваме на това, което Словото казва да правим и да вярваме.

Защото, ако и даживеем (ходим) в плът, по плът не воюваме (не водим битка според плътта и не използваме човешки оръжия). Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски (оръжия от плът и кръв), но пред Бога са силни за събаряне и унищожаване на крепости. Понеже събаряме помисли, аргументи, теории и всичко, което се издига високо против (истинското) познание на Бога, и пленяваме всеки разум, мисъл и цел да се покоряват на Христа (Месия, Помазаника).

(II Коринтяни 10:3-5)

Аз например, поради това, че бях тормозена толкова дълго време, развих в себе си много независима индивидуалност. Не се доверявах на никого. Много рано в живота си взех решението да се грижа сама за себе си, без да искам помощ от когото и да било, защото по този начин ще ме нараняват по-малко. Когато Господ започна да ми разкрива, че моето независимо естество не беше съобразено с истините от Словото, аз трябваше да премина през „долината на мрачната сянка”. С други думи, трябваше да позволя на това старо естество (част от старата Джойс) да отиде на кръста и да умре.

Изкушаваме се да избягаме от проблемите си, но Господ ни казва, че трябва да преминем през тях. Добрата новина е, че Той е обещал никога да не ни се налага сами да минаваме през проблемите си. Той ще бъде с нас, за да ни помага по всякакъв начин. Обещал ни е: „Не бойте се, защото Аз съм с вас”.

Именно в преминаването през трудностите заедно с Него вярата ни се гради и укрепва. Много ми харесва историята за Седрах, Месах и Авденаго, която можем да прочетем в Даниил гл. 3. Царят ги беше предупредил да паднат на колене и да му се поклонят, иначе ще ги хвърли в огнената пещ.

Техният отговор бе: „Ако иска Господ, може да ни отърве, но дори да не ни избави, няма да паднем и да ти се поклоним”. Те много добре знаят, че Бог е способен да ги избави, но ако това не беше в Неговия план, те щяха да запазят достойнството си пред Господ и да не се отказват да Му служат. Всички ние трябва да се посветим да служим на Бога със същата решителност.

Тези три момчета бяха хвърлени в огнената пещ и царят заповяда да нагорещят пещта седем пъти по-силно. Напомня ми за моментите, в които вземаме правилните решения и тогава сякаш проблемите ни започват да се множат.

Обичам тази история, защото в нея се казва, че когато царят ги хвърля в пещта, те са вързани, но когато поглежда вътре, те са освободени. Понякога влизаме в проблемите си и сме вързани, но именно в проблема, в преминаването през ситуацията, ние сме освободени и развързани. Царят дори видя четвърти мъж с тях в огъня. Спомнете си думите на Исус: „Не бойте се, защото Аз съм с вас”.

Когато Седрах, Месах и Авденаго бяха изведени, те дори не миришеха на пушек. Аз имам много общо с тези мъже. Дяволът се

опита да ме унищожи. Преживях толкова много болка от тормоза в живота си, а когато се опитах да се освободя от нея, се натъкнах на още по-голяма болка, която не съумях да проумея. Точно тогава Бог ми показа как преминаваме през неща, които ни поставят в окови и робство, но също че трябва да излезем отново през същите неща, за да бъдем освободени от тях.

Когато започнем своето пътешествие към пълнота с Господ, обикновено вътрешно сме сковани от страх и притеснение. Страхът е враг на доверието. Хората могат да се страхуват от много неща, като това да карат кола, да остават сами или от някакви дълбоко вкоренени фобии.

Според мен страхът е причинен от фалшиви и лъжовни данни, които обаче ни се струват реални. Ако дяволът успее да ни уплаши, то тогава ние полагаме вярата си повече в това, което той казва, а не в онова, което казва Бог. Едно нещо е да изпитвате страх, но той може да започне да ни контролира, ако не пазим териториите си и не се изправим срещу страховете си.

Една жена споделяше как страхът ѝ е пречил да прави нещата, които трябвало да направи. Тогава една приятелка ѝ каза: „Абе направи ги, макар и уплашена“. Това беше животопроменящ съвет за мен. Понякога трябва просто да се изправим срещу страховете си и „да го направим, макар и уплашени“.

Когато позволим на Бог да ни помогне в това отношение, Той ще започне да развързва възлите на страха един по един. Само Той може да ни помогне да преинем през трудните изпитания, за да разберем, че Неговите обещания са истински. Не можем да прекараме живота си в бягство от всичко, което ни плаши.

Някои хора толкова много се страхуват от асансьори, че отказват предложение за работа, която се намира на висок етаж в някоя сграда. Ако искат тази работа, те ще трябва да влязат в асансьора, да се помолят, да се изкачат няколко етажа, после да слезат, да дишат дълбоко и след това да повторят същото нещо, докато преодолеят страха си. Трябва да се справим със страховете си, които ни пречат да изпълним Божиата съвършена воля за живота ни.

Библията е пълна със стихове, които ни казват да не се боим, защото Господ много добре е знаел, че Сатана ще се опита да използва страха, за да попречи на Божиите деца да изпълнят съдбата си в Него.

На някои от първите си ученици Исус казва: „Аз съм Пътят... Мене следвайте”. Когато решите да следвате Исус, скоро след това ще откриете, че Той никога не се обръща назад в страх. Неговият път винаги е право напред към финалната права. Не бъдете като жената, която беше дошла да се помолим за нея, която постоянно се предаваше, щом стигнеше до средата на състезанието. Колкото и трудно да ви изглежда, вземете решение да продължите в надпреварата и да стигнете докрай!

Пуснете миналото си

Насърчавам хората да оставят своето минало, но никога да не бягат от него. Единственият начин, по който можем да спечелим победа над болката от нашето минало е като позволим на Бог да ни преведе през тази врата на болка и страдание и да ни изведе към победа. Никой не може да спечели победата вместо нас – ние трябва сами да изработваме собственото си спасение. Павел обяснява тази истина в своето послание към църквата във Филипи, като им казва:

Затова, възлюбени мои, както сте били винаги послушни, не само както при моето присъствие, но сега много повече при моето отсъствие, изработвайте (култивирайте, водете към целта и напълно осъществете) спасението си със страх, почит и трепет (със сериозно внимание, с нежна съвест, внимавайки да не паднете в изкушения, плахо пазейки се от всяко нещо, което може да огорчи Бога и да дискредитира името на Исус); (Не със свои сили), но Бог е, Който, според благоволението Си, действа във вас (дава ви сили, създава нова сила и желание) както да желаете това, така и да го изработвате за Негова наслада, удовлетворение и възхищение. (Филипяни 2:12-13)

Трябва да позволим на Бог да ни преведе през трудностите и да Го оставим да работи в нас, така че кашата, в която сме се забъркали, да се превърне в свидетелство и храна за другите. Трудностите, които сме понесли в своето минало, ни подготвят за благословенията, които Бог има за нас в нашето бъдеще.

Дори и Исус премина през време на подготовка за Своето бъдеще. Евреи 5:8-9 казва: „ако и да беше Син, пак се научи на (активно

и специално) послушание от това, което пострада, и като се усъвършенства (екипира чрез опита си докрай), стана причина (Автор и Източник) за вечно спасение на всички, които са Му послушни (които са внимателни и покорни)”.

Има период от живота на Исус, за който не ни се казва нищо от това, което се е случвало с Него. Знаем само, че през това време Той е *израствал*. Така и ние имаме периоди на израстване, за които не можем да разкажем на никого. Това е лично време на растеж, в което трябва да издържим на промените в живота си. В самите нас могат да се случват неща, които ние да не сме способни да разберем. Но когато стигнем до мястото, до което Бог иска да ни доведе, можем да се обърнем назад и да видим как миналото ни през цялото време ни е подготвяло за онова, което Бог има за нас в нашето бъдеще.

Много ми харесва историята за семейството, което влязло в един антикварен магазин и там на една полица намерило красива чаша за чай. Свалили я от рафта, разгледали я внимателно и казали: „Много искаме да купим тази прекрасна чашка”.

Но изведнъж чашата започнала да им говори и им казала: „Аз не винаги съм била такава. Някога бях само една студена, твърда и безцветна буца глина. Но един ден моят създател ме взе и си каза: „Мога да направя нещо от това”. Тогава започна да ме меси, мачка и да променя формата ми. А аз се развихах: „Хей, какво правиш? Така боли! Не съм сигурна как ще изглеждам! Престани!”. Но Той ми отвърна: „Още не”.

После ме постави върху грънчарското колело и започна да ме върти, върти, върти, докато не се развихах: „Остави ме да слеза, прилошава ми. Свят ми се зави!” Но Той ми отвърна: „Още не”.

А след това ме оформи като чаша и ме постави в нажежената пещ. А аз се развихах: „Пусни ме да изляза. Тук е толкова горещо. Задущавам се”. Той ме погледна през малкото стъкло на пещта, усмихна се и ми каза: „Още не”.

„Когато ме извади от пещта си помислих, че е приключил работата си върху мен, но тогава той започна да ме оцветява и рисува. Не повярвах на това, което направи после. Върна ме отново в пещта, а аз се развихах: „Трябва да ми повярваш, повече не мога да търпя! Моля те, пусни ме да изляза!”. Но той ми отвърна: „Още не”.

„Накрая ме извади от пещта и ме постави на един рафт, а аз си помислих, че ме е забравил. Но един ден ме взе и ме занесе пред едно огледало. Не можех да повярвам на очите си. Останах удивена. Бях се превърнала в изящна чаена чаша и всеки искаше да ме купи”.

ПРЕДАЙТЕ СЕ СПОКОЙНО В РЪЦЕТЕ НА ГРЪНЧАРЯ

Бог има чудесен план за живота ни и понякога започва да променя нещата толкова бързо, че ни се завива свят и се чувстваме дезориентирани като парче глина върху въртящо се грънчарско колело. Трябва да Му се доверим, защото Той прави онова, което е най-добро за нас (вижте Римляни 8:28). Трябва да се отпуснем в ръцете Му и да Го оставим да ни превърне в нещо красиво. Пророк Исая добре разбира този процес, когато пише: „...Защото Ти си скрил лицето Си от нас... Но сега, Господи, Ти си наш Отец; Ние сме глината, а Ти грънчарят ни; и всички сме дело на Твоята ръка” (Исая 64:7-8).

За да живеем победоносен християнски живот, ние трябва да сме готови да пуснем своето минало, да умрем за себе си, да простим на всички онези, които са ни наранявали и да позволим на Бога да ни отведе до мястото на обещаните благословения, които сам Той е подготвил за нас. Никой не може да ни гарантира, че всичко, което искаме да е различно в живота ни, ще се промени според нашите желания. Някои неща може никога да не се променят по начина, по който на нас ни се иска, но Господ е способен така коренно да промени *нас самите*, че да не се вълнуваме от това, което толкова много сме искали.

Нашата утеха и удовлетворение трябва да са в Христос. Трябва да забравим какво другите мислят за нас и какво са ни причинили хората в миналото. Трябва да насочим вниманието си към това, което Бог иска да направи в нас, чрез нас и за нас. Апостол Павел пише: „Защото в Него живеем, движим се и съществуваме” (Деяния 17:18).

Освобождаването от миналото изисква поглеждане към бъдещето, но по нов начин. В Галатяни 2:20 Павел ни оставя едно обещание, което всички ние, които имаме стари рани и болки, които трябва да пуснем и да забравим, сега можем да изповядаме: „Съразпнах се с Христос (заедно с Него участвам в Неговото разпятие) и сега вече

не аз живея, но Христос (Месия) живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата (вярата, упованието и пълното доверие), която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен”.

Трябва да се научим да сме доволни и удовлетворени от това да бъдем в Божията воля. Колкото повече се фокусираме върху това кои сме ние в Христос, толкова по-малко се вълнуваме какви сме били в миналото или какво ни е сполетявало. Отново Павел казва: „Всичко считам за загуба в сравнение с притежанието на тази безценна привилегия (завладяващо ценната истина, превъзходната стойност, върховното предимство на това) да познавам Исус Христос, моя Господ и все по-силно и по-дълбоко да Го опознавам (да схващам, разпознавам и да Го опознавам по-пълно и по-ясно)” (Филипийци 3:8).

После добавя: „(Защото решително преследвам целта) да позная Него (прогресивно да опознавам по-интимно и дълбоко Него, осъзнавайки, разбирайки и разпознавайки по-ясно и силно колко чудесен е Той като личност), по същия начин да позная силата на Неговото възкресение (която действа във вярващите) и общението (да мога да участвам и) в Неговите страдания, ставайки съобразуван (като постоянно се трансформирам в духа си в Неговото подобие) със смъртта Му, (надявайки се) дано всякак достигна (духовно и морално) възкресението на мъртвите (което ме издига от мъртвите)” (Филипийци 3:10-11).

Има много дълбоки места у Бога, които трябва да открием. В нас също има много дълбоки и празни места, които единствено Бог може да изпълни. Трябва да разберем Божията възкресенска мощ – силата, която може да ни измъкне от смъртта още докато живеем на тази земя. Точно както един орел отпуска крилето си по въздушното течение, за да го издигне то над облаците, така и Христос ни издига над бурите в живота ни.

Може би имаме за цел да напредваме към съвършенство, но никога няма да постигнем това, докато не се върне Исус. Затова трябва да приемем себе си такива, каквито сме; да се обичаме и да се наслаждаваме на пътешествието към промяната, като знаем, че Бог непрекъснато работи в нас.

НАПРЕДВАЙТЕ КЪМ ТОВА, КОЕТО ВИ ПРЕДСТОИ

Ап. Павел продължава, като пише:

Не че съм сполучил вече (не че съм постигнал този идеал), или че съм станал вече свършен; но гоня (напредвам, за да разбера) изподир, дано уловя (това, което Исус Христос е приготвил за мен), понеже и аз бях уловен от Христа Исуса и станах Негов. Братя, аз не считам, че съм уловил (и направил мое все още), но едно правя (това е единственият ми стремеж) – като забравям задното и се простирам към предното, пускам се (напредвам) към прицелната точка за (върховната и небесна) награда на горното от Бога призвание в Христа Исуса. (Филипяни 3:12-14, подчертаното от мен)

Ако сте били нещастни заради нещата, които са ви се случвали в миналото, насърчавам ви да направите същото, което направих и аз, и да насочите вниманието си в нова посока. Изберете да бъдете всичко, което Бог иска да бъдете, да имате онова, което Бог иска да имате и да получите всичко, заради което Исус е платил цена, за да ви го даде.

Когато сте готови за промяна, кажете: „Няма да живея повече в робство. Няма да живея повече в ограничения, сравнявайки се с другите, опитвайки се да бъда това, което те ми казват да бъда. Нищо не мога да направя за своето минало, но има какво да направя за моето бъдеще. Ще се наслаждавам на живота си и ще приема всичко, което Исус е направил за мен и е умрял, за да го имам. Ще пусна своето минало и от днес насетне ще преследвам и ще търся Бога”.

Необходима е зрялост, за да оставите и да се освободите от миналото си, но само един зрял християнин е способен да приеме пълнотата на Божиите благословения. Можете да забравите старите си провали, старите разочарования, старите взаимоотношения, които не са се получили. Вместо тях можете да откриете новите милости, които Бог е готов да ви показва всеки ден, поради завета, който е сключил с вас, когато сте повярвали в спасителното дело на Сина Му Исус Христос.

Цар Давид потърси потомците на своя предшественик цар Саул, защото искаше да ги благослови поради завета, който е сключил със сина на Саул, Йонатан. Във втората книга на Царете четем как Давид

намира сакатия син на Йонатан – Мемфивостей и го довежда в царския си палат, за да се погрижи за него. Мемфивостей не е направил нищо, за да заслужи неговата грижа, защита и снабдяване, освен че е роднина на един, с когото Давид е сключил завет.

Това е една картина за начина, по който Бог се грижи за нас. Той ни благославя, защото като вярващи ние имаме взаимоотношение с Неговия Син. С нищо не сме заслужили да бъдем благославяни. Не можем да спечелим Неговите благословения. Може дори да сме осакатени емоционално от някой инцидент в миналото ни. Но Бог ни взема и ни възстановява на полагащото ни се място в Неговото царство на мир.

Бог не ни чака първо ние да извършим всичките правилни неща, преди да започне да ни благославя. Всъщност, най-силната молитва, с която можем някога да се помолим е: „Господи, помогни ми”. Не можем да стигнем до съвършенство, ако сме отделени от Бога. Затова трябва изцяло да Му се доверим, че ще опази обещанията Си към нас в живота ни. Призвани сме да бъдем „вярващи”, иначе щяхме да бъдем наречени „извършителите”.

Учениците запитаха Исус: „Какво да сторим, за да вършим (по навик, постоянно) Божиите дела (какво трябва да направим, за да изпълним това, което Бог изисква)?” (Йоан 6:28).

А Исус им отговори: „Това е Божието дело (услугата, която Бог иска от вас), *да повярвате в Този, Когото Той е изпратил* (да се прилепите, да се доверите, да разчитате, да имате вяра в Неговия Посланик” (29 ст.).

Псалом 51:1-12 съдържа силна молитва, с която можем и ние да се молим:

Смили се над мене, Боже, според силната си любов, според милосърдието Си; Според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми. Измий ме съвършено (напълно и отново) от беззаконието и вината ми, и очисти ме от греха ми. Защото престъплението си аз (осъзнавам и) признавам и грехът ми е винаги пред мене. На Тебе, само на Тебе, съгреших, и пред Тебе сторих това зло. Признавам това, за да бъдеш оправдан, когато говориш, и да излезеш непорочен, когато съдиш. Ето, родих се в (състояние на) нечестие и в грях ме зачена майка ми (грешна бе

майка ми, когато ме зачена и затова и аз съм роден грешен). Ето, понеже желаш искреност вътре в човека, научи ме на мъдрост в скришното на сърцето ми. Поръси (пречисти) ме с исоп и ще бъда (церемониално) чист. Измий ме и (наистина) ще стана по-бял от сняг. Дай ми да чуя радост и веселие и да бъда удовлетворен, за да се зарадват костите, които си строшил. Отвърни лицето Си от греховете ми и всичките ми беззакония изличи. Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и дух постоянен (правилен, твърд, неуморим и устояващ) обновявай вътре в мен. Да не ме отхвърлиш от присъствието Си, Нито да отнемеш от мене Святия Си Дух. Върни ми радостта на спасението Си; и освобождаващият Дух нека ме подкрепи (и издигни в мен дух на готовност).

Ако само поискаме от Бога, Той ще ни освободи от грешките на нашето минало и ще сътвори в нас здрав и неуморим дух. Но макар да не трябва да *правим* нищо, за да получим своето освобождение, ние може да пропуснем много благословения, ако бягаме от проблемите си, без да позволим на Бог да ни преведе през тях към победата.

Мойсей потърси лесен изход от своите проблеми, след като излезе от Божието съвършено време. Той бе убил египтянин, имаше свидетел на това убийство и затова избяга в пустинята, за да се укрие. Но преди Бог да го призове да иде в обещаната земя, Той го извика да се *върне обратно* в Египет (вижте Изход 3:1-10), като му каза: „Видях, видях злостраданието (тормоза и угнетяването) на людете Ми, които са в Египет, чух стенанието им (и въздишките им) и слязох, за да ги избавя. Затова ела сега и ще те изпратя в Египет (като Мой посланик)” (Деяния 7:34).

Бог изпраща Мойсей обратно при народа, който го отхвърля (отрича го и не го признава). (Вижте Деяния 7:35) Неговите хора го винят и се подиграват: „Кой те е поставил господар над нас (владетел) и за наш съдия?” (Вижте Изход 2:14). Мойсей едва ли е въодушевен да се върне и да се сблъска отново с проблемите си в Египет.

Бог не винаги ни призовава да се връщаме буквално към мястото, на което някога сме били. Но ако имаме проблем да се покоряваме на своя шеф, защото има труден характер, Бог може да ни призове да продължим да работим заедно с някой друг, който има същия характер, докато не овладеем ситуацията по благочестив начин. Бог

не желае да бягаме. Вместо това иска да се изправим лице в лице със страховете и разочарованията си, за да намерим мир в Него.

В Трета книга на царете, гл. 19 четем за Илия, който бяга и се крие, когато Бог го намира и му казва да се върне обратно и да довърши онова, което Бог му бе заръчал. Когато Йона се опита да избяга от проблемите си, той се озова в корема на една голяма риба. Щом Бог го освободи, Той му каза да се върне в Ниневия и да достави посланието, което Бог има за народа там. (Вижте Йона гл. 1 – 3).

Ако се опитваме да разрешим проблемите си, без да чакаме Бога, най-вероятно ще създадем още по-големи проблеми. Така постъпва Сара, когато убеждава съпруга си Авраам да преспи с прислужницата ѝ Агар, вместо да изчака детето, което им бе обещано от Бога. (Прочетете Битие гл. 16) Агар в крайна сметка бяга поради начина, по който Сара се отнася към нея, но ангел от Господа ѝ казва: „Върни се обратно при господарката си и (смирено) ѝ се покори” (ст. 9). Той обещава да благослови покорството ѝ, като ѝ даде голямо потомство (ст. 10).

Бог може би ви говори да се върнете до мястото на вашата болка и разочарование, и да Му позволите да ви преведе през тази врата, за да излезете към славен и победоносен начин на живот. Не бягайте от Неговата покана за емоционално изцеление.

НАЧИНИ, ПО КОИТО ХОРАТА БЯГАТ ОТ ПРОБЛЕМИТЕ СИ

Често срещано е хората да се опитват да избягат от проблемите си, защото не им се иска да поемат отговорност за действията си. Повечето хора търсят лесния изход, вместо да намерят правилното решение. Има хора, които физически бягат от проблемите си, скачайки от брак в брак, от работа на работа. Други мислено бягат от проблемите си, като злоупотребяват с алкохол или наркотици. Само че проблемите не си тръгват само поради факта, че вие ги пренебрегвате.

Всяко решение, което вземаме, води до конкретни последствия. Ако решим повече да не почистваме къщата си, всичко в нея ще се влоши. Ако решим повече да не пазаруваме, рано или късно ще останем без храна. Проблемът с нас е, че много ни се иска да вземаме неправилните решения, а те да водят до правилни резултати, но това

е невъзможно. Винаги ще жънем това, което сеем (вижте Галатяни 6:7-8). Ако изберем да правим онова, което е редно, в крайна сметка ще разчупим и ще се освободим от проблемите, с които се сблъскваме.

Някои хора бягат от проблема, като се оправдават. Когато Бог се опита да ги конфронтира за него, те започват да измислят извинения, като казват: „Но аз се държа по този начин, защото съм много уморена“. Или: „Трябва да ме разберете, държа се така, защото са се отнасяли зле с мен цял живот“. Оправданието е аргумент, пълен с лъжи. Проблемът с извиненията е, че докато ги измисляме, няма да видим никаква промяна в живота си.

Исус разказва една история за човек, който организира голямо тържество и поканил много гости на него (Лука 14:16-24). Един по един поканените се оправдавали защо не могат да дойдат. Първият бил твърде зает да обработва земята, която току-що бил купил. Вторият си купил волове, които трябвало да прегледа. Трети се оправдал, че току-що се бил оженил. Затова мъжът поканил бедните, неспособните, слепите и куците от улиците и площадите и напълнил дома си с хора, които били готови да получат неговите благословения. Онези с оправданията никога не опитали от вечерята, която била приготвена за тях.

Друг начин, по който хората се опитват да избягат от проблемите си, е като прехвърлят вината върху някой друг за всяко лошо нещо, което им се е случило. Адам обвинява Ева за това, че е яла от забранения плод и дори обвинява Бога, задето му е дал такава жена. Ева обвинява змията за това, че я подмамва. (Битие гл. 3) Израеляните обвиняват Мойсей за страданията си в пустинята и молят да се върнат обратно в робството в Египет (вижте Изход 14:10-12).

Спомням си времето, в което се опитвах да прехвърля вината за проблемите си върху другите около мен. Всичко беше по вина на Дейв или поради обстоятелствата, в които съм израснала. Трябваше да разбера, че аз бях истинската причина за моите проблеми.

Исус казва: „Защо се вторачвате навън в малката тресчица в окото на брат си, а изобщо не осъзнавате, нито вземате под внимание дебелината греда, която е във вашето око?“ (Матей 7:3).

Сега се радвам на невероятна свобода, но я имам едва след като се сблъсках с истината за самата себе си. Бог ми показа, че имам лошо отношение и че проблемите ми няма да се разрешат, докато

не се справя с това и не се променя. Промяната е болезнена, но бях длъжна да се справя с нещата, които Бог ми показа.

Единственият начин да бъдем освободени е като чуем истината и се покорим на това, което Бог ни говори. Например, ако Бог ви покаже, че имате проблем със завистта, ще продължавате да пропускате Неговите благословения, докато не се справите с нея. Ще трябва да се научите да се радвате, когато на другите хора им се случват добри неща. Каквото и да е това, което ви държи в окови, трябва да се научите да го контролирате чрез истината, преди да можете да продължите напред.

Хората често бягат от проблемите си, като все си намират някаква работа, за да бъдат прекалено заети. Дори с църковната работа можем да станем толкова ангажирани, че да не намираме време да се вслушаме в гласа на Бога. Аз бях в служение на пълен работен ден, помагах на хората да разрешават проблемите си, когато Бог ми говори и ми каза: „Джойс, ти си толкова заета да правиш неща *за* Мен, че не ти остава никакво време, което да прекараш *заедно с* Мен”. Трябваше да погледна откровено живота си и да спра да правя повечето от нещата, които правех, защото те не носеха никакъв плод. Но постоянната ми заетост ми помагаше да избягвам проблемите, с които трябваше да се преборя.

Ап. Павел се моли ние като църква да се научим да преценяваме кое е жизнено важно:

И затова се моля, щото любовта ви да бъде все повече и повече изобилно просветена, да я проявявате до пълното ѝ развитие в знание и дълбока проникателност (любовта ви да се извява в по-голяма дълбочина на познанието и по-изчерпателно разпознаване), за да можете със сигурност да се научите да разпознавате (усещате) онова, което е жизнено важно, да одобрявате и възнаграждавате онова, което е превъзходно и с истинска стойност (като разпознавате най-доброто и най-възвишеното и различавате моралните различия) та да бъдете искрени, неопетнени, чисти, безпогрешни и незлобни (така че с искрени сърца, сигурност и чистота да се доближавате) до деня на Христа (без да се препъвате, нито да причинявате други да се препъват). (Филипяни 1:9,10)

Трябва да се научим с какво да се съгласяваме и кои неща да отказваме. Аз самата трябваше да се науча как да казвам не, защото искам да направя всеки мой ден от този живот смислен и значим. Понякога неща, които изглеждат много добри, са врагове на по-доброто, което предстои.

Бог беше казал на една жена, която познавам, че трябва да спре да прекарва толкова много време в оказване на помощ на другите и вместо това да започне да прекарва повече време със собственото си дете. Трябва да знаем какво Бог иска да правим с времето си и това е нещо, което научаваме единствено като прекарваме време с Него в молитва. Ако ви е трудно да чувате Бога, насърчавам ви да прочетете моята книга със заглавие *Как да чуваме Бога*. В нея споделям много от начините, по които Бог комуникира с нас, как думите Му винаги са съобразени напълно с Божието Слово и как те ни дават неописуем мир.

Отлагането, или бавенето е друг начин, по който бягаме от проблемите си. Оправдаваме се, обвиняваме другите, твърдим, че сме прекалено заети и така отлагаме да направим онова нещо, което Бог ни е казал да направим. Мислим си, че ще го свършим по-късно или друг път, но този друг път така и не идва. „Отлагаме, протакаме или си правим оглушки”, точно както пророк Исаия предупреждава в първа глава, ст. 23.

Книгата на пророк Агей 1:2-7 показва какво се случва с тези, които отлагат да направят онова, което Бог им е казал:

Така говори Господ на Силите: Този народ казва: Не е дошло още времето, времето да се построи Господният дом (макар Кир да го беше заповядал преди цели осемнадесет години). Затова Господнето слово дойде чрез пророк Агей и рече: Време ли е сами вие да живеете в своите с дъски обковани къщи, докато този дом (Господният дом) остава пуст? Сега, прочее, така казва Господ на Силите: Помислете за постъпките си и вижте какво ви сполетя. Посяхте много, но малко събрахте; ядете, но не се насищате; пиете, но не се напивате; обличате се, но никому не му е топло; и надничарят приема заплатата, за да я сложи в пробита кесия. Така казва Господ на Силите: Помислете за постъпките си (миналото и настоящото си поведение) и как я карате .

Трябва да сме мотивирани да правим нещата, които Бог ни кара да правим, в мига, в който ни накара да ги направим. Соломон пише: „Който се взира във вятъра (и чака всички условия да бъдат благоприятни) няма да сее; и който гледа на облаците няма да жъне” (Екклесиаст 11:4).

Ако постоянно гледате обстоятелствата в живота си, ще продължите да отлагате нещата, които Бог ви говори да направите. Може дори да ви се струва, че времето, в което Бог иска да изпълните дадено нещо, е най-неподходящото, но има специално благословение в това да се покорите „сега”, в „настоящия момент”, когато Бог ви говори.

Не е добре животът ни да преминава в бягане от проблемите. Трябва да забавим темпото, да разпознаем кое е важното, да поемем отговорност за действията си и ако трябва просто да кажем: „Стреших, съжалявам”. Не бива да позволяваме протакането и отлагането да ни ограби от благословенията на Бога.

Ако искаме да се насладим на Божието най-добро в живота си, трябва да спрем да си измисляме оправдания, да спрем да виним другите, да спрем да си намираме друга работа вместо тази, която Бог ни е възложил. Той може да ни каже да се молим, да дадем, да помогнем, да простим, да се извиним. Каквото и да е онова нещо, което Бог ще поиска от нас, трябва да се научим да бъдем хора, които изпълняват *веднага* това, което чуваме Бог да ни заръча.

Изкупени и обявени за праведни

Исус Христос даде живота Си, за да можем ние да придобием Неговата праведност, или както много обичам да пиша тази дума – ПРАВЕДНОСТ. Праведността е за онези, които са повярвали „и лично са се доверили и твърдо са се доверили на Исус Христос (Месия)” – Римляни 3:22.

Говорейки за Исус, ап. Петър пише: „Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото (на олтара и принесе Себе Си на него), тъй щото, като сме умрели (спрели сме да съществуваме) за греховете, да живеем за правдата; с Чиято рана вие оздравяхте” (I Петър 2:24).

Създадени сме от Бога да гледаме правилно на себе си и да се възприемаме добре. Но дяволът иска да имаме лошо мнение за себе си, иска да изпитваме срам, вина и осъдителност. Поради присъствието на греха в света и греховното естество, което наследяваме от грехопадението на света, ние не можем да правим всичко правилно.

За да можем да се противопоставим на изкушението от дявола да живеем в постоянно чувство на вина и неудовлетворение (вместо да водим победоносен живот), ние трябва да познаваме и да разбираме истините от Божието слово. Когато приемем Исус за свой Спасител, Той влага или *ни дава* дара на праведност и *чрез вяра* ние сме обявени за праведни пред Бога. Не ставаме праведни поради своите съвършени и добри дела, но сме зачетени за праведни поради вярата и доверието ни в Исус Христос.

Във II Коринтяни 5:21 апостол Павел ни казва какво е направил Бог за нас: „Който за нас (на практика) направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез *и* в Него (да бъдем надарени с, облечени в, счетени за и пример за) праведни пред Бога (каквито

трябва да бъдем – одобрени, приети и в правилни взаимоотношения с Него чрез Неговата доброта”.

Бог изпрати Исус, за да ни изкупи (това означава да ни откупи от дявола, на когото сме се продали като роби на греха), за да ни възстанови (да ни направи каквито е трябвало да бъдем още от самото начало). Създадени сме и сме изкупени от Бога за праведност, а не за срам, вина и осъждане.

НЯМА НИКАКВО ОСЪЖДЕНИЕ В ХРИСТОС

Ако четем и разбираме Словото, ще бъдем освободени от погрешните мисловни модели, които имаме за себе си. Павел пише в Римляни 8:1: „Сега прочее, няма никакво осъждане (няма присъда виновен или грешен) на тия, които са в Христа Исуса, *[които живеят и ходят, не по поривите на плътта, но по поривите на Духа]*”.

Ако следваме водителството на Святия Дух, не бихме правили нищо нередно, така че вината не би могла да се вкорени в нас. Но понеже сме хора, няма нито един от нас, който да не може да направи грешка. Както Господ ни казва: „Духът наистина има желание, но плътта е слаба” (Матей 26:41).

Не е възможно да постъпваме съвършено, колкото и много да ни се иска, но е възможно да живеем свободни от чувството на вина, ако ходим в Духа. Господ ни е обещал да ни води през целия ни живот, ако Го слушаме и Му се покоряваме. „*Слушайте и се покорявайте на гласа Ми, и аз ще ви бъда Бог, и вие ще Ми бъдете люде! И ходете по всичките пътища, които ви заповядам, за да благоденствате*” (Йеремия 7:23).

Съгрешаваме, когато спрем да правим онова, което Святият Дух ни води да правим. Осъдителността и чувството на вина идват в резултат на този грях, защото дяволът вижда отворена врата и веднага се вмъква, за да открадне сигурността ни в Божията благодат. Ако искаме да живеем свободни от вина, ние трябва да се справим с изкушението да съгрешаваме в мига, в който го усетим.

Ако се поддавате на изкушенията или извършите грях, вместо да се опитвате сами да се възстановите чрез добрите си дела, което е ходене по плът (вашето човешко естество), помолете Бог да ви прости и изберете да се върнете обратно при Господния Дух. Чо-

век съгрешава, защото спира да следва водителството на Духа. Ако продължите да следвате плътта си, ще загънете все по-дълбоко и по-дълбоко в неприятности и смут. Затова, побързайте да се върнете към следването на Духа, да Му позволите да ви управлява и води към възстановяване и коригиране на ситуацияите ви.

Господният Дух винаги има правилния отговор за всеки възможен проблем и Той няма да ви осъди, когато се върнете при Него. Писано е: „Защото Бог ни е определил не на (да излее Своя) гняв (не ни е избрал, за да излее Своя гняв върху нас), но да получим спасение чрез нашия Господ Исус Христос (който е Месия)” (I Солунци 5:9).

Господният Дух ни води към покаяние, което задвижва Бог да ни прости. „Ако свободно признаем, че сме съгрешили и изповядваме греховете си, Той е верен и праведен (верен на Своето естество и обещания) да ни прости греховете (ще ни освободи от беззаконията ни) и да ни очисти (постоянно) от всяка неправда (от всичко, което не е съобразено с Неговата воля, цел, мисли и действия)” (I Йоан 1:9).

Следването на плътта ни кара да вършим дела, които евентуално да ни спечелят правото да получим Божието благоволение. Но плътта винаги се опитва да се разплати за грешките, вместо да приеме дара на Божията милост, оправдание и възстановяване.

КАК ДА СЕ СПРАВИМ С ВИНАТА

Веднъж Господ ми даде невероятно откровение за вината. Аз самата се чувствах виновна откакто се помня. Вината беше мой постоянен сподвижник. Навсякъде ходехме заедно с нея! Това осъзнаване на греха започна много рано в моето детство, още когато бях малтретирана сексуално. И макар баща ми да ми казваше, че това, което ми причинява не е нередно, то ме караше да се чувствам виновна и омърсена. А когато пораснах и осъзнах, че това наистина е нередно, но не можех по никакъв начин да го прекратя, чувството за вина ставаше все по-силно и по-силно.

От личен опит научих, че вината е невероятно тежък товар, тегота, която депресираща и смазва духа. Вината прави всичко да изглежда по-мрачно, а нас кара да се чувстваме уморени и изтощени. Всъщност тя източва енергичността ни и изпива силата ни, от която се нуждаем,

за да се противопоставим на греха и на Сатана. В резултат вината и осъждението всъщност увеличават греха.

Смятам, че аз бях пристрастена към вината. Преди да науча за благодатта на Бога, не си спомням да съм имала момент, в който да съм била свободна от чувството на вина! Дори да не правех нищо лошо или греховно, винаги си намирах нещо, за което да се чувствам виновна.

Сатана иска да ни смаже. Той е обвинителят на онези, които вярват в Христос, той непрекъснато отправя обвинения против нас пред Бога (вижте Откровение 12:10). Обаче псалмопевецът Давид пише: „Но Ти, Господи, си щит около мене, Слава моя и Тоя, Който възвишава главата ми” (Псалом 3:3).

Един ден бях на пазар и моят постоянен спътник – вината, беше с мен. Дори не мога да си спомня какво бях объркала в този ден, ако изобщо бях направила нещо лошо, но аз винаги се смятах за виновна за нещо. Тъкмо слизах от колата, за да вляза в един магазин, когато Святият Дух ми проговори: „Джойс, как смяташ да получиш прошка за този грях?”

Аз знаех правилния отговор и казах: „ами ще приема жертвата, която Исус направи заради мен, когато умря на Голгота”. Възможно е да знаем правилния отговор (да имаме знание в ума си), но въпреки това да не го прилагаме в своята ситуация.

Тогава Святият Дух продължи: „Нима!? И кога точно планираш да приемеш жертвата на Исус?”

Тогава ме озари невероятното откровение! В онзи момент знаех, че мога да почакам ден-два, докато ме натисне отново чувство на вина и тогава да приема Божията прошка, или мога да я приема веднага.

Винаги исках прошка за греховете си на мига, но никога не я приемах, докато не почувствам, че съм страдала достатъчно дълго, че да си платя за тях. Тогава Бог ми показва какво всъщност си причинявам и колко ненужна болка изтърпявам. Показа ми още, че това, което правех, беше обидно за Исус и все едно Му казвах: „Господи, жертването на живота Ти, проливането на кръвта Ти е добро, но не достатъчно. Трябва да добавя и своето чувство на вина, преди да мога да бъда оневинена и да получа прошка”.

В онзи ден започнах да се освобождавам от вина и осъдителност. Насърчавам ви да направите същото. Запомнете, вината не води до нищо добро!

- Вината изсмуква силите и енергията ви и може да причини физическо или умствено заболяване.
- Вината блокира общението ви с Бога. Евреи 4:15-16 казва: „Защото нямаме такъв първосвещеник, Който да не може да разбере и да състрадава с нас в нашите немощи, слабости и податливост на изкушения, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях. Затова, нека пристъпваме с дръзновение, смелост и безстрашно към престола на благодатта (престола на Божията незаслужена милост към нас, грешните), за да придобием милост (за провалите си) и да намерим благодат, която да помага благовременно (подходяща и навременна помощ, идваща точно тогава, когато най-много се нуждаем от нея)”
- Вината, като дело на плътта, настоява вие лично да заплатите за своите грехове.
- Вината изсушава и духовната ви енергия. Остава ви слаби и неспособни да се противите на новите атаки на врага. Успешното духовно воюване изисква обличането на „бронения нагръдник на *правдата*” (Ефесяни 6:14). Вината ви кара да съгрешавате още повече.
- Вината упражнява толкова силен натиск върху вас, че ви внушава, че разбирателството с другите хора е невъзможно. Почти невъзможно е да живеете под бремето на вината и да продължите да оперирате в плодовете на Духа. (Прочетете Галатяни 5:22-23)

Със сигурност виждате от този списък, че вината е нещо, от което е добре да се отървем. Пуснете я да си иде! Тя е от дявола и има за цел да ви попречи да се наслаждавате на своя живот и на връзката ви с Бога.

Ако имате сериозни проблеми с чувството на вина, може би е добра идея да помолите някой друг да се моли заедно с вас. Ако вярата ви е достатъчно силна, сами се помолете за себе си. Вината

обаче краде вярата. Ако сте живели дълго време погребани под купища вина и осъдителност, може би вашата вяра се нуждае да бъде укрепена. Получете помощта, от която се нуждаете. Откажете се да живеете угнетявани и смазвани под товара на вината и осъждението.⁶

КАКВО ДА КАЖЕМ ЗА СРАМА?

Сега, когато разбираме по-добре вината, нека обърнем внимание на темата за срама.

Има срам, който е нормален и здравословен. Ако изгубя или счупя нещо, което принадлежи на някой друг, изпитвам срам от своята грешка. Ще ми се да не съм била толкова небрежна и невнимателна. Съжалявам, но мога да помоля за прошка, да я получа и да продължа напред с живота си. Здравословният срам ни напомня, че ние сме човешки същества, със своите слабости и ограничения.

В Битие 2:25 четем, че Адам и Ева са били голи в градината и не са се срамували от това. Освен факта, че те не са носели дрехи, вярвам, че този стих носи смисъла на това, че те са били напълно открити и откровени един с друг, не са се крили зад маски и не са играли роли. Били са напълно свободни да бъдат себе си, защото в тях не е имало усещане за срам. Но след като съгрешават, те бягат и се скриват. (Вижте Битие 3:6-8)

Хората трябва да могат да се наслаждават на съвършена свобода един с друг и с Бога, но малцина са онези, които се чувстват така. Повечето хора се преструват. Те си поставят фалшиви маски и се скриват зад тях. Държат се така, сякаш не са наранени, когато са обидени или се държат така, сякаш не се нуждаят от никого, когато са много самотни.

Има порочен, злъчен срам, който може драстично да повлияе на качеството на човешкия живот. Това се случва, когато малтретиран и тормозен човек започне да приема за нормален срама, който изпитва. Такъв човек не само се срамува от това, което му причиняват, но се срамува и от самия себе си заради онова, на което е подложен.

Такъв човек поема срама върху себе си и той се превръща в същността на неговото естество. Всичко в живота му е натровено от неговите емоции и той е пълен със срам.

В определено време от моя живот и аз бях изпълнена със срам, без да осъзнавам, че се срамувам от себе си. Виждах до какво води срама в живота ми, но неуспешно се опитвах да се справя с плодовете, които раждаше, а не със самите корени.

Дефиницията на думата, преведена като „срамуваха“ в Битие 2:25, е: „да бъдете разочаровани или забавени... объркани, смутени“.⁷

Тази дума – „объркани“, означава „притеснени, смутени“. В речника на Уебстър е дефинирана като „смушавам“, „озадачавам“, „проклинам“.⁸ Отново в същия речник думата „проклинам“ е обяснена като „обричам на нещастен живот“, „осъждам“, „критикувам враждебно“, „причинявам падението на“ и „карам да се провали“.⁹

Ако отделите време да разучите значението на тези дефиниции, може би ще откриете, че коренът на вашите проблеми е срамът.

КАК ДА СЕ СПРАВИМ СЪС СРАМА

Животът ми винаги е бил пълен със смут и объркване, защото отчаяно се опитвах да правя това, което е правилно (така че да се почувствам добре), но колкото и усилено да опитвах, все се провалях. Сякаш бях обречена на провал. Разбира се, не се провалях в абсолютно всичко. Бях много успешна в корпоративния свят и някои други области, но се провалях в благочестивото поведение. Винаги се чувствах разгромена и победена, защото каквото и да постигнеш външно, вътрешно продължавах да се чувствам като неудачник.

Срамувах се от себе си!

Не харесвах каква съм. Не харесвах характера си. Непрекъснато отхвърлях същността си и се опитвах да бъда някой или нещо, което не съм и въобще не можех да бъда. (Ще ви разкажа повече за това в друга глава от книгата.)

Хиляди християни прекарват целия си живот в това жалко състояние – далеч, много далеч от позицията на наследници на Бога и сънаследници заедно с Христос. Знам това, защото и аз бях една от тях.

Апостол Павел пише, че страданието, което понасяме сега, един ден ще си е струвало заради славното наследство, което ни се полага.

И ако сме (Негови) чада, то сме и (Негови) наследници, наследници на Бога и сънаследници с Христа (участници в Не-

говото наследство), та ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него (трябва да пострадаме с Него, ако искаме да бъдем прославени с Него). (Но какво от това!) Понеже смятам, че сегашните временни страдания (в този живот) не заслужават да се сравнят със славата, която има да се открие към нас, в нас и за нас. (Римляни 8:17-18)

За мен беше невероятен онзи ден, в който Святият Дух ми помогна да разбера, че срамът беше източникът на повечето от моите проблеми. Има толкова много обещания в Божието слово, които ни уверяват, че ние можем да бъдем освободени от срама и позора. Исаия 61:7 казва: „Вместо срама си (предишния срам) ще получите двойно обезщетение, и вместо посрамянето и укора си, те ще се радват в наследството си. Затова в земята си ще притежават двойно (от това, от което са били лишени). Радостта им ще бъде вечна”.

Нека разгледаме по-подробно този пасаж, в който се говори за „двойна отплата (обезщетение)”. *Отплатата (обезщетението)* е награда или компенсация за дадена щета. С други думи, ако се доверите на Бога и правите нещата по Неговия начин, Той ще се погрижи да получите обезщетение за всяка неправда, която някога ви е била причинена. Ще получите двойно от онова, от което сте били лишени или сте изгубили и радостта ви ще бъде вечна (или вечната радост ще бъде ваша)! Това е едно чудесно обещание и аз съм живото свидетелство, че това е самата истина. Бог е направил именно това за мен и Той ще го направи и за вас.

Друго обещание на Господа четем в Исаия 54:4: „Не бой се, защото не ще бъдеш поругана. Не се смущавай и не бъди депресирана, защото не ще бъдеш посрамена. Защото ще забравиш срама, който си изпитвала в младостта си, и няма вече да помниш укора, който си носила във вдовството си”.

Колко вдъхновяващо и насърчително е да знаем, че наистина ще забравим срама и злото, които сме преживели в своето минало и че никога няма да се налага да помним тези трудни, трудни времена. Това е обещание, върху което можете да стъпите, дори все още да ви тормозят и малтретират.

Може би имате усещането, че Бог ви е говорил да потърпите още малко словесния или емоционален тормоз, докато Той работи в човека, който ви наранява. Как можете да се предпазите от това да

се превърнете в срамежлив, опозорен човек? Молитвата на псалмопевеца може да бъде и ваша молитва: „Пази душата ми и избави ме, Господи. Да се не посрамя, нито да се разочаровам, защото на Тебе уповавам и при Тебе прибягвам” (Псалом 25:20).

Бог може да ви опази от срама и позора. Предлагам ви всеки път, когато преживявате словесен или емоционален тормоз, да се молите и да поискате от Бог да ви предпази от срама и позора, който се опитва да се загнезди във вас. Използвайте словото от Псалом 25:20 като двустър меч срещу врага, който в тази ситуация е самият срам.

Ще ви дам пример за това как, ако имате такова отношение, то ще бъде от голяма полза за вас. Познавам една жена, която е съпруга на пастир, която никога не е имала никакви проблеми в своите сексуални взаимоотношения със съпруга си, въпреки че дълги години е била сексуално тормозена от неин роднина. Аз, от своя страна, поради това, че също бях малтретирана, имах много проблеми, които да призная и с които да се справя в моето сексуално взаимоотношение със съпруга ми.

Кое правеше нещата различни? Разпитах моята приятелка и разбрах, че още от своето детство тя е имала силна вяра в Бога. Тормозът в живота ѝ започнал, когато била на четиринадесет годишна възраст. Дотогава тя се радвала на години на добри взаимоотношения с вярващи и водела активен молитвен живот. Всеки път, когато я тормозели, тя се молела и искала от Бог да ѝ помогне случилото се да не повлияе на интимните ѝ взаимоотношения с нейния бъдещ съпруг. Тя знаела, че един ден ще се омъжи за пастир, защото Господ ѝ го открил. Молитвите ѝ я предпазили от срама и позора, а също и от робството в това отношение.

В моята ситуация, аз не познавах Господа достатъчно, че да активирам вярата си чрез молитви. Затова изпитвах невероятен срам, докато не осъзнах това и не разбрах за Божието обещание да ме освободи.

Вие също можете да бъдете освободени от срама и позора, който е причината за много комплексни вътрешни проблеми, като:

- Отчуждаване (умствено разстройство)
- Невъздържано поведение (злоупотреба с алкохол, наркотици; хранително разстройство; пристрастяване към пари, работа и други предмети и дейности; сексуални перверзии; натрапчива

необходимост да държите всичко под ваш контрол; липса на самоконтрол или на самодисциплина; клюкарство; критикарски дух и т.н.)

- Депресия
- Дълбоко чувство за малоценност („Нещо не ми е наред.“)
- Синдром на неудачника
- Изолираща самота
- Липса на увереност
- Невротично поведение (невротичният човек поема прекалено голяма отговорност и когато се породят конфликти, той автоматично предполага, че вината за тях е изцяло негова.)
- Перфекционизъм
- Боязливост (всякакъв вид страх)
- Неспособност да изгражда или да поддържа здравословни взаимоотношения.

ДЕПРЕСИЯ

Онова, което вярваме за себе си дълбоко в сърцето си, оказва голямо влияние върху начина, по който се държим. Притчи 23:7 говори за това, че каквото и както човек мисли в сърцето си, такъв е самият той. Ако мислим лошо за себе си, съвсем естествено е да бъдем депресирани.

Твърде много хора изпадат в това ужасно състояние на депресия, за което има много комплексни причини, една от които е срамът. Ако сте податливи на депресия, може би това е знак за по-дълбок проблем – корен на срам и позор.

Онези, които са изпълнени със срам, мислят и говорят негативно за себе си. Подобно неправилно мислене и говорене поставя тежък товар върху духа на човека. Това е сериозен проблем, защото Бог е създал човешките същества за живот на праведност, любов и приемане. Господ непрекъснато излива тези добродетели върху Своите деца, но повечето от тях не знаят как да ги приемат и получат.

Не е възможно да получите любов и приемане от Бога, ако самите вие сте застанали против себе си. Ако имате проблем в това отношение, недейте само да седите и да позволявате на дявола да ви унищожава. Конфронтирайте се със своя духовен враг чрез духовни

действия. Променете мисленето и говоренето си. Започнете умишлено да мислите и да говорите добри неща за себе си. Направете списък от най-добрите си качества и онова, което Словото говори за вас, и го изповядавайте по няколко пъти на ден.

Размишлявайте върху истините от Божието Слово като тази: „Който за нас (на практика) направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез *и* в Него (да бъдем надарени с, облечени в, сметени за и пример за) праведни пред Бога (каквито трябва да бъдем – одобрени, приети и в правилни взаимоотношения с Него чрез Неговата доброта)” (II Коринтяни 5:21). След това изповядайте: „Аз съм направен праведен от Бога в Христос”.

Кажете на глас: „Бог ме обича”, когато четете: „Защото Бог толкова много възлюби света, че (дори) даде Своя единороден (уникален) Син, за да може който повярва (довеи се, уповава, прилепи се) в Него да не погине (да стигне до унищожение, да бъде изгубен), но да има вечен живот” (Йоан 3:16).

Прочетете написаното в Римляни 12:6-8: „И като имаме дарби (способности, таланти, качества), които се различават според дадената ни благодат, нека ги използваме подобаващо и ако е пророчество, нека пророкуваме съразмерно с вярата; ако ли служене, нека прилежаваме в служенето, ако някой поучава, нека прилежава в поучаването; ако увещава (насърчава), в увещаването; който раздава, да раздава щедро с простосърдечие; който управлява, да управлява с усърдие; който показва милост, да я показва доброволно (с искрена наслада и радостно желание)”. След това изповядайте: „Аз имам дарби и способности, които сам Бог ми е дал”.

Премисляйте в сърцето си думите на Господа: „Понеже ти бе скъпоценен пред очите Ми и почетен, и аз те възлюбих, затова ще дам човеци за тебе и племена за живота ти” (Исая 43:4). Радвайте се, като признавате, че сте скъпоценни и стойностни пред Бога.

Изследвайте Божието слово, за да намерите други позитивни изповеди за себе си.

Друго мъдро нещо, което можете да правите, е да си направите пълен медицински преглед, за да изключите възможността депресията ви да е причинена от някакво физическо състояние, което да влияе на умственото и емоционалното ви състояние. Ако депресията ви не е причинена от някакъв здравословен проблем, обикновено в

основата ѝ е негативното ви мислене и говорене. Дори депресията да е причинена от физическото ви състояние (хормонален или химичен дисбаланс), дяволът непременно ще се възползва от ситуацията. Той ще ви предостави много негативни мисли, които, ако вие приемете и започнете да обмисляте, само ще направят проблема да изглежда много по-ужасен, отколкото е в действителност.

Пак ще ви кажа, когато се чувствате депресирани, проверете своите мисли. Не е Божията воля вие да сте депресирани. Затова съобразете мислите си с Божието слово. Исаия 61:3 казва, че Господ ни е дал „Дреми (изрази) на хваление вместо потиснат, мрачен, натоварен и отпадащ дух”. Неемия казва: „Да се радвате в Господа е вашата сила и опора” (8:10). Повярвайте в това, което Словото казва за вас и ще се превърнете в такива. Повярвайте в това, което дяволът говори за вас, и ще се превърнете в такива. Изборът е ваш. „Затова изберете живота, за да живеете, вие и потомството ви” (Второзаконие 30:19).

Отхвърляне или приемане на себе си

Срамът води до себеотхвърляне, а в някои случаи и до себеомраза. В по-редки случаи може да прерасне в самобичуване(самонаказване) и дори до самоосакатяване. Служила съм на хора, които са ми показвали белезите по телата си, останали им от нарязването, хапането, синините от ударите, които са си нанасяли и плешивите петна в косите им от това, че сами са се скубели.

Някои хора дори гладуват до изтощение като форма на самонаказване. Други се държат извънредно противно и дразнещо, за да бъдат отхвърлени от останалите. Поради факта, че те самите отхвърлят себе си, такива хора са убедени, че другите също ще ги отхвърлят, затова проявяват държание, съответстващо на онова, което вярват за себе си. Списъкът с потенциални проблеми може да бъде много дълъг, но съм сигурна, че вие разбирате какво се опитвам да ви кажа.

Не е възможно да стигнете отвъд своето мнение за самите себе си – без значение колко много добри неща Бог казва за вас в Словото Си. Независимо от чудесния план, който Той има за живота ви, нито една част от него няма да се изпълни без вашето съдействие.

Вие трябва да повярвате в това, което Той казва.

ПРИЕТЕ БОЖИЕТО МНЕНИЕ ЗА СЕБЕ СИ

Ако търсите възстановяване след тормоза, който сте преживели, не бива да позволявате мнението на другите да ви служи като доказателство и да определя вашата стойност и ценност. Не забравяйте,

че онези, които се считат за недостойни, винаги ще се опитват да намерят у вас нещо нередно, за да се почувстват самите те малко по-добре. Помнете, че това е техен проблем, а не ваш.

В Йоан 3:18 Господ Исус Христос казва, че нито един, който е повярвал в Него, няма да бъде отхвърлен от Него или от Неговия Небесен Баща. Ако Бог ви приема поради вярата ви в Неговия син Исус Христос, то и вие можете да престанете да се отхвърляте и да позволите на изцелителния процес да продължи.

Възможно е да не се отхвърляте напълно, но да не приемате част от себе си, която не ви е угодна. В моята ситуация аз отхвърлях своята индивидуалност (характер). Не разбирах, че имам божествен призив за живота си да служа на Бога и че Бог бе създал моя темперамент подходящ за онова, което Той беше определил да извърша точно аз.

Характерът ми беше дефектен, разбира се, поради годините на тормоза, който бях преживяла и аз се нуждаех от намесата на Святия Дух, за да се пречупя и променя, но като цяло това беше основната индивидуалност, която Бог бе избрал да ми даде. Понеже не разбирах този факт, аз си мислех, че трябва да стана абсолютно различна. Непрекъснато се опитвах да бъда някой друг, което далеч не беше Божията воля за мен – нито е Неговата воля вие да станете като някой друг.

Запомнете, Бог ще ви помогне да бъдете всичко, което *вие* трябва да бъдете, всичко, което сте създадени да бъдете. Той никога няма да ви позволи да бъдете успешни в опитите си да бъдете някой друг.

Контролираният от Духа темперамент

Може би сте наблюдавали друг човек – приятел или духовен лидер – и сте си казвали за него: „Точно такъв *трябва* да бъде човек”. Или: „Нея *всички* я харесват и приемат”. Възможно е дори да се опитвате да бъдете като този човек, без съзнателно да планирате да се държите така.

Разбира се, другите могат да бъдат добър пример за нас, но дори да се опитваме да следваме техните добри качества, те трябва да носят нашия личен „аромат” и да характеризират нас самите.

Аз имам дръзка, пряма, решителна и поемаща контрола индивидуалност. Бог ми е дал такова естество, за да ми помогне да изпълня Неговия призив в живота си. Дълги години преди да разбере това се борех и живеех в безсилие и смут, защото непрекъснато се опитвах да

бъда по-боязлива, по-уравновесена, по-нежна, по-кротка и по-тиха. Отчаяно се опитвах да не бъда толкова агресивна и настоятелна.

Истината е, че аз напразно се опитвах да подражавам на съпругата на моя пастор, на моя съпруг и на още няколко приятели, които много уважавах и им се възхищавах. Тези ми усилия доведоха единствено до още по-голямо безсилие и неудовлетворение, което ме правеше още по-нетърпима за другите. Трябваше да се науча да не се опитвам да бъда като другите, а да се превърна в най-доброто, което аз можех да бъда. Да, нуждаех се от промяна. Нуждаех се много повече от плодовете на Духа, особено кротост, благодат, милост, защото аз бях прекалено строга, груба и остра. Но след като се научих да приемам дадения ми от Бога темперамент, вече можех да позволя на Святия Дух да започне да ме променя и да ме превърне в това, което Той искаше аз да бъда.

Веднъж след като спрем да се мъчим да бъдем като другите, Святия Дух може да започне да използва силните ни черти и да контролира слабостите ни. Едва тогава започваме да развиваме контролиран от Духа темперамент. Можем да прочетем за него в Галатяни 5:22-25.

А плодът на Духа е (работата, която извършва Неговото присъствие в нас): любов, радост (веселост), мир, дълготърпение (спокоен, уравновесен темперамент), благодат, милост, милосърдие (човеколюбие), вяръност, кротост (нежност, смирение), себеобуздание (въздържано поведение); против такива неща няма закон (който може да повдигне обвинения). А които са Исус Христови, разпнали са плътта (безбожното човешко естество) заедно със страстите, апетитите, желанията и похотите й. Ако по Духа живеем, по Духа и да ходим. (Ако чрез Святия Дух животът ни е в Бога, нека вървим напред, като се съобразяваме и поведението ни е контролирано от Святия Дух.)

Много години минаха, докато най-накрая осъзнах, че трябва да приема и да обичам себе си, а не да се мразя и отхвърлям. Оттогава съм открила тайната как да развия контролиран от Духа темперамент. Ключът е в това да прекарваме качествено лично време с Господа и да получаваме редовно помощ от Него.

УКРЕПЕНИ ВЪВ ВЪТРЕШНИЯ СИ ЧОВЕК

Все още имам слабости в характера си, но докато продължавам да пребъдвам в Господа и да търся първо Него, Той непрекъснато ми дава силите, от които се нуждая, за да мога да изявявам добрите си качества, а не слабостите си.

Апостол Павел се моли вярващите да бъдат укрепени „във вътрешния си човек” и Святият Дух да се засели дълбоко в тях и в техния характер.

Да ви даде, според богатата съкровищница на славата Си, да се укрепите и утвърдите здраво чрез Неговия (Свят) Дух във вътрешния човек (като Го допуснете във вътрешното си естество и индивидуалност), чрез вяра да се всели (насели, установи, пребъдва, направи постоянен дом) Христос във вашите сърца, тъй че, вкоренени дълбоко и основани здраво в любовта, да бъдете силни да разберете заедно и да осъзнаете заедно с всичките светии (Божиите посветени хора преживяването на тази любов), що е широчината и дължината, височината и дълбочината, и наистина да познаете (на практика, чрез личен опит) Христовата любов, която никое знание (без опит) не може да обгърне, за да се изпълните (в цялото си естество) в цялата Божия пълнота (да имате най-пълната мяра на Божественото присъствие и да бъдете изцяло изпълнени и потопени в самия Бог). (Ефесяни 3:16-19)

Това е нашата най-голяма нужда – да бъдем укрепени в своя „вътрешен човек” от присъствието на нашия Бог. Бог казва на Павел: „Моята благодат (благоволение, любов и милост) ти е достатъчна (имаш доволно за всяка опасност и тя те прави способен да понесеш трудностите по мъжки); защото силата Ми се усъвършенства (е пълна и съвършена) и се проявява най-ефективно в твоята слабост” (II Коринтяни 12:9).

Божията сила се усъвършенства в нашата немощ. Това означава, че когато сме слаби в дадена област, не бива да се мразим или отхвърляме поради това. Също като Павел, ние имаме голямата привилегия да признаем слабостите си и да помолим Святия Дух да ги контролира.

В плътта си аз все още съм склонна да проявя острота, да бъда груба и рязка. Но чрез благодатта, силата и мощта на Господа съм способна да проявя „плодовете на Духа” и да бъда мила, приятна, отзивчива и състрадателна.

Това съвсем не означава, че никога няма да се провалям. Като всички останали и аз се спъвам и допускам грешки. Разбрала съм, че не е необходимо да бъда съвършена, за да бъда обичана, приета и да получа помощ от Господа. Същото се отнася и за вас.

Бог е *откъм* вас! Той иска и *вие* да сте на *ваша* страна. Дяволът е този, който е *против* вас и иска и *вие* да се изправите срещу *себе си*.

На своя страна ли сте, или сте против себе си? Съдействате ли на Божия план за живота ви, или сте съгласни с този на дявола за вас. В единство с Бога ли сте, или сте еднородни с врага?

ПРИЕТИ ВЪВ ВЪЗЛЮБЕНИЯ

Бог ни избра като Негови любими и осиновени деца и ни задели за Своите цели.

Както ни е избрал в Него (всъщност ни е подбрал за Себе си като Негови) преди създанието на света, за да бъдем святи (осветени и заделени за Него) и без недостатък, безукорни пред Него в любов; като ни е предопределил (предназначил, планирал за нас с любов) да Му бъдем осиновени (разкрити като Негови синове) чрез Исуса Христа, по благоволенieto на Своята воля (според целите на Неговата воля, защото Му бе угодно и според благите Му намерения ние да бъдем) за похвала на Неговата славна благодат (благоволение и милост), с която ни е надарил във Възлюбения Си.

(ЕФЕСЯНИ 1:4-6)

В Изход 19:5 Господ казва на народа Си, че те са Негово „отбрано притежание и съкровище”. Това слово се отнася както за Божия народ тогава, така и за нас днес. В Йоан 3:18 Исус казва на Никодим, че нито един, който вярва в Него, няма да бъде осъден (отхвърлен). Възможно е вие да не се считате за ценни, нито за желани, но сте такива. В Ефесяни 1:6 Павел казва, че всички ние, които сме повярвали в Христос, сме „одобрани (приети) във Възлюбения”. Това би трябвало да ни помогне да се чувстваме ценни и достойни.

Спомням си как преди време чаках за молитва и чух една жена, която беше до мен да казва на пастора, който служеше, колко силно тя мрази и дори презира себе си. Пасторът стана много строг и с твърд глас я смърри: „Вие за коя се мислите? Нямате право да се мразите. Бог е платил твърде висока цена за вашата свобода. Той толкова много ви възлюби, че изпрати своя единороден син да умре вместо вас и да пострада вместо вас. Нямате право нито да се мразите, нито да отхвърляте себе си. Вашата работа е да приемете това, за което Исус е заплатил с кръвта Си”.

Жената беше шокирана. Аз също бях изумена, само докато слушах неговите думи. Понякога се нуждаем от строги думи, за да осъзнаем какъв е капанът, който Сатана е поставил пред нас.

Отхвърлянето и себеомразата понякога могат да ни се струват набожни и благочестиви. Те могат да се превърнат в наказание към нас самите, заради грешките, провалите и неспособностите ни. Не можем да бъдем съвършени и затова презираме и отхвърляме себе си.

Моля ви да се замислите върху тези пророчески думи от книгата на Исаия 53:3, които описват нашия Господ Исус Христос: „Той бе презрян, забравен и отхвърлен от хората. Човек на скърби и болки и навикнал на печал и болести; и както човек, от когото отвръщат хората лице. Презрян бе, не оценихме стойността Му и за нищо Го не счетохме”.

Оценявате ли своето достойнство и ценност? Вие със сигурност сте ценни, защото иначе вашият небесен Баща не би заплатил толкова висока цена за вашето изкупление.

Исаия 53:4-5 продължава: „Той наистина понесе печалта ни (болести, немощ и страдания), и със скърбите и болките ни (от наказание) се натовари. А ние (невежо) Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен (като с проказа). Но Той бе наранен поради нашите престъпления, бит бе поради нашата вина и беззакония. На Него дойде наказанието (необходимо, за да доведе до) докарващо нашия мир и добруване, и с Неговите рани ние се изцелихме и възстановихме”.

„Изцелителният пакет”, закупен с кръвта на Исус, е достъпен за всеки, който би повярвал и би го приел. Този пакет включва както изцеление на емоциите, така и на цялото тяло. Ако един човек е постъпил неправилно, справедливостта изисква той да бъде отхвърлен,

презрян и осъден. Но Исус понесе всичко това вместо нас, точно както се натовари и с греховете ни. Каква невероятна истина!

Понеже Исус понесе греховете ви на кръста, заедно с омразата, отхвърлянето и осъждението, което те заслужаваха, сега не е необходимо вие да отхвърляте, нито да мразите себе си.

В деня, в който започнах служение, попитах Господ: „Какво би искал да поучавам на първото ни събрание?“

Господ ми отговори: „Искам да кажеш на хората Ми, че ги обичам“.

Тогава аз започнах да споря: „Но аз искам силно послание“. Точно така казах! Аз исках да бъда силната жена на деня. Исках да кажа на хората нещо, което да ги изуми с голямото откровение. И казах: „Всички знаят, че Ти ги обичаш. Не мога да ида и да проповядвам Йоан 3:16“.

Тогава Бог ми отговори: „Малцина са тези, които знаят, че ги обичам. Защото ако знаеха, те щяха да се държат много по-различно, отколкото постъпват сега“.

Библията казва: „В любовта няма страх (не съществува уплаха), но свършената (пълната, израсналата до пълнота) любов изпъжда страха и прогонва всяка следа от ужаса (терора); защото страхът има в себе си (носи в себе си мисли за) наказание, и който се страхува, не е усъвършенстван в любовта (не е пораснал в пълното съвършенство на любовта). Ние любим *Него*, защото първо Той възлюби нас“. (I Йоан 4:18-19) Разбрах, че ако Божиите деца знаят колко много Бог ги обича, те няма да се боят и да живеят в страх. Ако те познаваха любовта на Бога, те няма да бягат от Него, а ще тичат към Него.

Цяла година след това първо поучение аз размишлявах за любовта на Бога. Карах колата си и си казвах: „Бог ме обича, Бог ме обича, Той обича именно мен. Създателят на цялата вселена ме обича.“ Първата книга, която написах, беше естествен резултат от тази една година, в която се съсредоточих върху Божията любов. Казва се: „*Кажете им, че ги обичам*“.

Веднъж след като осъзнаете, че Бог ви обича, вие ще можете да се обичате по един правилен и балансиран начин. Погледнете се в огледалото и си кажете: „Бог ме обича“. Научете се да се приемате и често си казвайте: „Аз се приемам“.

След като в Библията ни се казва: „Да възлюбите Господа своя Бог”, Исус добавя: „Да възлюбите ближния си както себе си. Няма друга, по-голяма заповед от тази”. (Прочетете Марк 12:30-31) Ако не можете да търпите или да обичате себе си, не бихте могли да търпите, нито да обичате другите. Затова позволете целебната любов на Бога да извърши своята работа в живота ви.

Понякога си представяйте как сами се прегръщате и си напомняйте, че Бог ви обича, което означава, че сте достойни за любов. Обгърнете се с ръце и си кажете: „Повече няма да се отхвърлям! Вместо това, ще приемам себе си в Христос. Аз се обичам, не по егоистичен, а по правилния начин. Аз не съм съвършен, но с Божията помощ се променям и се подобрявам с всеки изминал ден”.

КАКВО ДА КАЖЕМ ЗА ОТХВЪРЛЯНЕТО ОТ СТРАНА НА ДРУГИТЕ?

Много вероятно е рано или късно да преживеете под някаква форма отхвърляне от страна на другите. Може да има такива хора, които агресивно да ви отхвърлят. Много е важно да развиете правилно отношение в тази област.

За Исус Словото казва, че Той „растеше в ръст, мъдрост и благоволение пред Бога и човеците”. (Вижте Лука 2:52) В моя живот аз се моля за благоволението на Бога и на човеците и знам, че Бог наистина ни го дава. Предлагам ви да направите същото. Ето една молитва, която да ви помогне да постигнете добро отношение:

Днес, Господи, ще направя най-доброто от себе си с Твоя помощ и за Твоя слава. Аз разбирам, че има много различни хора с най-различни мнения и очаквания. По-вероятно аз няма да мога да угодя на всички. Затова ще се постарая да бъда угодна и да доставям наслада на Бога, а не на себе си и на хората около мен. Останалото оставям в Твоите ръце, Боже. Дай ми Своето благоволение и това на хората и продължавай да ме трансформираш според образа на Своя скъп Син. Благодаря Ти, Господи.

Никой не обича да бъде отхвърлян, но всички ние можем да се научим да се справяме с отхвърлянето и да продължаваме своя живот, ако не забравяме, че Исус също е бил отхвърлен и презрян.

Той спечели победа над отхвърлянето, като остана верен на Божия план за Неговия живот.

Отхвърлянето от другите наранява нашите чувства. Със сигурност е много болезнено, но трябва да помним, че ако сме новородени, Помощникът (Святият Дух) живее в нас, за да ни подкрепя, привдига и утешава.

Смятам, че прекарваме доста ценно време и сили в опит да избегнем отхвърлянето. Започваме да се опитваме да „угаждаме на хората”. (Вижте Ефесяни 6:6 и Колосяни 3:22) Мислим си, че ако угодим на всички и те останат доволни, то тогава няма да ни отхвърлят.

За да избегнат болката, някои от нас издигат високи стени около себе си, за да не бъдат наранявани, но това е безполезно. Бог ми е показал, че не е възможно да живеем пълноценно в този свят, ако не сме готови да бъдем наранени. Хората не са свършени. Следователно, те ще ни нараняват и разочароват точно така, както и ние разочароваме и нараняваме хората.

Аз имам чудесен съпруг, но понякога и той ме наранява. Понеже съм имала такова болезнено минало, в мига, в който това се случваше, аз издигам стени около себе си, за да се защита. Мислех си: „*В крайна сметка, никой няма да може да ме нарани, ако не го допускам твърде близо до себе си*”. Научих обаче, че ако издигам стени, за да държа другите вън от себе си, затварям и мен самата.

Господ ми е показал, че Той иска да бъде моят Защитник, но Той не би могъл да направи това, ако съм твърде заета сама да защитавам себе си. Той не ми е обещал *никога* да не бъда наранявана, но ми е обещал да ме изцелява, ако прибягвам при Него, вместо да се опитвам сама да се оправям.

Ако градите стени около себе си със страх, трябва да ги разрушите с вяра. Обръщайте се към Исус за всяка стара рана и приемайте Неговата изцелителна благодат. Когато някой ви нарани, разкрийте тази нова рана пред Исус. Не позволявайте тя да загnoi. Донесете я пред Исус и бъдете готови да се справите с нея така, както Той иска, а не както на вас ви харесва.

Приемете това слово като лично обещание за вас от Господа: „Защото ще ти възстановя здравето, и ще те изцеля от раните ти, казва Господ. Понеже те нарекоха отхвърлен, и казаха: Това е Сион, за когото никой не го е грижа” (Йеремия 30:17).

Изповядайте заедно с псалмопевица: „Макар баща ми и майка ми да са ме оставили; Господ ще ме прибере (осиновил като Негово дете)” (Псалом 27:10).

С Божията помощ, вие можете да оцелеете след отхвърлянето и да намерите своята пълнота „в Него”.

Влиянието на отхвърлянето върху взаимоотношенията ни

Човек, който е претърпял отхвърляне в живота си, обикновено е неспособен да гради здрави взаимоотношения. За да може да поддържа здрави, силни и трайни взаимоотношения, човек не бива да се бои от отхвърляне. Когато такъв страх стане мотивиращия фактор в живота на един индивид, той ще прекарва повечето си време в опити да избегне отхвърлянето, вместо да се постарее да изгради добри взаимоотношения.

Няма човек, който да преминава живота си без мигове, в които да се чувства отхвърлен. Когато обаче човек е претърпял много отхвърляне в живота си, това може да остави белези в него, които да му попречат да функционира нормално, както във взаимоотношенията си с другите, така също и с Бога.

Такъв човек може да започне да вярва, че той е обичан само *условно*. Като смята, че трябва да заслужи любовта на другите, той може да посвети целия си живот на това да се опитва да им бъде угоден. Може дори да се бои, че ако не им угоди, те ще оттеглят любовта си, ще го отхвърлят и дори изоставят.

Спомените за болката от такива преживявания често пъти пречат на хората да бъдат свободни в своите взаимоотношения с останалите. Тези, които изпитват страх от отхвърляне и от възможната самота, обикновено се оказват в капана на контрола и манипулирането от страна на останалите. И понеже вярват, че приемането е основано

на начина, по който се държат и представят, те са погълнати от това да *правят* неща, вместо да *бъдат* каквито са. Боят се да бъдат себе си и постоянно се преструват – преструват се, че харесват хора, които едва търпят; преструват се, че им е приятно да ходят на места и да правят неща, които всъщност мразят; преструват се, че всичко им е наред, когато съвсем не е така. Такива хора живеят в постоянно нещастие, защото се страхуват да бъдат достатъчно откровени, че да конфронтират истинските проблеми в живота си.

ПРЕСТРУВКИ! ПРЕСТРУВКИ! ПРЕСТРУВКИ!

Хората, които се боят от отхвърляне, не вярват, че могат да бъдат обичани и много често използват светските стандарти (пари, обществено положение, дрехи, естествени таланти и т.н.), за да докажат пред себе си и пред останалите, че са ценни. Те живеят много нещастен живот, през който непрекъснато се опитват да докажат, че са стойностни и полезни.

Без значение каква е степента на външен успех, на която човек се радва, той не може да бъде истински удовлетворен и успешен, освен ако не знае кой е той в Христос. Филипяни 3:3 ни призовава да: „се хвалим, славим и гордеем с Исус Христос, а не да уповаваме или разчитаме на (това, което сме) плътта, на външните ни привилегии, физическите ни предимства и външния ни вид”. Важно е да запомним, че външният вид е само начина, по който изглеждаме, а не е това, което всъщност сме.

Човек, преживял отхвърляне, е неспособен да приеме любовта, дори когато му я предлагат даром. Ако изобщо някога е способен да я приеме, то е в моменти, в които вярва, че я е заслужил чрез подобаващо държание.

Спомням си една жена, която работеше за съпруга ми и мен. Тя бе отраснала в такава атмосфера, в която приемането зависело от начина, по който се представяла. Когато се справяла добре в училище, баща ѝ показвал, че я обича. Когато обаче не се справяла толкова добре, колкото се очаквало от нея, баща ѝ се държал пренебрежително с нея. Той се държал по този начин не само с дъщеря си, но и с всички останали от семейството, затова до нея стигнало посланието, че любовта се дава като възнаграждение за съвършеното

представяне в живота и че човек е лишен от любовта като наказание за своите грешки.

Като повечето хора, тя растяла без изобщо да осъзнава, че нейните чувства и убеждения за живота са неправилни. Тя смятала, че всички видове взаимоотношения се изграждат по този начин. Откакто започна да работи в нашето служение, аз често я питах как върви работата ѝ, дали се справя с всичко и дали няма нещо, което тя няма да успее да направи.

Започнах да забелязвам, че когато я питам за нещо, което все още не е успяла да свърши, тя започваше да се държи много странно. Отдръпваше се от мен, избягваше да разговаря с мен и започваше да работи с неистова скорост. Всичко това ме караше да се чувствам неловко. Дори се чувствах самата аз *отхвърлена*.

Знаех, че като неин работодател аз имах привилегията да питам за натовареността в работата ѝ, без това да се превръща всеки път в травмиращо мъчение. Най-накрая я конфронтирах по въпроса, което направи взаимоотношенията ни още по-опънати и объркани. Беше очевидно, че нито една от нас не можеше да разбере какъв е коренът на проблема.

Това беше жена, която истински обичаше Бога. Тя беше много сериозна във взаимоотношенията си с Него и създалото се положение между нас я провокирало да се моли и да търси отговори от Него за причините на своето поведение. Много често обвиняваме някой друг за своето лошо държание, вместо да потърсим Господ, за да стигнем до корена на проблема и да бъдем наистина освободени.

Тази жена получи откровение от Бога, което промени целия ѝ живот. Господ ѝ показал как поради това, че нейният баща я е отхвърлял всеки път, когато не се държала перфектно, тя погрешно повярвала, че всички останали се държат по същия начин. И ако тя не беше приключила с някоя от своите задачи, когато аз я питах за нея, заключавала, че аз я отхвърлям и повече не я обичам, затова се затваряла и отдръпвала от мен. *Аз не спирах да я обичам, но тя спираше да приема моята любов* и в крайна сметка аз също се чувствах отхвърлена.

Много често правим точно това с Господ. Неговата любов към нас не се основава на нещата, които правим или не правим. В Римляни

5:8 Павел ни казва, че Бог ни е възлюбил още когато бяхме грешници; което е много преди да Го познаваме.

Божията любов *непрекъснато* се излива към онези, които я приемат. Също като жената, която не можеше да приеме моята любов, ние често отхвърляме любовта на Бога, когато смятаме или усещаме, че не я заслужаваме, защото не сме успели да се представим съвършено.

Страхът от отхвърляне води до отхвърляне на другите

Ако не можете да повярвате, че сте ценни и достойни за обич, няма да можете да повярвате на онези, които твърдят, че ви обичат. Ако вярвате, че трябва да сте съвършени, за да сте достойни за любов и присмане, то вие сте на път да живеете един много нещастен живот, защото докато сте в път, не е възможно да бъдете съвършени.

Може копнежите на сърцето ви да са съвършени и да желаете във всичко да сте угодни на Бога, но действията ви не винаги ще съответстват на сърдечните ви желания. Ще се променяте, подобрявате и напредвате към съвършенство, но *винаги ще се нуждаете от Исус докато сте на тази земя*. Няма да има момент, в който да не се нуждаете от Неговата прошка и Неговата очистваща кръв.

Ако не приемете стойността и ценността си чрез вяра в Христос, вие ще останете един неуверен човек, неспособен да се доверява на тези, които искат да ви обичат. Тези, които не са способни да се доверяват, винаги се съмняват в мотивите на останалите. Знам, че това е така, защото самата аз имах сериозни проблеми в това отношение. Дори когато другите ми казваха, че ме обичат, аз очаквах те да ме наранят, разочароват, провалят или тормозят. Винаги смятах, че искат да ме използват, иначе няма защо да са мили с мен. Не бях способна да повярвам, че някой би ме обичал заради самата мен. Трябваше да има някакви скрити мотиви!

Толкова бях разочарована от себе си, пълна със срам, осъдителност, неприязън към себе си и отхвърляне, че когато някой се опиташе да ми покаже любов и присмане, аз започвах да си мисля: „*О, ако този човек ме харесва сега, със сигурност няма да продължи да ме харесва, когато разбере каква всъщност съм*”. Затова не бях способна да приема обичта от хората, а още по-малко от Бога. Отблъсквах любовта чрез поведението си, което ставаше все по-грозно, в опитите ми да докажа на всички, че съм точно толкова недостойна за любов, колкото самата аз вярвах за себе си.

Онова, което вярвате дълбоко вътре в себе си, е това, което ще показвате на повърхността. Ако се смятате за неприятен и недостоеен за любов човек, така и ще се държите. В моята ситуация аз силно вярвах, че не съм достойна да бъда обичана и затова се държах по такъв начин. Бях много труден човек и никога не можеше да се разбира с мен. Вярвах, че при всяко положение другите ще ме отхвърлят и обикновено точно така се получаваше. И понеже отношението ми се проявяваше в поведението ми, аз не можех да изградя и поддържам здрави, нежни и трайни взаимоотношения.

СИНДРОМЪТ „ДОКАЖИ, ЧЕ МЕ ОБИЧАШ“

Всеки път, когато някой се опитваше да ми покаже любов, аз го притисках толкова силно, като изисквах той *непрекъснато* да ми доказва обичта си. Нуждаех се от свеж прилив на позитивни насърчения всеки ден, за да поддържам добро мнение за себе си. Трябваше постоянно да ми правят комплименти за всяко нещо, което правех, иначе се чувствах отхвърлена. Ако някой не ме подкрепяше и оценяваше както копнеех, аз се чувствах пренебрегната и лишена от обич.

Освен това всяко нещо трябваше да става по моя начин. Щом останалите се съгласяваха с мен и следваха моите желания, аз бях доволна. Но ако някой ми противоречеше или отхвърлеше исканията ми, дори за нещо много незначително, това пораждаше в мен невъобразима емоционална реакция – чувствах се отхвърлена и нещастна.

Поставях невъзможни очаквания и искания към онези, които наистина ме обичаха. Разочаровах ги, защото никога не ми беше достатъчно това, което ми даваха. Не им позволявах да бъдат откровени с мен, нито да ме конфронтират. Цялото ми внимание беше фокусирано върху мен и очаквах вниманието на останалите също да бъде насочено изцяло върху мен. Истината е, че гледах на хора, за да получа своето достойнство, което може да ни даде единствено и само Бог.

Оттогава съм научила, че моята ценност и достойнство се крият в Христос, а не в хората и нещата около мен. Но докато не осъзнах тази истина, бях абсолютно нещастна и неспособна да изградя и поддържам здрави и истински взаимоотношения с останалите.

Приемането на Божията любов е ключов фактор в емоционалното изцеление, както вече споменах по-рано в тази глава. Когато човек наистина повярва, че Бог, който е съвършен, ни обича въпреки цялото ни несъвършенство, едва тогава той може да се осмели да повярва, че другите хора също са способни да го обичат. Така започва да се развива доверие и той е способен да приеме любовта, която другите му предлагат.

Откакто съм повярвала и приела любовта на Бога към мен, най-основната ми нужда от любов и усещане за лично достойнство е била снабдена. Отдавна нямам очаквания другите да ме „поддържат“ в добро състояние и да ме карат да се чувствам сигурна в себе си. Като всеки човек и аз имам нужди, които бих искала другите да посрещнат, защото всички се нуждаем от насърчение, привдигане и назидаване. Но днес не се нуждая да търся от другите потвърждение за моята ценност и достойнство.

Ако съпругът ми не ме похвали за нещо, което съм направила, може и да се разочаровам, но в никакъв случай не се отчайвам, защото знам, че стойността ми не идва от това, което правя. Всеки обича да получава признания и похвали за това, което прави, но е чудесно, че отдавна вече не се „разпадам“, ако не получа такива!

След като осъзнах, че стойността и достойнството ми не идват от това, което правя, а от това коя съм аз в Христос, вече не се чувствам притисната да се представям добре пред хората. Приела съм, че те или ще ме обичат, или няма да ме обичат такава, каквата съм. И в двата случая се чувствам уверена, защото знам, че Бог продължава да ме обича.

Важно е да бъдем обичани заради това, което сме, а не заради онова, което правим. Когато знаем, че достойнството ни идва от нашата идентичност, а не от поведението и постиженията ни, едва тогава можем да спрем да се вълнуваме от това какво другите мислят за нас. И тогава ще можем да насочим вниманието си върху тях и техните нужди, а не да очакваме тяхното внимание да бъде насочено към нас и нашите нужди. Това е в основата на здравите, верните и трайни взаимоотношения.

Смелостта да бъдем себе си

Смелостта е обяснена като сигурност, която кара човек да предприеме нещо; вяра, че човек е способен и увереност, която го прави смел, открит и ясен. Ако размишлявате върху това тристранно обяснение, ще видите защо дяволът толкова много се опитва да атакува всеки, който показва някаква степен на сигурност и увереност.

Хората, които са били малтретирани, отхвърлени или изоставени, обикновено нямат самочувствие и им липсва каквато и да била сигурност и смелост. Както вече говорихме, такива хора са пълни със срам, тормозени от чувството на вина и с много занижена представа за собственото си аз.

Дяволът започва да унижава самочувствието на човек и да убива вярата на човек всеки път, когато види отворена за това врата, особено през уязвимите детски години. Дори когато детето е все още в утробата, дяволът се опитва да задвижи своя план за пълно унищожение на този човек. Причината е проста – човек без увереност и смелост никога няма да предприеме нещо полезно за царството на Бога, нито нещо пагубно за царството на Сатана и следователно никога няма да успее да изпълни Божия план за своя живот.

ОЧАКВАНЕТО НА ПРОВАЛ + СТРАХЪТ ОТ ПРОВАЛ = РЕАЛЕН ПРОВАЛ

Сатана не желае вие да изпълните Божия план за живота си, защото той знае, че вие сте част от онези, които ще причинят неговия тотален разгром. Ако той може да ви накара да мислите и да

вярвате, че сте неспособни, едва ли някога изобщо ще опитате да постигнете нещо значимо. И дори да се постараете, страхът ви от провал ще подпечата вашето поражение, което поради липсата ви на увереност най-вероятно вие очаквате още от самото начало. Това често се нарича „синдром на провала“ (страх от провал).

Без значение колко много и чудесни планове има Бог за вас, едно трябва да знаете: *Божията способност да осъществи волята Си в живота ви зависи от вашата вяра в Него и в Неговото слово.* Ако наистина искате да сте щастливи и успешни, тогава трябва да започнете да вярвате, че Бог има план за живота ви и че ще направи да ви се случват добри неща, щом положите упованието си в Него.

Дяволът иска ние с вас да имаме толкова лошо мнение за себе си, че да нямаме никакво доверие в себе си. Но има и добра новина – *ние не се нуждаем от доверие в себе си, нуждаем се от доверие в Исус!*

Аз имам доверие в себе си само защото знам, че Христос живее в мен и винаги е готов да ми помогне с всичко, което се опитвам да направя за Него. Вярващият без увереност (смелост) е като реактивен самолет на пистата за излитане, но без никакво гориво. Външно изглежда много добре, но няма вътрешната сила. Само чрез Исус в нас ние имаме силата да постигнем онова, което сами никога не бихме успели да извършим.

Исус умря заради слабостите, греховете и неспособностите ни и е готов да ни даде от Своята сила и способности, ако положим упованието си (вярата си) в Него. В Йоан 15:5 Той ни учи на един много важен принцип: „Отделени от Мене (отрязани от жизнено важното единство с Мен) не можете да сторите нищо“.

Когато осъзнаете тази истина и дяволът се опита да ви излъже: „Нищо не можете да направите както трябва.“, можете да му отговорите: „Може би аз наистина не мога, но Исус, който живее в мен, Той може и Той иска, защото аз уповавам на Него, а не на себе си. Той ще направи така, че да преуспея във всичко, върху което сложа ръцете си“ (Исус Навин 1:7).

Ако врагът ви каже: „Не можете да го направите, затова изобщо не се опитвайте, защото пак ще се провалите като миналия път“, можете да му отговорите: „Истина е, че без Исус не мога да направя абсолютно нищо, но с Него и в Него съм способен да направя всичко, което е необходимо“. (прочетете Филипiani 4:13)

Всеки път, когато дяволът ви напомни за вашето минало, вие му напомняйте за неговото бъдеще. Ако прочетете Библията до края, ще видите, че бъдещето на дявола е много мрачно и сурово. Всъщност той е вече разгромен враг. В Колосяни 2:15 е записано: „и (Бог) като ограби и обезоръжи началствата и властите, които се бяха прицелили в нас, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях чрез Него (Христос) и в него (кръста)”.

Можете да се противопоставите на изкушението на дявола да живеете в страх и съжаление, защото Исус е извоювал пълна победа над неговите планове и е изложил на всеобщ показ неговия позор и унижение в духовната сфера. Краят му е наближил и той добре знае това. (Вижте Откровение 12:2) Единствената власт, която той може да използва срещу нас, е тази, която ние ще му дадем чрез вяра в неговите лъжи.

Винаги помнете – *дяволът е лъжец!*

Говорейки за Сатана, Исус казва: „Той беше открай човекоубиец и не устоя в истината; защото в него няма истина. Когато изговаря лъжа, от своите си говори, защото е лъжец, и на лъжата баща (и на всичко, което е фалшиво)” (Йоан 8:44).

ЛЪЖАТА ЗА САМОУВЕРЕНОСТТА

Днес всички говорят за самоувереност. Провеждат се различни семинари по темата, както в светските, така и в християнските среди. За увереността обикновено се говори като за „самоувереност”, защото всички знаем, че е важно да се чувстваме добре, ако искаме да постигнем нещо в живота си. Учени сме, че една от основните нужди на всеки човек е да вярва в себе си. Това е едно погрешно схващане.

Истината е, че не се нуждаем от това да вярваме в себе си, а да вярваме в Исус, който живее в нас. Не можем дори да дръзнем да се смятаме за добри, ако сме отделени от Него. Когато апостол Павел ни наставлява да „не уповаваме на плътта” (Филипяни 3:3), той има точно това предвид – не полагайте упованието си в себе си или в каквото и да било нещо, различно от Исус.

Ние не се нуждаем от самоувереност, нуждаем се от увереност в Бога!

Много хора прекарват целия си живот в опит да се изкачат по стълбата на успеха, само за да открият, че когато стигнат до върха, тяхната стълба е опряна и води до погрешната сграда. Други се борят в опити да се държат достатъчно добре, за да придобият някаква увереност в себе си, само за да понесат поредния провал. И едното, и другото водят до същия резултат – празнота и мизерия.

Разбрала съм, че повечето хора попадат в една от тези две категории. (1) Никога нищо не постигат, без значение колко упорито се опитват и в крайна сметка се намразват поради неспособността си да постигнат каквото и да било. (2) Имат достатъчно естествен талант да постигнат велики неща, приписват си всичките заслуги за това и се изпъхват с неописуема гордост. И едните и другите са неудачници в очите на Бога.

Единственият истински успешен човек в очите на Бога е този, който осъзнава, че сам по себе си той е никой, но може да бъде всичко в Христос. Гордостта ни и похвалата ни са само в Христос и Той заслужава цялата слава за всяко едно постижение в живота ни.

Всеки човек има увереност (вяра). Библията потвърждава този факт в Римляни 12:3. Всички ние сме родени с определено количество вяра. Важно е обаче в какво я поставяме. Някои поставят вярата си в себе си, други в останалите, трети в материални неща, но има и такива, които полагат упованието си в Бога.

Не се тревожете за себе си, за своите слабости или за своите силни страни. Свалете очите си от себе си и ги обърнете към Бога. Ако сте слаби, Той може да ви направи силни. Ако имате сили, това е така, защото Той ви ги е дал. Затова и в двата случая очите ви трябва да са насочени към Него, а не към вас.

Без истинска сигурност (в Исус) можете да си създадете много сложни проблеми. Ето списък на някои от тях:

- Никога няма да достигнете пълния си потенциал в Христос.
- Животът ви ще бъде управляван от страхове и пълен с терзания.
- Няма да познаете истинската радост, удовлетворение и наслада.
- Ще оскърбите Святия Дух, Който е изпратен, за да осъществи Божия план в живота ви, но Който не би могъл да го направи без вашето съдействие.
- Ще отворите множество врати на безкраен тормоз – лична ненавист, осъждане, страх от отхвърляне, страх от провал, страх от

хора, перфекционизъм, угаждане на човеци (което автоматично елиминира възможността да угаждате на Бога), контрол и манипулиране от страна на другите.

- Ще изгубите представа за своето право да бъдете личност – правото да бъдете себе си.

Искам да разгледаме точно тази последна опасност. За останалите сме поговорили в първата част на книгата, но тази последната е особено важна и заслужава да ѝ обърнем по-голямо внимание.

СМЕЛОСТТА ДА БЪДЕТЕ ЛИЧНОСТ

В Първо Коринтияни 3:16-17 и Римляни 12:4-6 Павел ни учи, че всички ние сме едно тяло, но всеки един от нас продължава да бъде индивидуална част от това тяло. Това е много важна истина, която трябва да осъзнаем, защото обикновено си причиняваме големи неприятности и задушаваме силата на Бога, когато се опитваме да бъдем нещо или някой, който не сме създадени да бъдем.

Често чуваме, че всеки от нас е излязъл от различен калъп, което значи, че няма двама души, които да са напълно еднакви. Няма нищо лошо в това да бъдем различни един от друг! Бог умишлено ни е направил да бъдем такива. Ако е искал да бъдем еднакви, много лесно е можел да го направи. Вместо това нашата уникалност е била толкова важна за Него, че Той дори си е направил труда да ни създаде с уникални пръстови отпечатъци!

Да бъдем различни не е нещо лошо; това е Божият план!

Всички ние сме част от един план – Божия план. Но всеки един от нас има различна функция, защото всеки един от нас е отделна личност.

Аз обяснявам *индивидуален* като различен, отделен, отличаващ се със специфични качества или пояснителни черти, определен и уникален.

Дълги години смятах, че съм *странна*. Днес знам, че съм *уникална*! Разликата между двете е много голяма. Ако бях странна, това би означавало, че нещо в мен много се е объркало и не се е получило както трябва; но да бъда уникална означава, че няма други като мен,

поради което аз имам специална стойност. Трябва да осъзнаете и да повярвате, че сте уникални, специални и стойности.

НЕ СЕ ОПИТВАЙТЕ ДА БЪДЕТЕ НЯКОЙ ДРУГ!

Една от уникалните ми отличителни черти е гласът ми. Повечето жени имат нежен, мил глас, а моят е дълбок и твърд. Често пъти, когато някой, който не ме познава и се обади у дома и аз вдигна, той си мисли, че мъжът в дома е вдигнал телефона. Не винаги ми е било приятно с такава уникална черта, всъщност съм се чувствала много несигурна от това. Мислех си, че моят глас е просто странен!

Когато Бог ме призова да поучавам Неговото слово и аз започнах да осъзнавам, че един ден ще ми се наложи да говоря по високоговорители, през озвучителни системи и дори ще имам радио и телевизионни предавания, аз бях ужасена! Мислех, че със сигурност ще бъда отхвърлена, защото звуча много по-различно от начина, по който *смятах*, че трябва да звучи една жена. Сравнявах се с онова, което аз считах за нормално.

Някога сравнявали ли сте се с някой друг? Как се почувствахте след това?

Не бива да се сравнявате с другите. Позволете на Исус да бъде пример за вас и се научете да отразявате присъствието и личността на Бога, който обитава вътре в нас.

Брилянтите имат много страни. Бог е като безупречен брилянт и всеки един от нас представлява различна стена от Него. Той е поставил във всеки един от нас способността да Го отразяваме и заедно съставяваме Неговото Тяло. Какво би се случило, ако телата ни са съставени само от уста, уши, ръце или крака? Няма да ни бъде трудно да говорим и да чуваме, да носим и да ходим, но какво ще стане с останалите функции? Колко объркани бихме били, ако Бог беше решил да направи всички ни еднакви.

Защо тогава толкова много се мъчим да бъдем като някой друг, вместо да се насладим на онова, което Бог ние е създал да бъдем? Защото вярваме на лъжите на дявола. Вярваме му дотогава, докато чуем истината от Божието слово, а истината от Словото, в която сме повярвали, има способността да ни направи свободни.

Благодатта на Бога никога няма да е достъпна за вас, ако се опитвате да станете като някой друг. Той ви е създал да бъдете себе си – най-доброто от *себе си*, което можете да бъдете! Стига сте се опитвали да бъдете някой друг. Това винаги се оказва голяма грешка, защото човекът, който ще изберете да бъдете, човекът, който според вас е „успял във всичко“, не е такъв, какъвто го смятате. Нека ви дам няколко примера.

Първи пример

В един определен момент от живота си аз реших, че съпругата на моя пастир е идеалната жена. Тя беше, а и все още е, много мила жена, дребничка, сладка, руса, нежна, с мек глас, премерена и надарена с дарбата да показва милост. Аз от своя страна имах дълбок глас, бях много пряма, рязка, не изглеждах мила, нежна, уравновесена и милостива. Опитвах се да бъда като нея, без да постигам особено голям успех. Дори се мъчех да понижа силата на гласа си и да променя звученето му, за да прилича повече на женски глас, но в крайна сметка само изглеждах още по-фалшива и престорена.

С тази жена изобщо не можехме да се понасяме. Въпреки че искахме и се опитвахме да бъдем приятелки, все не се получавахе. Накрая, при една конфронтация помежду ни, стана ясно, че аз не се чувствам приятно в компанията ѝ, защото самото ѝ присъствие ме притискаше да бъда като нея. Интересното нещо беше, че дяволът беше продал и на нея същия пакет с лъжи, които и аз си бях купила. Тя също се мъчеше да прилича и да се държи повече като мен! Тя се опитвала да изглежда не толкова крехка, да бъде по-твърда и убедителна, да разговаря с хората по-директно и по-дръзко. Нищо чудно, че не можехме да изградим успешно взаимоотношение – и двете бяхме притискани една от друга!

Запомнете това: *Бог е казал да не пожелаваме... и това означава да не пожелаваме да бъдем с характера и личността на някой друг.* (Изход 20:17)

Втори пример

Моята съседка беше една много мила жена, която беше и всестранино надарена. Тя можеше да шие, имаше градина и консервираше зеленчуци, свиреше на китара, песеше, умееше различни изкуства и

занаяти, лепеше тапети, боядисваше, пишеше песни – с две думи, тя можеше всички онези неща, които аз не можех. Понеже се смятах за „странна”, аз не оценявах талантите, които имах. Непрекъснато си мислех за нещата, които не съм способна да направя.

Знаех, че Бог ме е призовал да проповядвам и поучавам Неговото слово и затова желанията ми бяха много по-различни от тези на останалите жени, които познавах. Докато повечето от тях посещавах партията за вътрешен интериор, аз стоях у дома и се молах. Отнасях се много сериозно към всичко. Струваше ми се, че вътре в мен става нещо много тежко. Докато останалите жени си почиваха или се забавлявах, аз непрекъснато се сравнявах с тях и все си мислех, че нещо с мен не е съвсем наред. Подобно нещо се случва, когато хората са изпълнени със срам и са несигурни за това кои са те в Христос.

Трябваше да се науча да се „отпускам по малко” и да се забавлявам, но Бог правеше нещо в мен, от което много се нуждаех. Той ми помагаше да видя колко объркан е животът на повечето хора и ме призоваваше да им помогна да се измъкнат от тази бъркотия чрез Неговото Слово. Аз се нуждаех да се вълнувам от тежестта и сериозността на проблемите на другите хора.

Бях в период на изчакване, в който Бог не ме употребяваше; това беше време на подготовка, промяна и израстване, което продължи една пълна година. През тази година аз обаче реших, че е настъпило времето да се превърна в „нормална жена”. Купих си шевна машина и започнах да ходя на уроци по шев и кройка. Едва ги понасях, но се насилвах да продължа. Шиенето изобщо не ми се отдаваше. Когато човек не е надарен да прави нещо, той просто не може да се справи добре с него.

Шиенето се превърна в такава борба за мен! Все правех някакви грешки, които ме караха да се чувствам още по-зле. Най-накрая обаче успях да науча достатъчно, за да успея да уشيا няколко неща за децата, които те покорно носеха по задължение.

Реших също, че ще отглеждам домати и ще ги затварям в буркани. Тъкмо бяха почти узрели и готови за обирание, когато една нощ ги нападнаха някакви буболечки и ги проядоха. Въпреки това бях решена, че ще консервирам домати, защото си бях купила всичко необходимо. Затова отидох на пазара и от там си купих към 30 килограма домати. И започнах да работя и да се потя, да се потя и да работя, но така и

не успях да ги консервирам всичките. Ще кажа само, че всяка една секунда от този процес ми беше неприятна и противна, но го правих, защото смятах, че така доказвам че съм „нормална жена”.

БЪДЕТЕ СЕБЕ СИ!

Имате право да бъдете себе си! Не позволявайте на дявола да ви открадне това право!

Ако някой, когото познавате, е добър християнин и проявява характера на Господа или плодовете на Святия Дух, добре е да искате да следвате неговия пример. Апостол Павел казва да „ПОДРАЖАВАМЕ на него (да следваме неговия пример), както той подражава (имитира) Христос (Месия)”. (I Коринтяни 11:1) Да следвате примера на някой друг е напълно различно от това да се опитвате да бъдете като него в характер и дарби.

Насърчавам ви да помислите за това – приемате ли факта, че вие не сте създадени като всички останали и че сте уникална личност? Наслаждавате ли се на своята уникалност или воювате със себе си, както правех аз?

Толкова много хора водят вътрешна борба със себе си, като се сравняват почти с всички, с които се срещат, което ги кара да осъждат или себе си, или другите около себе си. Смятат, че или те трябва да станат като другите, или другите трябва да станат като тях.

Лъжи!

Никой от нас не бива да бъде като другите. Всеки един трябва да бъде точно тази страна от диаманта, която Бог го е създал да бъде – уникална и различна, така че заедно да можем да осъществим Божия план и да Му принасяме слава.

Прошката ни прави свободни да живеем отново

Приемането на прошката за отминалите грешки и грехове и прощаването на другите за техните грешки и грехове са два от най-важните фактора в процеса на емоционалното изцеление.

Прошката е дар, даден на онези, които не го заслужават.

Бог иска да започне процеса, в който ние да простим на онези, които са ни наранили, като първо даде Своята прошка на нас. Когато изповядаме греховете си, Той ни прощава, хвърля ги далеч от себе си, колкото изтокът е далеч от запада, и повече никога не се сеща за тях.

Когато сте изкушени да се обърнете назад, спомнете си обещанията от тези пасажки:

Ако свободно признаем, че сме съгрешили и изповядаме греховете си, Той е верен и праведен (верен на Своето естество и обещания) да ни прости греховете (да ни освободи от беззаконията ни), и да ни очисти от всяка неправда (всичко, което не е съобразено с Неговата воля в целите, мислите и действията).

(1 Йоан 1:9)

Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни. *Както баща обича и жали чадата си, така Господ обича и жали ония, които Му се боят (със страхопочитание, поклонение и благоговение). Защото Той познава нашия състав, наистина помни (и пази в сърцето Си), че ние сме пръст. (Псалом 103:12-14)*

Но Той (Христос), като принесе една жертва за греховете (която е с вечна полза), седна завинаги отдясно на Бога, та оттогава нататък чака, докле се положат враговете Му за Негово подножие. Защото с един принос Той е усъвършенствал и очистил завинаги ония, които се посвещават и освещават. А и Святият Дух ни свидетелства за това (в потвърждение на това); защото, след като е казал: – Ето завета (съглашението, завецанието), който ще направя (склуча) с тях – след ония дни, казва Господ, – ще положи законите Си в сърцата им, и ще ги напиша в умовете им (в най-дълбоките им мисли и разбирания), а после прибавя: И греховете им и беззаконията им няма да помня вече.

(Евреи 10:12-17)

За да можем да се възползваме от обещаната прошка на Бога, ние трябва да я приемем с вяра.

Преди много години, когато едва започвах да развивам своето взаимоотношение с Бога, всяка вечер Го умолявах за прошка за сторените в миналото ми грехове. Една вечер тъкмо коленичих до леглото си и чух Господ да ми казва: „Джойс, простил съм ти още първия път, когато ме помоли, но ти не *приемаш* Моя дар на прошка, защото ти самата не можеш да си простиш”.

А вие приели ли сте Божията прошка? Ако не сте го направили, а сте готови за това, поискайте от Господ да прости всичките ви грехове още сега. А след това се помолете на глас:

Приемам Твоята прошка, Господи за това че съм _____ (назовете греховете).

Може да ви бъде трудно да признаете на глас някои свои грешки и грехове от миналото, но изговарянето им ще ви помогне да преживеете освобождението, от което се нуждаете.

Веднъж се молих и поисках от Бог да ми прости, защото, както се изразих: „Бях се провалила”.

„Провалила се в какво?” – попита ме Господ.

„Ами, нали знаеш... Господи – продължих аз, – знаеш какво направих”.

Той наистина знаеше. Разбрах, че заради самата мен аз се нуждая да изкажа на глас греха си. Господ ми показа, че езикът е като чер-

пак, който се натопява дълбоко в кладенец вътре в нас и изкарва на повърхността всичко, което се е насъбрало там.

Когато наистина поискате прошка, приемете я за вашия живот и се молете с подобна молитва:

Господи, приемам прошка за _____
(посочете греха) в името на Исус Христос. Аз също си прощавам и приемам Твоята прошка в моя живот. Вярвам, че Ти си премахнал напълно греха от мене, поставил си го надалеч, така че никога повече да не може да бъде намерен – колкото изтокът отстои от запада. Вярвам, Господи, че Ти не го помниш вече.

Ще откриете, че говоренето на глас в повечето случаи ви помага, защото по този начин вие декларирате своята позиция и признание на Божието слово. Дяволът не може да чете мислите ви, но добре разбира думите ви. Провъзгласете пред всички началства, власти и управници на мрака, че Христос ви е освободил и че вие сериозно възнамерявате да живеете в тази свобода. (Ефесяни 6:12)

Когато говорите, говорете така, сякаш наистина го мислите!

Ако дяволът се опита да ви припомни този грях отново под формата на вина или на осъдителност, повторете своята декларация и му кажете: „Този грях ми е простен! Господ се е погрижил за това и аз не се притеснявам повече“. Сатана е легалист, за това, ако искате, можете дори да цитирате точната дата, на която сте поискали и сте приели Божията обещана прошка.

Недейте просто да седите и да слушате лъжите на дявола и неговите обвинения. Научете се да му отвърщате.

Изповядайте греховете си един на друг

В Яков гл. 5 много ясно е посочен начинът, по който можете да бъдете изцелени и възстановени.

Зле ли страда някой от вас (поразен ли е, отнасят ли се лошо с него)? Нека се моли. Весел ли е някой? Нека пее хваления на Бога. Болен ли е някой от вас? нека повика църковните презвитери (духовните водачи), и нека се помолят над него и го помажат с масло в Господното име. И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца, Господ ще го привдигне, и ако е извършил грехове, ще му се простят.

И тъй, изповядайте един на друг греховете си (недостатъците си, паденията си, фалшивите си стъпки, огорченията си), и молете се един за друг, за да оздравеете и да бъдете възстановени (в духовното състояние на ума и сърцето си). Голяма сила има (динамична в своите действия е) усърдната (сърдечна, постоянна) молитва на праведния. (13-16 ст.)

Трябва да признаваме недостатъците си един пред друг. Това не означава, че всеки път, когато съгрешим, трябва да отидем и да се изповядаме пред друг човек. Знаем, че Исус е нашият Първосвещеник. Не е необходимо да ходим при хора, за да получим прошка от Бога. Така е било по времето на Стария завет, но днес ние живеем под Новия завет на Бога. Какво е практичното приложение на Яков 5:16? Вярвам, че не е достатъчно само да познаваме словото на Бога, но е необходимо също да знаем и как да го прилагаме в своето ежедневие. Един човек може да се пореже и да започне силно да кърви, да знае, че има бинтова превръзка, но ако не знае как да направи тази превръзка, той може да умре от загуба на кръв. Много хора разполагат с Божието слово и въпреки това „умират от загуба на кръв“ (живеят в постоянни мъки), защото не знаят как да прилагат Словото в ситуациите от своето ежедневие.

Вярвам, че Яков 5:16 трябва да бъде прилагано по този начин. На първо място, бъдете сигурни, че няма човек, който да може да ви прости греховете – това е работа единствено на Бога. Човек обаче може да изяви и да провъзгласи Божията прошка за вас. Човек също може да е в съгласие заедно с вас за прошката, която получавате. Възможно е дори някой да се моли да ви бъде простено (вижте I Йоан 5:16), както прави Исус, когато е на кръста и се моли да бъде простено на онези, които са Го преследвали и гонили.

Кога трябва да прилагаме този пасаж? Вярвам, че е добре да си спомним за написаното в Яков 5:16, когато сме тормозени от отминалите си грехове. Ако вътрешно сте натровени, това ще ви попречи да оздравеете – физически, умствено, духовно и емоционално.

Веднъж изложени на показ на светлината, скритите в мрака неща губят своята сила. Хората крият неща, защото ги е страх. Сатана се опитва да се прокрадне в човешкия ум с мисли от този род: „Какво ще си кажат хората, ако разберат, че съм била малтретирана?“, „Всички ще ме сметнат за отвратителна!“, „Всички ще ме отхвърлят!“ и т.н.

По време на нашите събрания, много хора идват при мен за молитва и ми доверяват: „Никога не съм споменавала това пред никого, но усещам, че трябва да го извадя от себе си. Аз съм била малтретирана”. Често пъти те плачат неконтролируемо. Но след този плач, често пъти идва облекчението, от което те отчаяно се нуждаят. Наранените хора се чувстват сигурни с мен, защото знаят, че и аз съм била жертва на сексуален тормоз.

Много ви моля да разберете, че не се опитвам да кажа, че всеки един, който е бил малтретиран по някакъв начин, трябва непременно да отиде, да признае на някого и да поиска молитва, за да бъде изцелен. Ако вие сте жертва на тормоз и преживявате последствията от това, бъдете водени от Святия Дух не само в решението дали да споделите с някого, но също така кой да бъде този, на когото можете да се доверите. Такъв човек се избира много внимателно. Бих препоръчала това да е зрял християнин, когото добре познавате и на когото имате доверие. Ако сте семейни и съпругът или съпругата ви отговарят на тези изисквания, най-напред се доверете на него или на нея.

Трябва също да знаете, че когато брачният партньор научи за вашата ситуация, неговата или нейната първа реакция е гняв към онзи, който ви е малтретирал. Затова, преди да доверите тайната си, бъдете сигурни, че брачният ви партньор е воден от Духа и е готов да следва водителството на Бога, а не своите емоции.

Също така, вашият съпруг или съпруга могат да ви зададат някои въпроси, които вие погрешно да изтълкувате, защото не сте подготвени да дадете отговора им. Когато аз казах на Дейв за сексуалния тормоз от страна на баща ми, той най-напред ме попита: „Не се ли опита да го накараш да спре?” И също: „Защо не каза на някого?” Не забравяйте, че вашият брачен партньор може би не може да разбере напълно вашата ситуация и чувства, и се нуждае от някои отговори. В моя случай, веднага щом обясних на съпруга си, че съм била контролирана от чувството на силен страх, той ме разбра.

Изповядването на недостатъците и греховете едни пред други и предаването в молитва е мощно средство за разчупване на окови. Преди време имах проблем със завист за дадено нещо и нямах никакво желание да изповядам това пред когото и да било, затова никога не поисках да се молят за мен. Вместо това, избрах сама да се боря с нея и в крайна сметка не постигнах никакви резултати. Когато обаче

Бог ми даде откровение върху пасажа от Яков 5:16, „Изповядайте греховете си един на друг...”, аз осъзнах, че има няколко области в живота ми, които ме държат под своята власт само защото се опитвах да ги скрия и бях твърде горда, за да ги изложа на показ.

Страхът може да ни накара да се опитваме да крием неща, но гордостта прави същото нещо. Затова аз смирих себе си, изповядах проблема пред съпруга си и той се помоли за мен. Веднага след това започнах да преживявам все по-голяма и по-голяма свобода в тази област.

ЕДНО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Понякога хората се облекчават от своя проблем, като в процеса го стоварват върху някой друг. След като ме чула да поучавам за важността на истината и как прикриването на нещата може да доведе до проблеми, една жена, която посещаваше нашите събрания, дойде, за да изповяда, че винаги силно ме е презирала, никога не ме е харесвала и е разпространявала клюки за мен. След това ме помоли да ѝ простя, което аз, разбира се, бях готова да направя. Тя си тръгна много развълнувана и освободена от проблема си, но аз останах да се боря с негативни мисли за нея. Започнах да се чудя какво е говорила за мен, пред кого е говорила, дали са ѝ повярвали и колко дълго е продължило това.

Думите баланс, мъдрост и любов са ключови думи в Библията. Ако ги проявявате, ще ускорите своя прогрес. Пълният с мъдрост и любов човек винаги премисля нещата, търси и получава насоки от Бога и се справя с всяка ситуация по много балансиран начин.

Ч А С Т В Т О Р А

Но сега съм свободна

И така, ако Синът ви освободи (направи ви свободи хора), тогава наистина несъмнено сте свободни.

Йоан 8:36

Как да простим на онзи, който е злоупотребил с нас

За повечето хора прощаването на този, който ги е малтретирал, е най-трудната част от процеса на тяхното емоционално изцеление. Това може дори да се превърне в спънката, която да попречи на тяхното освобождение. Онези, които са били силно наранявани от други, добре знаят, че е много по-лесно да се каже: „Прощавам“, отколкото наистина да се изпълни.

Аз съм прекарала дълго време в изучаване и молитви за този проблем, питайки Господ да ми посочи практични отговори за това как да простя. Моля се онова, което имам да ви кажа по темата, да бъде свежо разрешение за този важен проблем, с който непременно трябва да се справим.

Позволете ми първо да ви кажа, че е невъзможно да бъдете в добро емоционално здраве, ако задържате огорчение, негодувание и непростителност. *Таенето на непростителност е като да пиете отрова и да се надявате врагът ви да умре от нея!* Непростителността трови всеки, който я задържа, като го превръща в сърдит и жесток човек. *Не е възможно да стоите в огорчение и в същото време да ставате по-добре!*

Ако сте жертва на тормоз, вие сте изправени пред избор. Можете да позволите на всяка болка и проблем да ви огорчават, или пък да ви променят към по-добро. Решението вземате вие.

Как е възможно болката или проблемът да ви направят по-добър човек? Бог не нанася страдания и рани върху вас, но веднъж дошли върху вас, Той може да ги направи да съдействат за ваша полза, ако вие Му се доверите за това.

Бог може да преобърне нашите грешки в чудеса!

Сатана се стреми да ви унищожи, но Бог е способен да вземе всяко нещо, което дяволът ви изпраща по пътя и да го обърне за добро. Трябва да повярвате в това, иначе можете да стигнете до отчаяние. Както псалмопевецът е написал преди много време: „(Какво, какво би станало с мен) Ако не бях повярвал, че ще видя благостите Господни в земята на живите?” (Псалом 27:13).

Наскоро получих писмо от една жена, в което тя пишеше: „Знам, че не Бог ви е изпратил тормоза, но ако вие не бяхте малтретирана, нямаше да можете да ми помогнете”. А после добавяше: „Моля ви, не се чувствайте зле от това, защото Бог използва болката, която сте преживели, за да освобождава другите”.

Преди много години аз самата бях изправена пред избор. Можех да избира да остана огорчена, изпълнена с омраза, самосъжаление, обидена от хората, които са ме наранявали, а също и от онези, които се радваха на добър живот и не бяха малтретирани и наранявани като мен. Но можех също да избира да последвам Божиите пътища, като Му позволя да ме превърне в по-добър човек след всичко, което бях преживяла. Благодарна съм на Бога, че ми даде благодат да успея да избира да последвам Неговите пътища в моя живот, вместо тези на дявола.

Божият път минава през прошката.

Спомням си времето в началото, когато започнах да се опитвам да ходя с Бога. Една вечер осъзнах, че не е възможно едновременно да бъда изпълнена и с любов, и с омраза. Затова помолих Бог да отстрани омразата, която дълги години се беше таила в мен. Имах чувството, че Той просто се протегна, докосна ме и сякаш изгреба всичката омраза. От този момент насетне аз вече не мразех баща си, но продължавах да не го харесвам, да негодувам против него и се чувствах неудобно в присъствието му. Исках да бъда свободна от всичките тези горчиви чувства, но няхах представа как да го постигна.

Докато продължавах да изучавам и размишлявам върху Божието слово и да развивам взаимоотношенията си със Святият Дух, Господ ме научи на много неща. Бих искала да споделя с вас нещата, които съм научила през годините на моето напредване към пълната свобода.

СТЪПКИ КЪМ ЕМОЦИОНАЛНО ИЗЦЕЛЕНИЕ

На първо място трябва да изберете Божия път – прошката. Той няма да ви насили да простите. Ако желаете да живеете победоносен живот и да се радвате на абсолютна емоционална свобода, трябва да се доверите, че Божият път е най-добрият. Дори да не го разбирате, изберете да го следвате. Това винаги дава резултат.

След това научете повече за Божията благодат. Благодатта е силата на Святия Дух, която идва до нас, за да ни помогне да изпълним Божията воля. Яков говори за Бога: „Но Той дава една по-голяма благодат (сила от Святия Дух, за да се справите напълно с всяко зло намерение); затова казва: *Бог на горделивите и надменните се противи, а на смирените* (тези, които са достатъчно смирени да я приемат) *дава благодат*” (Яков 4:6).

Можете да изберете да простите, но въпреки това да продължавате да изпитвате притеснение и безсилие, защото се опитвате да простите със свои сили, когато всъщност се нуждаете от силата на Господа. Пророк Захария ни казва: „не чрез сила, нито чрез мощ... но чрез Духа Ми... казва Господ на силите” (Захария 4:6).

За да простите от сърце на онези, които са ви малтретирани, не е необходимо да им го кажете лице в лице. Дори те повече да не са сред живите, вие ще се радвате на невероятна свобода, ако изберете да ги освободите от греховете, които са сторили против вас.

След като изберете да простите и осъзнаете, че не можете да го направите без Божията помощ, молете се и освободете всеки един човек, който някога ви е наранявал. Можете да се молите на глас по този начин:

„Процъвам на _____ (името на човека)
за _____ (онова, което ви е сторил). Избирам
да ходя в Твоите пътища, Господи. Обичам Те и предавам тази
ситуация на Теб. Поверявам Ти грижите си и вярвам, че ТИ

напълно ще ме възстановиш. Помогни ми, Господи, изцели ме от всяка рана, която е била нанесена в душата ми”.

Има много стихове, които говорят за това, че Бог е този, Който въздава правосъдие и възмездие. (Вижте Исая 54:17) Бог е този, който ни обезщетява. Той е нашата награда. (Вижте Исая 35:4) Той е Бог на правдата и единствено Той може да ви я даде. Само Той може да ви възстанови от всяка рана, която ви е била нанесена и отново, само Той е способен да се намеси в живота на вашите врагове.

Библията насърчава вярващите да живеят в мир с всички хора, като се доверяват Бог да се погрижи за тях.

Не си отмъстявайте, възлюбени, но дайте място на Божия гняв; защото е писано: ‘На мене принадлежи отмъщението, Аз ще сторя въздаяние, казва Господ’. (Римляни 12:19)

Защото познаваме Този, Който е рекъл: “На Мене принадлежи възмездието (отмъщението и раздаването на абсолютна справедливост почива върху Мен), Аз ще сторя въздаяние (ще разплатя точната компенсация); и пак: Господ ще съди, ще определи, ще разреши и ще уговори всяка кауза и дело на людетте Си. Страшно е (трудно и страховито) да заслужи човек божествено наказание и да падне в ръцете на живия Бог. (Евреи 10:30-31)

Една от основните истини, които Бог ми разкри, докато се борех с невъзможността да прощavam, беше тази, че „Наранените хора нараняват другите хора!”

Повечето от тормозещите също са били жертва на тормоз по един или друг начин в своето минало. Много често онези, които са отгледани в дом с нарушени взаимоотношения, един ден също създават подобна атмосфера в своето семейство.

Когато се замислих за своя живот, аз успях да видя този модел. Бях отраснала в объркан дом и затова създавах такава атмосфера и в моя дом. Аз не знаех по какъв друг начин да се държа. Осъзнаването на този факт ми беше от голяма полза.

НАРАНЕНИТЕ ХОРА НАРАНЯВАТ ХОРАТА!

Наистина не вярвам баща ми да е разбирал какво ми е причинявал емоционално, нито вярвам, че е осъзнавал, че ми е създавал проблем, с който аз съм се борила през по-голямата част от живота си. Когато за първи път конфронтирах баща ми за това, което ми е сторил, той се държа така, сякаш според него поведението му е било съвсем нормално. Като дете той също е бил тормозен и духът на кръвосмешение го е мотивирал да прави същото, което е виждал да правят други членове на семейството му.

Бях почти на петдесет години, когато Бог изрично ми каза да разговарям с родителите си за тормоза, който съм преживяла. Аз нямах никакво желание да го правя, но Господ ми откри, че е дошло времето да говорим. Баща ми не прояви никакво разкаяние на това първо изобличение и за мен беше ясно, че той постъпва както повечето хора, които не са новородени – живеят егоистично, удовлетворяват собствените си извратени и демонични желания, без значение до какви последствия може да доведе всичко това. Баща ми просто беше решен да получава каквото поиска, без значение какво причинява на мен или на когото и да било.

Разговаряйки с родителите си този път, аз осъзнах, че за мен няма никакво значение това, че баща ми не съжалява, нито ми се извинява. За мен беше важно да му кажа, че му прощавам. Прощката ме освободи да продължа напред.

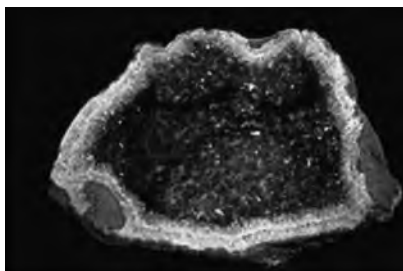
Трябва да помним думите на Исус, които изрича, докато виси на кръста, страдайки за неща, за които не е виновен Той, а са виновни други, включително и тези, които Го изтезават. За тях Той казва: „Татко, прости им, защото те не знаят какво вършат” (Лука 23:34).

Много по-лесно е да се осъди, но Библията ни казва, че „милостта тържествува над съда” (Яков 2:13). Не искам да кажа, че прелъстителите не са отговорни за греховете си – всички ние трябва да сме готови да поемаме отговорност за сторените от нас грешки. Господ ми показва, че милостта е способна да види причините, скрити зад стореното. Милостта и състраданието не виждат просто злината; те виждат отвъд човека, вършещ неправдата и прозират в детството, темперамента и целия живот на индивида. Трябва да помним, че Бог ненавижда греха, но продължава да обича грешника.

Аз съм имала толкова много проблеми с характера си, че повечето хора ме осъждаха и отхвърляха. Исус обаче никога не ме е отхвърлял, нито ме е осъждал. Грехът ми е бил осъждан такъв, какъвто е, но Бог познаваше сърцето ми. Грехът си е грях и моето държание е било неправилно, независимо от причините за това ми държание. Моят Бог знаеше, че като жена, малтретирана петнадесет години от своето детство, аз се държа така от голямото нараняване, което бях преживяла и Той проявяваше милост към мен.

Исаия пророкува за идващия Месия: „Тъй щото няма да съди според каквото гледа с очите си, Нито ще решава според каквото слуша с ушите си” (Исаия 11:3).

Често пъти по време на поученията си аз показвам на хората снимка на скален мехур, наречен геод. Този камък е твърд, външно е много грозен, покрит е с дебела и груба кора, ала отвътре е великолепно напластен от красиви аметистови кристали.

Грозната външност на камъка *Красивата вътрешност на камъка*

Ако го погледне само отвън, човек никога не би предположил, че под външната каменна обвивка се намира такава удивителна красота. Така е и с хората. Бог ни вижда какви сме отвътре. Той вижда нашите възможности. Той вижда в духа ни. Всички останали могат да видят единствено външността ни. Ако не позволим на Бог да ни научи как да виждаме отвъд онова, което виждат естествените ни очи, винаги ще живеем със сърца пълни с осъдителност.

Запомнете: наранените хора нараняват!

Благославяйте враговете си

Исус е пределно ясен, когато ни говори какво трябва да правим с онези, които ни нараняват.

Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и молете се за тях, които ви преследват. (Матей 5:44)

Благославяйте тях, които ви кълнат, отправяйте молитви за тях, които ви правят пакост. Молете се за Божиите благословения и благоволение върху тези, които ви тормозят (опорочават, укоряват, очернят, унижават и грубо се възползват от вас). На този, който те плесне по едната буза, обърни и другата; и на този, който ти вземе горната дреха, не отказвай и ризата си. (Лука 6:28-29)

Апостол Павел наставлява вярващите да прощават на другите, като казва: „Благославяйте ония, които ви гонят (които са жестоки в отношението си към вас), благославяйте и не кълнете” (Римляни 12:14).

Когато започнах да служа на хората забелязах, че в повечето случаи те изразяват искрено желание да простят на враговете си, но признават, че не са способни на това. Потърсих отговор от Бога за тези хора и Той ми даде това послание: „Моите хора искат да простят, но те не се покоряват на писанията, които съм оставил във връзка с прощката”. Господ ми припомни няколко пасажа, свързани с това да се молим и да благославяме враговете си.

Много хора твърдят, че са простили на враговете си, но не се молят или не искат да се молят за онези, които са ги наранили. Молитвата

за тези, които ни нараняват, може да ги доведе до покаяние и до истинско осъзнаване на вредата, която те причиняват на другите. Без такива молитви, те може да продължат да живеят в своите заблуди.

Молете се Бог да благославя враговете ви, онези, които ви се подиграват, присмиват, малтретират и използват. Вие не се молите конкретно техните дела да бъдат благословени, а самите те да бъдат благословени като личности.

Не е възможно някой да е истински благословен, без да познава истински Исус. Като жертва на тормоз, ако вие сте готови да се молите за тези, които са ви тормозили, ще активирате написаното в Римляни 12:21 за живота си: „Не позволявайте да ви контролира злото, но побеждавайте (завладявайте) злото чрез добро”.

Молете Бог да проявява милост, а не осъждане към тези, които са ви тормозили. Не забравяйте, че ако проявявате милост, ще получавате милост (Галатяни 6:7). Благославянето, а не проклинането на враговете ви, е важната част от процеса на прощаването. Нашето определение за думата „благославям” е да говорим добро за някого, а за „проклинам” е да говорим лошо.

ЕЗИКЪТ И ПРОШКАТА

Когато човек е бил малтретиран, пред него стои изкушението да започне да говори на другите какво му е било причинено. Когато става въпрос за търсенето на богоугоден съвет, тогава е необходимо да споделяте. За да получите изцеление, утеха и молитва, също е важно да разкриете какво сте пострадали. Но да разнасяте лоши думи и да развалите репутацията на другите е противно на Божието Слово. Библията е категорична в това да не клюкарстваме, да не клеветим и да не разнасяме слухове. Авторът на Притчи 17:9 ни казва: „Който покрива и прощава престъпление, търси любов, а който многодумства, разгласява и повтаря за работата, разделя най-близки приятели”.

Много често ние упражняваме вяра, за да получим изцеление от болките си, но в същото време не успяваме да се покорим на царствения закон на любовта. В Галатяни 5:6 апостол Павел ни казва, че вярата действа и се подсилва от любовта, „защото любовта покрива множество грехове” (I Петър 4:8).

Можем да кажем открито на Господ какво ни е било сторено. Можем да споделим на тези, на които се налага, ако сме съветвани или се нуждаем от молитва. Но ако искаме да простим и да се възстановим от миналите рани и болка, не бива да говорим непрекъснато и необмислено за проблема, нито за човека, който ни е наранил. Библията ни предупреждава за празните (безсмислени) разговори (Вижте Матей 12:36). Освен ако разкриването на проблема ни не става с някакви благочестиви цели, ние трябва да проявим самодисциплина и да понасяме мълчаливо, като се доверяваме на Бог да ни възнагради открито за това, че почитаме Неговото слово.

Спомням си историята на една жена, чийто съпруг след повече от тридесет години брак започнал да ходи с най-добрата ѝ приятелка. После изчезнал с тази жена, заедно с всичките им семейни спестявания. Това било християнско семейство и, съвсем естествено, прелюбодейството и изневярата били напълно неочаквани и шокиращи за всички.

Отчаяната съпруга попаднала в капана да говори за това, което ѝ причинили съпругът и приятелката ѝ, което в самото начало не било толкова неестествено. След три години обаче, когато вече била получила документите за развод от съпруга, който по това време бил женен за приятелката, жената все още не можела да превъзмогне болката, която преживяла. Омъжила се за чудесен мъж, който бил много добър с нея. Жената искала да забрави миналото и да продължи своя живот, но не можела да прости и да продължи.

Слушайки едно мое поучение за езика и силата на думите, тя осъзнала, че не можела да се оправи поради факта, че непрекъснато говори на всеки, който бил готов да я слуша, за случилото се с нея. Като повтаряла отново и отново всички тези подробности, тя постоянно преживявала и си припомняла болезнените спомени.

Бог ми показва, че някои хора се молят за изцеление и дори изповядват: „Прощавам на тези, които са ме наранили“. Бог започва да работи в живота им и задвижва изцелителния процес, но те никога не Му позволяват да извърши докрай делото Си, защото те самите непрекъснато отварят старите си рани.

Когато една рана започне да заздравява, се образува коричка, но ако някой постоянно я чопли, раната никога няма да може да зарасне. Може дори да се инфектира и да остане голям белег. Същото се

отнася и за емоционалните рани. Говоренето за болката и за човека, който я е причинил, е същото като да махаме коричката от една физическа рана. Така тя отново се отваря и започва да кърви.

Едно от най-полезните неща, които Бог ми е открил, е това, че прошката изисква да дисциплинираме устата си. Плътта винаги иска да разгласява и „да пее старата песен на нов глас“, но прикриването на оскърблението ще доведе до добри резултати.

Ако е необходимо да разговаряте за проблема, за да получите съвет, молитва или с друга цел, можете да го направите, но по един позитивен начин.

Пример: Кое ви звучи по-правилно?

„Петнадесет години баща ми непрекъснато ме е тормозил сексуално. Майка ми знаеше за това, но никога не предприе каквото и да било“.

или

„Петнадесет години баща ми непрекъснато ме е тормозил сексуално. Бог ме изцелява. Аз се моля за моя баща. Осъзнавам, че е имал проблеми и болки в своето минало и е бил контролиран от демонични сили. Майка ми знаеше какво прави той и би трябвало да ми помогне, но беше парализирана от страх и несигурност. Най-вероятно тя не знаеше как да се справи със ситуацията и затова само отбягваше истината“.

Сигурна съм, че ще се съгласите, че вторият пример звучи по-мило и любящо. Няколко добре избрани думи могат да променят цялото звучене на истината. Запомнете, че ако искате да станете по-добре, не бива да се огорчавате. Ако във вас има огорчение, то със сигурност ще се прояви и в разговорите ви. Тонът на гласа ви, както и подбора на думите ви, може да разкрие много неща за вас, ако искате да бъдете откровени. В Матей 12:34 Исус казва, че от „онова, което препълва (онова, с което прелива, с което е изпълнено) сърцето, говорят устата“.

Ако искате да преодолеете даден проблем, спрете да говорите за него. Умът ви влияе на устата ви, а устата влияе на ума ви. Много е трудно да спрете да говорите за дадена ситуация, докато първо не спрете да мислите за нея. Много е трудно да спрете да мислите за нея, ако постоянно говорите за нея.

Изберете да правите всичко по силите си, а Бог ще ви помогне да направите онова, което не можете. Направете най-доброто от себе си, доверете се на Бога, а Той ще извърши останалото.

Сигурно ще ви отнеме време преди да се научите да контролирате устата си напълно. Започнете, като се покорявате на „подбудите“ на Святия Дух. Ако получите убеждение от Него да замълчите, покорете се и с всеки следващ път ще усещате по-голяма свобода и лекота.

Бъдете наясно, че Сатана ще се опита да ви изкуши в това отношение. Той също познава силата на думите. Думите са пълни със сила и власт! Устата е оръжие или за Сатана, или против него. Затова трябва да подбирате думите си много внимателно. Сатана ще използва дори добронамерени, любящи приятели, за да повдигне темата за вашия проблем в нечий разговор. Бъдете мъдри и дискретни. Не се хващайте в капана, който може да отвори отново раната ви и да я направи да кърви.

ДОВЕРЕТЕ СЕ НА БОГА ДА ПРОМЕНИ ЧУВСТВАТА ВИ!

Чувствата (емоциите ви) са основен фактор в процеса на изцеление и при проблема с простителността. Възможно е да вземете всичките правилни решения, но за дълго време да не се чувствате много различно от начина, по който сте се чувствали преди да решите да се покорите на Господ. Точно тук е необходима вяра, за да ви помогне да продължите.

Вие сте свършили своята част, но сега трябва да чакате Бог да извърши Неговата. А тя е да изцели емоциите ви, да ви помогне да се почувствате добре, а не наранени. Само Бог има силата да промени чувствата ви към човека, който ви е наранил. Вътрешното изцеление се извършва единствено от Бога, защото Той, чрез силата на Святия Дух, живее във вас (ако сте новородени) и само Той е способен да изцели вътрешния ви човек.

Защо Бог ни кара да чакаме за изцелението си? Чакането е най-трудната част. Способността ни да чакаме разкрива доколко имаме вяра в Бога. Според Евреи 6:12 обещанията на Бога се наследяват чрез вяра и търпение. В Галатяни 5:5 апостол Павел казва, че ние трябва „чрез Духа да очакваме и очакваме благословието, доброто и

оправданието (правилното стоене пред Бога, съобразяването с Неговата воля в цели, мисли и действия) чрез вяра, за което се надяваме”.

Не можем да чакаме резултати, когато следваме поривите на плътта. Естественият, човешки начин за справяне с тези, които са ни наранили, никога не дава добри резултати. Божият метод работи, но той работи на принципа на засяването на семе и след това на търпеливото изчакване на времето за жетва. Вие засявате добрите семена, като покорно следвате Неговия план, който е:

- *Приемете* Божията прошка (също да обичате себе си)
- *Изберете* да простите и да освободите тези, които са ви наранили.
- *Молете се* за враговете си.
- *Благославяйте* тези, които ви нанаяват.
- *Вярвайте*, че Бог изцелява емоциите ви.
- *Чакайте*.

Чакането е времето, в което се печели духовната битка. Чакането и фокусирането върху Бога оказва натиск върху демоничните сили, които са първопричина за проблема ви и те са длъжни да отстъпят от областите, които са завзели. Когато държите очите си насочени към Бога, Той ще прогонва враговете от вашите територии.

Който живее под покрива на Всевишния (в тайното място на Всевишния), Той ще пребъдва стабилно и здраво под сянката на Всемогъщия (на Чиято сила не може да устои никой враг). Ще казвам за Господа: Той е прибежище мое и крепост моя, Бог мой, на Когото се доверявам, уповавам и (уверено) разчитам.
(Псалом 91:1-2)

Ако прочетете останалата част от Псалм 91, ще видите, че той е пълен с невероятни обещания за това как враговете ни не могат да ни разгромят. Бележките към Псалом 91 в *Разширения превод на Библията* казват: „невероятните обещания в цялата глава зависят от това доколко човек изпълнява точните условия от първите два стиха”. С други думи, ще бъде добре на онези, които обитават в тайните места на Всевишния, които провъзгласяват, че Господ е тяхно Прибежище и Крепост и които Му се доверяват, уповавайки изцяло на Него.

Ще ви разкажа една моя опитност, която ще ви обясни това, за което ви говоря. Една приятелка, която много обичах, на която се доверявах и на която бях помогнала безброй пъти, ме нарани много

сериозно. Лъжите, които беше наговорила за мен, доведоха до големи неприятности и терзания в живота ми. Осъждаха ме, разнасяха се клюки за мен, а аз изобщо не бях очаквала подобно нещо от жената, която беше в центъра на всичко това.

Тази конкретна ситуация мисля че беше най-голямата емоционална рана, която някога бях получавала в служението си, защото дойде от страна на съработник в Господа, християнка, на която се доверявах и с която работех. Знаех, че трябва да ѝ простя, иначе моята непростителност щеше да отрови не само служението ми, но и мен.

Тогава започнах да следвам процеса от шест стъпки, който ви описах малко по-горе. Първата стъпка – да избира да ѝ простя, не беше чак толкова трудна. Следващата – да се моля с молитва за прошка, отново не беше трудна. Третата стъпка – да се моля за самата жена, малко по-трудна. Но четвъртата стъпка – да я благославям и да не се поддавам на изкушението да говоря против нея, това беше най-трудното от всичко.

Всъщност изглеждаше така, сякаш на нея ѝ се беше разминало това, което ми беше сторила, без никакви последствия за нея, а в същото време моите чувства бяха много наранени. В крайна сметка успях да стигна до момент, в който повярвах, че тя е била измамена от дявола и дори е вярвала, че е покорна на Бога, когато е правила всичко, което ми е причинила.

Въпреки че се опитвах да приложа петата стъпка и да вярвам за изцелението на моите чувства, отношението ми към тази жена не се промени за цели шест месеца. Шестата стъпка – да чакам Господ, беше изключително трудна за мен, защото непрекъснато трябваше да бъда около тази жена. Тя никога не се извини за действията си, нито по някакъв начин показа, че осъзнава, че е сторила нещо нередно. Понякога толкова много страдах от това и ме болеше, че си мислех, че няма да издържа дори още един ден!

Понякога казвах на Бога: „Аз си свърших моята част. Доверявам Ти се да промениш чувствата ми”. Научих, че за да работи това, човек трябва да устоява и да не се предава!

Минаха около шест месеца. Понякога, когато срещах тази жена, ми се искаше да избухна и да я поставя на мястото ѝ! Всичко, което можех да направя, бе да продължа да се моля на Бог да ми помага да

се владее. Преминах през различни чувства и борби през тези шест месеца. Понякога бях по-гърпелива от друг път.

Една неделна сутрин, по време на служба, бях убедена, че Бог иска от мен да ида, да прегърна тази жена и да ѝ кажа, че я обичам. Откровено да ви кажа, плътта ми се беше свила от ужас. Мислех си: „О, не, Господи... Не и това! Едва ми би искал да ида при нея, тя трябва да дойде при мен! Ами ако тя си помисли, че по този начин признавам, че аз съм била виновна...”

Исках жената да дойде при мен и тя първа да ми се извини, но в себе си усещах нежен натиск да отида първо аз. Святият Дух се опитваше да ме доведе до благословенията, които Бог Отец бе подготвил за моя живот. Много често Господ се опитва да ни покаже какво може да ни благослови, но ние така и не приемаме благословието, защото сме прекалено упорити, за да направим онова, което Той ни показва.

Най-накрая се запътих към тази жена, а плътта ми ненавиждаше и се противеше на всяка една стъпка, която правех, но аз силно желяех да бъда покорна на Бога. Когато се запътих към нея, тя също се запъти към мен. Явно Бог беше говорил и на нея.

Когато се срещнахме, аз просто я прегърнах и казах: „Обичам те!”. Тя направи абсолютно същото нещо и с това тази история приключи. И до ден днешен тя все още не ми се е извинила, дори не е споменавала това, което ми стори, но поради моето покорство на Неговото водителство, Бог разчупи робските ми окови. Що се отнася до мен, този инцидент беше приключил напълно, поне през повечето време. Много рядко усещах внезапна болка, когато виждах тази жена, но повече никога не бях емоционално терзана от случката.

ГОТОВИ ЛИ СТЕ ДА ИЗВЪРВИТЕ ВТОРАТА МИЛЯ?

Дойде времето, в което Бог започна да работи в мен за това да почитам и да благославям моите родители. Беше ми много трудно, защото нито единият от тях не беше показал някакво разкаяние или съжаление за нещата, които ми бяха причинили. Но аз знаех, че трябва да продължа да правя това, което е правилно пред Бога, макар че *нямах никакво желание* да го направя. Запомнете, че прошката не зависи от това дали човекът, на когото прощавате, я заслужава или не.

Прощката е избор, който правите въз основа на вашето покорство към Божието Слово.

Веднъж, когато баща ми лежеше в болница, си беше помислил, че може да умре и ни повика с Дейв да се помолим за него. Попитахме го дали иска да бъде спасен и той потвърди. Когато обаче се помолихме, той само повтаряше: „Чувствам се мъртъв отвътре”.

Каза още: „Там просто няма нищо”. Той искаше да бъде спасен, но все още изобщо не съжаляваше за нещата, които беше сторил. Бяхме говорили за това, което беше правил с мен, и тогава той направи най-интересното изказване: „Много съжалявам, че това, което съм ти причинил, те е наранило, но не мога да кажа истински, че съжалявам, че съм го правил”.

Виждах, че моят баща не се покаява, а не можеше да получи спасение, докато не се покае истински. Тогава наистина осъзнах, че покаянието е дар от Бога. Когато човек се чувства зле след нещо лошо, което е направил, това е дар от Бога. Сърцето на моя баща беше толкова кораво, че той не можеше да пренебрегне гордостта си и да се смири, за да може да изповяда греховете си.

В крайна сметка Бог ни говори да помогнем на родителите ми да дойдат да живеят в Сейнт Луис, където да бъдат по-близо до нас, така че да можем да се грижим за тях. За мен беше изключително трудно, защото дотогава моите взаимоотношения с тях бяха само по празниците. Аз няхах никакво огорчение и болка в сърцето си, но определено не изминавах втората миля, за да се погрижа за техните ежедневни нужди.

Преместването им при нас беше нещо, което Бог беше вложил в сърцето ми. Не препоръчвам на никой да прави подобно нещо поради факта, че Бог е говорил на мен да го направя. Очевидно, ако някой е застрашен от продължаването на сексуалния тормоз, не вярвам, че Бог ще го води да вземе такъв човек при себе си. Моите родители бяха възрастни и се нуждаеха от внимание, което само ние можехме да им обвърнем.

Когато Бог ни каза да им купим дом, аз си мислех, че ще им вземем някакво евтино жилище, но Бог ни каза да им вземем хубава къща. Затова им купихме дом на десет минути от нашия. Взехме им кола, мебели и всичко необходимо.

Отново трябва да ви призная, че това не беше лесно за мен, но аз знаех, че Бог ми говори да го направя. Не съм сигурна какво би станало, ако не бях покорна, но знам, че Бог ме е благословил по начини, по които нямаше да бъда благословена, ако не бях готова да направя това, което Той ми говори. Бог дори благослови служението ни по начини, по които нямаше да бъде благословено, само защото бях вярна да направя за родителите си онова, което Той бе поискал – въпреки че ми беше много трудно. Важно е да разберете, че понякога Бог иска от нас много трудни неща.

Първите три години, след като родителите ми се бяха вече преместили до нас, аз не видях абсолютно никаква промяна у баща си. Той вече не се опитваше да ме малтретира, но продължаваше да бъде зъл, подъл, гневен и огорчен човек, който реагира на нещата от живота по стария лош начин. Изражението на лицето му караше стомаха ми да се свива, защото той наистина изглеждаше ужасно. Все още не се държеше добре с майка ми, но ние продължавахме да му показваме доброта и обич.

Няколко години правехме добри неща за родителите ми, преди той да започне да ни казва: „Благодаря ви, много го оценявам. Вие сте много добри към нас”.

Виждах, че сме направили всичко по силите си за моя баща и сега ни оставаше само да чакаме. Важното нещо, което трябва да помните, докато чакате Бог да заработи в нечий живот или във вашия живот, е да продължите да правите това, което знаете, че е правилно.

Ето някои чудесни съвети, които съм научила от личен опит: *Покорявайте се на Бога и вършете нещата по Неговия начин!* Може да ви е много трудно понякога, но да стоите в окови е още по-трудно. Винаги помнете: *„Дори да боли да стигнете до свободата си, много повече боли да останете в робство”.*

Възмездието е на Господа

В всеки път, когато сте наранени от друг човек, във вас остава чувството, че той ви дължи нещо. По същия начин, когато вие нараните някой друг, оставате с усещането, че трябва да му се реванширате по някакъв начин или да му се отплатите. Несправедливото отношение и тормозът, независимо от какво естество е, оставят „неплатен дълг“ в духовната сфера. Подобни дългове се усещат в ума и в емоциите. Ако чувството за мъст поради стореното ви от други или поради това, което вие им дължите, стане прекалено тежко или се задържи прекалено дълго в сърцето ви, то може да доведе до нездравословни последствия в тялото ви.

Исус учи учениците си да се молят: „и прости ни дълговете, както и ние простихме (опростихме, отменихме, освободихме от дълговете и се отказахме от негодуванието против) на нашите длъжници“ (Матей 6:12). Тук Той говори да молим Бог да прости греховете ни и говори за тях като за „дългове“. Дългът е нещо, което един човек дължи на друг. Исус казва, че Бог ще прости дълговете ни – ще ги опрости, ще ги забрави и ще се държи с нас така, сякаш никога не сме Му дължали нищо.

Той също ни заповядва да постъпваме по такъв начин и към нашите длъжници. Нека отново да кажа, че това може да звучи много трудно, но още по-трудно е да живеете с омраза и да прекарате целия си живот в опит да съберете дълга, който човекът никога няма да може да ви изплати.

Библията казва, че Бог ще ни даде отплата (компенсация, вижте Исаия 61:7-8). Не бях обръщала голямо внимание на този стих до преди няколко години, когато започнах да изучавам задълбочено темата за прошката и опрощаването на дълговете. *Отплатата (безщетението)* е ключова дума за всеки, който е бил наранен. Когато Библията говори, че Бог ще се отплати, това означава, че сам Бог ще ни компенсира за това, което някой друг ни дължи!

Запомнете този стих, в който се говори, че Бог ни дава отплата, или ни компенсира за всичко.

Вместо (стария) срама си ще получите двойна отплата (компенсация), и вместо посрамяването и укора си, те ще се радват в наследството си. Затова в земята си ще притежават двойно (от онова, от което са били лишени), радостта им ще бъде вечна. Защото Аз, Господ, обичам правосъдие, мразя грабителство и зло с неправда, и всеизгаряния; А тях ще възнаградя и компенсирам с върност, и ще направя с тях вечен завет и съюз. (Исаия 61:7-8)

Ще говорим за двойната мяра на благословение отново, в по-късна глава. Има и други стихове, които говорят, че Бог е Бог на възмездие и че възмездие принадлежи на Господ. Исаия 49:4 е стихът, който Бог употреби в моя живот: „Но аз си рекох: Напрасно съм се трудил, за нищо и напусто съм изнурявал силата си. Все пак, обаче, правото ми е у Господа, и наградата ми е у моя Бог”.

Търсенето на възмездие е опит да си отмъстим на хората за злините, които са ни сторили. Проблемът е, че отмъщението винаги е напрасно – то няма силата да премахне болката, нито може да възстанови щетите. На практика то причинява още повече болка и вреда.

Самата аз със се трудила напрасно дълги години. Думата „напрасно” означава „безполезно, безсмислено”. Ако се трудите напрасно, то усилията ви са безполезни. Ако се опитате да си отмъстите и да се разплатите с всички, които са ви наранили, или с онези, които вие сте наранили, това ще ви изтощи физически, умствено и емоционално.

В повечето случаи онези, които мразите, или на които се опитвате да отмъстите, си живеят живота, забавляват се и дори не знаят, нито ги интересува как се чувствате вие. Скъпи мъченици, подобен труд е напразен. Както казват писанията, аз съм хабила силите си за няма

нищо; всичките ми усилия са били напразни, докато не се научих да гледам към Бога за моето възмездие и отплата.

Отплатата е дума, подобна на думата за работническа заплата или компенсация. Ако се нараните по време на работа, докато служите на Бога, Той ще ви се отплати. *Отплатата* още означава и награда. Според Библията, Сам Бог е нашата награда (вижте Битие 15:1), но Той също така ни възнаграждава, като прави специални неща за нас и ни дава „неизговорима радост” (I Петър 1:8) и „мир, който никой човешки ум не може да схване” (Филипяни 4:7). Бог толкова много е благословил живота ми, че понякога ми е трудно да повярвам, че наистина самата аз съм тази, която се чувства толкова добре и толкова благословена.

Много дълго време аз бях пълна с огорчение и омраза. Бях гневна, все нещо не ми беше наред и вечно се самосъжалявах. Изкарвах си чувствата на всички и особено на тези, които се опитваха да ме обичат.

Трябва да помните, че онова, с което сте изпълнени, е същото това нещо, с което се храните. Когато сте пълни с гняв, огорчение и ненавист, не само че тровите взаимоотношенията си с другите, но тровите и самите себе си. Онова, което е в сърцето ви, ще си проличи в разговорите ви, в отношението ви и дори в езика на тялото ви и в интонацията ви.

Ако сте изпълнени с отровни мисли и отношение, няма как да им погречите да не повлияят и на целия ви живот. Предайте на Господа отговорността по събиране на дълговете. Той е единственият, който може да свърши тази работа подобаващо. Съобразете се с Неговите начини, а Той ще събере дълговете ви и ще ви се отплати за всяка стара рана и минала болка. И наистина е славно да Го наблюдавате как го прави!

ИМАМ ЖЕЛАНИЕ, НО НЕ ЗНАМ КАК

Запишете си всички дългове, които имате към другите и всичко, което другите ви дължат. Говоря за дългове в духовната сфера, а не финансови задължения. Срещу всеки от тях запишете – „анулиран”. Кажете на висок глас: „Никой не ми дължи нищо и аз не дължа нищо

на никого. Анулирам всички дългове и ги предавам на Исус. Сега Той е отговорен да заплати дължимото”.

Ако сте наранили някого, най-добре е да му кажете, че съжалявате и да го помолите да ви прости. Но, моля ви, не прекарвайте целия си живот в опит да се отплатите на другите за нещата, които сте им причинили – това е безполезно. Само Бог може да им се отблагодари и да се реваншира. Ще ви дам един практичен пример.

Докато се грижех за децата ни, аз все още преживявах емоционални приливи и отливи, причинени от тормоза в моето минало. Бидейки много наранена и не познавайки Божиите начини и пътища, самата аз наранявах децата си. Много им виках и крещях. Имах лош характер и никакво търпение. Бях просто нетърпима и никой не можеше да ми угоди.

Бях определила безброй правила за децата и ги обичах и приемах единствено, когато следваха тези правила, а се ядосвах, щом ги престъпваха. Не бях милостива. Изобщо не осъзнавах, че третирам децата си по начина, по който аз съм била третирана като дете, както правят повечето хора, които са били малтретирани.

В резултат на годините живот в тази един вид военна зона, най-големият ми син разви емоционална несигурност и личностни проблеми. Сякаш между нас се беше настанил враждебен дух и като цяло изобщо не можехме да се разбираме. След като бях кръстена в Святия Дух и изучавах Божието слово, много исках да поправа щетите, които му бях нанесла. Исках да се реванширам на сина си за начина, по който се бях отнасяла към него. Може би дори исках да му се отплатя за болката, която му бях причинила.

Естествено, не знаех как да поправа щетите, които му бях нанесла. Извиних му се, но не знаех какво повече да направя. За известно време бях попаднала в капана, в който смятах, че трябва да му давам всичко, което ми поиска, защото му бях длъжница. Моят син има много силен характер и по онова време той не ходеше в Господните пътища. Много бързо се научи как да ме кара да се чувствам виновна. Започна да ме манипулира и контролира емоционално, а също и да се възползва от новите ми взаимоотношения с Господ.

Един ден аз се опитах да го коригирам за нещо в поведението му, а той ми отговори: „Нямаше да съм такъв, ако ти се беше държала с

мен както трябва”. Реакцията ми беше „нормална” за мен по онова време – оттеглих се в стаята си, за да се чувствам виновна.

Тогава Бог ми показа нещо. Той ми каза: „Джойс, синът ти има същата възможност да преодолее проблемите си, както и ти. Ти го нараняваш, защото някой е наранил самата теб. Ти съжаляваш, покаяла си се, няма какво повече да направиш. Не можеш да прекараш остатъка от живота си в опити да поправиш онова, което си му причинила. Аз ще му помогна, ако той разбира се Ми позволи”.

Знаех, че трябва да кажа на сина си какво ми е казал Господ. Направих го и взех решение да спра да се опитвам да му се отплатя. Той премина през няколко трудни години, но най-накрая се замисли за Господ и пое по своя собствен път към изцелението и възстановяването. Днес той е директор на Световните Мисии в нашето служение, а също и един от моите най-добри приятели и, разбира се, мой син и съработник в Христос.

Насърчавам ви да прегледате тази област от живота си и да позволите на Бог Той да бъде този, който да ви се отплати. Неговата награда е велика. Когато става въпрос за Божиите неща, винаги има време на чакане, но ако вие продължите да правите онова, което знаете, че Бог иска от вас, вашият пробив несъмнено ще дойде. Грешки ще правите, но когато ги направите, бъдете бързи да се покаете и да продължите напред.

Когато едно бебе проходи, то не започва автоматично да ходи сигурно, без изобщо да залита и пада. Но когато падне, то отново става и продължава към целта си. Елате при Исус като малко дете. Той е разтворил широко обятията Си за вас – тръгнете към Него. И дори да падате, отново ставайте и продължавайте да вървите към Него.

Преди да приключа тази глава, искам отново да повтора – не само че падаме в капана на това да се опитваме да се отплатим и да си върнем на хората, които са ни наранили, но понякога изкарваме собствените си болки на другите, които нямат нищо общо с тях.

Дълги години съм се опитвала да събера моите емоционални дългове от съпруга си, просто защото той е мъж и аз съм във взаимоотношение с него. Това е широко разпространен проблем. Някои жени мразят всички мъже, защото един мъж ги е наранил. Едно момче, което е наранено от майка си, може да порасне и да прекара целия си съзнателен живот в мразени и нараняване на жените. Това

е вид събиране на дългове. Моля ви, разберете, че това поведение не разрешава проблемите и никога няма да ви даде вътрешно усещане за пълнота и удовлетворение от това, че дълговете в крайна сметка са разплатени. Един е начинът да анулирате дълговете и това е Божият начин.

Свободни да се радвате с другите

Истинско доказателство за емоционално изцеление виждаме тогава, когато човек, който е бил наранен, е способен да се радва за благословенията на другите. В предходната глава говорихме върху принципа, поучаван в Римляни 12:14, където се казва: „Благославяйте ония, които ви гонят, благославяйте (които са жестоки в отношението си към вас), благославяйте и не къланете”. Словото също ни учи „да се радваме с тези, които се радват (да споделяме радостта им) и да плачем с тези, които плачат (да споделяме скръбта им)” (Римляни 12:15).

Лесно е за малтретираните хора да започнат да завиждат на такива, които никога не са страдали като тях. Насърчавам всички малтретирани хора да се отърват и да се освободят от завистта и ревността, за да могат да се радват на пълното емоционално изцеление.

Господ ми показа това като нужда, когато служех на няколко човека по време на една служба. Изведнъж мъжът ми Дейв се качи на платформата, защото Бог беше поставил слово в сърцето му, което той трябваше да сподели. „Пет или шест човека току-що са получили лично слово от Бога чрез служението на Джойс. Но цялата зала е пълна с хора, които стоят там, завиждат и си мислят: *„Колко ми се иска да има слово и за мен!”*”

После той продължи: „Бог говори в сърцето ми и ми каза да ви кажа: „Докато не се научите да се радвате, когато другите хора са

благословени, такива благословения няма да започнат да се изливат в живота ви”. Това силно въздейства на хората, като видяха, че самите те завиждат дори за словото на насърчение, което Бог дава на някой друг.

Можем да завиждаме за духовните дарби, които има човекът до нас. Навремето много ми се искаше да мога да пея, слушах изпълнители със страхотни гласове и си мислех: *„Ще ми се и аз да имах такъв глас”*.

Един ден Бог ми каза: „Знаеш ли, поставил съм този дар у другите хора, за да му се радваш и да се наслаждаваш на изпълненията им, а не да се засягаш и да искаш този дар за себе си. Не съм сложил този дар в тях заради тях, а съм го поставил в тях заради теб”.

По същия начин дарбите, които Бог е положил в мен, са заради другите, за тяхна полза. Моите дарби изискват от моя страна упорита работа и отговорност, но доставят наслада на другите хора. Ние трябва да се радваме на дарбите един на друг, а не да си завиждаме. Бог е поставил нещо в мен, което е заради теб, но Той е поставил и нещо в теб, което е заради мен, което на практика ни освобождава от необходимостта да си завиждаме един на друг.

Вярвам, че една от основните причини ние да завиждаме и да ревнуваме е нашата несигурност, която е липса на разбиране какво означава да бъдем в Христос.

Дяволът ни лъже и ни казва, че другите хора са по-добри от нас. Много успешно ни заблуждава с негативни мисловни модели като: *„Ако само можеш да имам това, което той има...”, „Ако само можеш да бъда като нея...”, „Ако само можеш да правя това, което те могат да правят...”* И ние си мислим, че ако можехме да бъдем като другите, то тогава ще бъдем и „добри” като тях. Това неправилно мислене ни кара да бъдем ревниви и завистливи.

Една от десетте Божии заповеди казва да не пожелаваме нищо на ближния си, нито дома му, нито жена му, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито магарето му, нито каквото и да било на ближния ни. (Изход 20:17)

Да пожелаваме означава „да желаем завистливо”¹¹. Завистта се определя като „болезнено или злопамятно осъзнаване на преимуществата, на които се радват другите, придружено от желанието да притежаваме същите преимущества”¹². Да бъдем ревниви означава

„да не можем да понасяме конкуренция” или „да бъдем враждебни към противник или към някой, за когото вярваме, че се радва на благословения”.¹³ Ревнивият човек не иска другите да имат даже това, което самият той има. За него не е достатъчно да бъде добре като другия човек. Това не го удовлетворява. Той иска да бъде много по-добре от другия.

Старозаветният закон постановява, че човек трябва да спечели благоволенieto на Бога чрез съвършенство или чрез постоянни приноси и жертви, чрез които да се реваншира за своето несъвършенство. Това е невъзможно! Ако човек се опитва и се бори достатъчно упорито, може и да успее да опази първите девет заповеди, но не и десетата. „Не пожелавайте” се постига трудно, защото това е нещо, свързано със сърцето и с желанията на личността.

За да се намери праведен според закона, от един човек се очаква да спазва абсолютно целия Закон съвършено и безупречно. Спазването на по-голямата част от закона не е достатъчно. Следователно, всички хора по онова време са били хванати в капана на заповедта да не желават дома, слугата или каквото и да било на ближния си. Дори само тази една заповед говори много ясно и силно за отчаяващата нужда на хората от Спасител. Човечеството се нуждае от помощ – в противен случай ние никога не бихме могли да застанем чисти пред Бога.

Във времето на Новия завет достойнството и ценността на всеки човек идват единствено чрез вяра в Христос, Който е всичко, от което се нуждаем. Христос е нашата ПРАВЕДНОСТ. Ние сме оправдани не чрез получаването на това, което има някой друг, а чрез вярата ни в Исус. Осъзнаването на тази истина ни дава сигурност и напълно елиминира необходимостта да бъдем ревниви или завистливи.

ЧАСТИ ОТ ЕДНО ТЯЛО

Един от най-добрите примери, които Бог ми е давал, за да проумея тази истина, ми хрумна един ден, докато поучавах за завистта. Използвайте въображението си, за да се опитате да си представите тази картина. Аз имам едно тяло, но то се състои от множество различни части. Всяка една от тези части в тялото ми е различна. Всяка една изглежда различно, служи ми различно и има различни способ-

ности. Едни части се виждат повече, а други са скрити и никога не се виждат. В Първо Коринтяни гл. 12 апостол Павел използва същия пример, като сравнява Тялото Христово с физическото ни тяло.

Пръстът ми има честта да носи пръстен, а очите ми имат удоволствието да виждат как пръста ми носи пръстен. Очите обаче никога не носят пръстени. Представете си, че едното око започне да завижда, да се оплаква и да иска да носи свой собствен пръстен и си представете, че Бог реши да удовлетвори това искане на завистливото око, за да бъде то щастливо... Само си помислете какъв смут ще настане в тялото!

Ако свалите пръстена от пръста си и се опитате да го носите на окото си, много бързо ще схванете това послание. Ако все пак окото настоява да носи пръстен, тогава главата трябва да бъде килната толкова силно назад, за да задържи този пръстен, че очите повече няма да могат да подсигурият посока и направление на тялото, защото няма да са способни да виждат напред.

Следователно, ако ние се опитваме да бъдем нещо, което Бог никога не е възнамерявал за нас, това ще ни попречи да изпълним оригиналната функция, която Той ни е определил в Тялото Христово. Ако окото се опитва да носи пръстен, то няма да може да се наслади да красотата на пръстена върху пръста, което е част от насладата, която Бог е определил за очите. Запомнете, че пръстът носи пръстена, но окото има удоволствието да се наслаждава на пръстена. Очите са определени да се наслаждават, гледайки нещата, които са дадени на останалите части от тялото.

Втората истина е очевидна: Когато човек се опитва да бъде нещо, което не е създаден да бъде, това му пречи да усети насладата, която му се полага, ако той заеме своето си място в тялото и е удовлетворен от изпълняването на ролята, която Бог му е определил. Аз лично вярвам, че това е една от причините, поради които толкова много хора, които са поели по пътя към вечността, не се наслаждават на това пътешествие.

Както ви казах, Бог ми даде този пример, докато поучавах и ми го поясни с идеята за ръцете и краката в нашето тяло. Помислете за това – когато краката ми получат нови обувки, ръцете ми са толкова щастливи, че когато краката не са способни сами да се обуят, ръцете ми им помагат да си сложат новите обувки!

Така трябва да се държи тялото и никоя част не трябва да ревнува или завижда на другите. Всяка част знае, че Бог я е създал уникална и с определена цел. Всяка част се наслаждава на функцията, която ѝ е определена в тялото, осъзнавайки, че нито една част не е по-добра от другите.

Различието във функциите не прави някои части по-нисши или по-долнокачествени от другите. Всяка част е свободна да се наслаждава на своето си място и роля и да помага без никакви колебания на останалите части, когато е необходимо. Едната ръка не казва на краката: „Ако си мислите, че ще ви помогна да си обуете новите обувки, жестоко се лъжете! Всъщност, смятам, че и аз трябва да имам нови обувки. Омръзна ми да нося само ръкавици и пръстени. Искам и аз обувки, за да бъда като вас”.

Ръцете не реагират по този начин, когато краката получат нови обувки и се нуждаят от помощ, за да ги сложат. Ние също не бива да реагираме по този начин, когато някой в тялото се нуждае от помощ. Трябва да сме готови да помагаме на другите с всички сили, за да видим как те успяват да постигнат и да бъдат всичко, което са създадени да бъдат, както и да се радват на всички благословения, които Бог желае да излее върху тях в живота им.

Запитайте се: „Дали не се опитвам да нося пръстена си върху окото, или съм обул обувките на ръцете си?” Ако е така, нищо чудно, че сте толкова нещастни и не изпитвате никаква радост.

В третата глава от Евангелието на Йоан учениците на Йоан Кръстител идват при него и му докладват, че Исус е започнал да кръщава като Йоан и че все повече последователи отиват при Исус, вместо при Йоан. Това послание е предадено на Йоан с неправилно отношение, защото то има за цел да го накара да започне да завижда на Исус. Самите ученици, които му докладват това, очевидно са неуверени и са използвани от дявола в опит да подбудят неправилни чувства у Йоан към Исус.

А Йоан в отговор им казва: „Човек не може да вземе върху си нищо (не може да изиска, не може да получи), ако не му е дадено от небето. (Човек трябва да е доволен да получи дара, който му е даден от небето – друг източник няма)” (Йоан 3:27).

Това, което Йоан се опитва да каже на учениците си, е че независимо какво прави Исус, Той го прави, защото Му е дадено от небето.

Йоан знае за какво го е призовал Бог и знае за какво Бог е призовал Исус. Знае също, че човек не може да стигне отвъд призива и дарбите си. С други думи, той казва на последователите си да се научат да бъдат доволни. Той знае, че Бог го е призовал да бъде предшественик, предвестник на Христос, да подготви пътя за Него и когато Той се появи на сцената, Йоан трябва да започне да се забелязва все по-малко и по-малко.

Ето какви са думите на Йоан към учениците му в отговор на техните изказвания за гълпите, които се трупат при Исус: „Той трябва да расте, а аз да се смаявам (Той трябва да става все по-изтъкнат и бележит, а аз – точно обратното)” (Йоан 3:30). Колко славна е свободата, на която се наслаждава Йоан! Чудесно е човек да се чувства толкова сигурен в Христос, че да не се опитва да се сравнява или съревновава с когото и да било.

СВОБОДНИ ОТ СЪРЕВНОВАНИЕ И КОНКУРЕНЦИЯ

Апостол Павел пише: „Да не ставаме тщеславни, славолюбиви, с високо мнение за себе си, предизвикателни и провокиращи; един друг да се не дразним и да си не завиждаме един на друг и да не се ревнуваме” (Галатяни 5:26).

Вместо това, Павел ни увещава да растем в Господа, докато стигнем до мига, в който „Но всеки нека изпитва своята работа, и тогава ще може да се хвали само със себе си, а не с друго (имаме лично удовлетворение и радост от това, че правим нещо похвално само по себе си, без да се налага ние да се хвалим за него или да прибъгваме към горделиви сравнения)” (Галатяни 6:4).

Слава Богу, когато разберем кои сме в Христос, ние сме свободни от напрежението да се сравняваме и съревноваваме. Тогава разбираме, че сме ценни и достойни не поради своите дела и постижения. Затова можем да даваме най-доброто от себе си, за да прославяме Бога, без да е необходимо да се опитваме да бъдем по-добри от някой друг.

Много често хората питат Дейв какво е усещането да е женен за човек като мен, който прави всичко, което аз правя. Аз съм гласът в

радиопрограмите, лицето в телевизионните ни предавания, аз съм тази, която заставам на сцената, за да проповядвам, аз съм тази, която хората виждат най-често и за която говорят повече. С други думи, аз съм във фокуса на служението ни. Дейв е администратор, изключително важна функция, но все пак е позиция, която е зад кулисите. Неговата работа е зад сцената, а моята на самата сцена.

Обикновено при другите семейства ситуацията е точно обратната. По принцип в екипната работа мъжът е този, който заема предните позиции, а съпругата е тази, която работи зад кулисите и му помага. Моят съпруг е напълно спокоен и сигурен, и достойнството му не се влияе от това, което аз правя или не правя. Всъщност той е толкова уверен, че в покорството си на Бога, той е успял да ми помогне да бъда всичко, което мога да бъда в Христос. Дейв е удовлетворен да ми помага да изпълня призива на Бога в живота ми и в този процес да изпълнява Божия призив за неговия живот.

Призивът на Дейв и неговата позиция са точно толкова важни, колкото са и моите. Единствената разлика е в това, че неговите не се забелязват колкото моите от обществото. Като администратор на служението, той се грижи за финансите, свързва се с радио и телевизионните станции, които проявяват интерес да излъчват предаването ни „Живот в Словото”, внимателно следи всички станции, които вече излъчват предаването ни, за да е сигурен, че то дава добри резултати и също се грижи за всички подробности по пътуванията ни.

По време на службите Дейв се наслаждава да работи в сектора за разпространяване на литература и звукозаписи, където разговаря и служи на хората. Множество пъти съм го молила да служи от сцената заедно с мен, но неговият отговор винаги е бил един и същ: „Това не е предназначено за мен. Аз си знам мястото и предпочитам да си стоя на него”. Това са думи на един зрял, мъдър и уверен човек.

Хората обикновено питат Дейв: „Вие ли сте съпругът на Джойс?” А той им отвръща: „Не, Джойс е моята съпруга”.

Дейв изпълнява много, много важни функции в служението ни, но когато обобщава своята роля, той обикновено казва: „Аз съм

призван от Бога да бъде защитата на Джойс и да я водя там, където Бог иска да бъде. Старая се тя да не бъде наранена и да не попада в неприятности”.

Понякога ми се иска да правя неща, които Дейв не ми позволява, защото усеща, че те не са разумни или че не им е дошло времето. Не мога да кажа, че винаги ми е лесно да се покорявам на неговите желаниа, ако те не съвпадат с моите, но съм разбрала, че неговите дарби внасят равновесие в живота и в служението ни.

В началото на Дейв му беше трудно със служението. Всъщност той изобщо не искаше да бъде в служение. Но Бог му показа, че ми е дал дарбата да поучавам по Неговото Слово. Дейв обича да казва: „Бог никъде и никога не ме е призовавал да се покорявам на съпругата си, но ме е призовал да се покорявам на дара, който Той е поставил в нея”. Дейв разказва как Бог му е показал, че дарът ми всъщност е Негов и като се покорява на този дар и ми позволява да правя онова, което Той ме е призовал, Дейв всъщност се покорява на Бога.

Дейв не само ми позволява да правя онова, което Бог ме е призовал да правя, но той ми помага да го правя. За мен е истинска чест да бъда омъжена за Дейв Майер. Според мен той е най-великият мъж, когото познавам. Той е също и най-щастливият, удовлетворен човек, когото познавам.

Когато казвам, че Дейв е винаги щастлив, това е буквалната истина. Той се наслаждава напълно на живота. Вярвам, също като Дейв, че тази радост е в резултат на неговото покорство към Бога и на това, че не се опитва да бъде някой или нещо, което Бог не го е призовал да бъде. Той не се съревновава с никого и не се опитва да докаже каквото и да било, пред когото и да било.

ЗДРАВО И СИГУРНО ВКОРЕНЕНИ И НЕПОКЛАТИМИ

Моята молитва от самото начало на тази книга за всички вас е да бъдете „вкоренени дълбоко в любовта и здраво основани в нея, за да имате силата и да бъдете способни да схванете и осъзнаете заедно

с всички светии (Божииите посветени хора, преживяването на тази любов) каква е широчината и дължината, височината и дълбочината на тази любов” (Ефесяни 3:17-18).

Когато сме свободни от необходимостта да се съревноваваме с другите хора, тогава сме свободни да им помагаме да постигнат успехи. Когато в действителност знаем кои сме, не се налага да живеем живота си в опит да докажем стойността и ценността си пред когото и да било.

Дейв знае колко е важен за Бога, затова нещата, които другите си мислят за неговата позиция в сравнения с моята, изобщо не го засягат. Вярвам, че решенията и животът на Дейв могат да бъдат свидетелство за мнозина. Има толкова много работа, която трябва да се свърши в Божието Царство, а най-добрият начин за това е всички ние да започнем да я вършим заедно, според личните ни способности и дарби, които Господ ни е дал.

Затова, нека всички се откажем от завистта, ревността, съревноваването и сравняването. Запомнете, че тези проблеми се дължат на неувереността и несигурността. Добрата новина е, че ние можем да бъдем освободени от неувереността си и следователно да бъдем свободни и от проблемите, които тя причинява. Исая 54:17 казва: „Това (мир, праведност, сигурност, победа над враговете) е наследството на слугите Господни”. Това означава, че част от наследството ни като синове и дъщери на Бог е усещането за сигурност. Затова, приемете и започнете да живеете в наследството си още сега!

Радвайте се за успехите на другите и се наслаждавайте на удовлетворението, насладата, мира и радостта, които идват от знанието, че Бог ви обича и гледа на вас като на праведни и ценни чрез вярата ви в Неговия Син Исус Христос. Бъдете здраво вкоренени и непоклатими в Неговата любов към вас.

Емоционална стабилност

По-рано в книгата използвах термина „пристрастяване“, за да опиша видовете поведение, които човек развива, когато е бил малтретиран и вследствие на това е изпълнен със срам. В тази глава бих искала да поговорим по-конкретно за така наречените от мен „емоционални пристрастявания“ и как да се освободите от тях, за да можете да се наслаждавате на емоционална стабилност.

В този смисъл *пристрастяването* може да се обясни като принудително поведение или зависимост, често пъти към конкретен стимул, без съзнателно да се преценяват последствията. Хората, които са били наранявани, са склонни да реагират, вместо да действат адекватно. Имам предвид, че те са склонни да реагират въз основа на наранените си емоции, вместо да постъпят мъдро според Божието Слово.

Дълги години, всеки път когато се изправех пред ситуация или личност, които ми напомняха за миналото ми, аз откликвах емоционално, като реагирах водена от страх, вместо да облека с действия вярата си. Подобни инциденти могат да се окажат много смущаващи за един наранен човек, защото всичко става толкова бързо, че той самият не разбира защо постъпва по начина, по който постъпва.

Например човекът, който ме е тормозил, има много силен и властен характер. Аз бях подложена на много манипулации и контрол в своето детство. Тогава реших и многократно си давах дума, че когато порасна достатъчно, ще напусна дома си и ще заживея сама, и че няма да позволя на никого да ме контролира.

В следващите години имах много изкривена представа за авторитетите. За мен всички, които бяха авторитети в живота ми, бяха врагове. Толкова много се боях да не бъда контролирана и манипулирана, че всеки път, когато някой в живота ми се опитваше да ме накара да направя нещо, което не желая, аз реагирах гневно и се затварях. Повечето пъти ставаше въпрос за съвсем незначителни неща. Дори само едно предложение от някого, което не беше съобразено с моите желания, беше в състояние да ме накара да се държа много странно. Никой не можеше да разбере моето поведение, включително и аз самата. Логиката ми подсказваше, че се държа лошо; не исках да се държа по този начин, но сякаш бях безсилна да се променя.

Тогава Бог започна да ми говори за емоционалните пристрастия и ми показа, че както хората могат да станат зависими от вещества като алкохол, наркотици, никотин, кофеин, захар и други, така могат да развият умствени и емоционални зависимости. Както казахме, пристрастяването е натрапчиво поведение, извършено без да бъде обмислено. Моите бурни реакции всъщност бяха начина, по който да кажа на другите: „Вие няма да ме контролирате!“

Толкова много се страхувах някой да не ме контролира, че реагирах прекалено на всяка ситуация, опитвайки се да се защитя в ситуации, в които изобщо не е имало реален проблем. Гневът в мен казваше: „Няма да ви позволя да ме контролирате“. А затварянето в себе си казваше: „Нямам никакво желание да се занимавам с вас!“. Човек не може да бъде наранен, ако откаже да се занимава с някого. Затова, всеки път когато се случеше нещо болезнено във взаимоотношенията ми с когото и да било, аз или атакувах, или изобщо отказвах да се занимавам с човека. И двата вида поведение са неуравновесени и въобще не са духовни. Те единствено подсилват проблема със зависимостта, като я подхранват.

Когато човек е пристрастен към наркотици, тогава колкото повече наркотици взима, толкова по-вероятно е да се нуждае от още повече. Колкото по-дълго позволява зависимостта му да го контролира, толкова повече тя изисква от него. В крайна сметка, зависимостта му го поглъща и го унищожава. Затова всяко пристрастяване трябва да бъде прекъснато. Това означава да не позволите на плътта да получи веществото, с което е свикнала и да изтърпите болката от

отказването, за да се освободите от него. Същият принцип се отнася и за умствените и емоционални зависимости.

ПРИСТРАСТЕНИ КЪМ ТРЕВОГИ И РАЗСЪЖДЕНИЯ

Една от умствените ми зависимости беше да се тревожа. Тревожих се, после пак се тревожих, а след това отново се тревожих. Дори когато нямаше за какво да се тревожа, аз все си намирах по нещо. Развих фалшиво чувство за отговорност, опитвайки се непрекъснато да разрешавам проблеми, за които няхах нито отговорност, нито отговор. Непрекъснато разсъждавах, обмислях, преценявах и живеех в постоянен смут.

Поради това умът ми постоянно беше пълен с тревоги и търсене на обяснения. И макар да ме изтощаваше физически и психически и да крадеше всяка частица радост от живота ми, аз не можех да контролирам това. Тревогите и търсенето на обяснения бяха автоматична реакция в мен към всеки проблем. И въпреки че поведението ми не беше нормално, за мен се оказа съвсем нормално, защото това беше начинът, по който аз винаги съм реагирала на проблемите.

Словото на Бог казва: „Довери се (разчитай, уповавай, бъди уверен в) на Господа (Имай вяра в Бога)” (Псалом 37:7). Когато обаче си бил тормозен и малтретиран, доверието не се постига лесно. Хората, които сте разчитали, че ще се погрижат за вас, не само че не го правят, но и се възползват от вас. Те ви нанаяват невяобразимо, затова си обещавайте никога повече да не успеете да ви нарани. Изобщо не чакате да видите дали другите ще ви наранят или не, вие веднага градите защитни стени, за да се предпазите от беда.

Един от начините, по които човек се опитва да се защити, е като търси разумно обяснение и отговор за всичко. Ако успеете да постигнете това, вие си мислите, че всичко ще бъде под контрол и нищо няма да може да ви изненада и притесни.

Когато Бог започна да работи в живота ми, Той ми показа съвсем ясно, че съм пристрастена към тревоги и търсене на обяснения и че трябва да се откажа от тях. Ако се надигнеше проблем в живота ми и аз не се опитах да го разреша, вътрешно се чувствах абсолютно безсилна. Не забравяйте, че исках да имам пълен контрол над всяко

нещо, което се случваше в живота ми. Смятах, че по този начин не мога да бъда наранена.

Вярвах, че сама мога добре да се погрижа за себе си, но не вярвах, че някой друг може да се погрижи добре за мен.

НЕКА СЕ ОТРЕЧЕ ОТ СЕБЕ СИ

Исус казва: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си (забрави, пренебрегне, откаже, свали погледа от себе си и своите си интереси), и така нека Ме следва (непрекъснато да се държи здраво за Мен)” (Марк 8:34).

Господ продължи да работи търпеливо с мен и ме научи, че на Него мога да се доверя напълно и да вярвам, че Той разрешава проблемите ми, дори когато аз не мога. Моята роля беше да Му повярвам и да спра да се тревожа и да търся логично обяснение. Трябваше да лиша ума си от желанието му да остане в тази зависимост, с която беше свикнал и когато го направих, постепенно бях напълно освободена от това.

Проявявах някои симптоми на затваряне в процеса на отказване – страх, безсилие, дори понякога се чувствах глупаво. (Дяволът опитва всичко, за да попречи на човек да бъде свободен от оковите си – дори го кара да се чувства глупаво.)

В Марк 8:34 Исус ни учи, че за да Го следваме, ние трябва да се отречем от себе си, от своите начини и да изберем Неговите. За мен начинът беше сама да се погрижа за себе си. А Неговият начин е да се предадем изцяло на Него и да познаем от личен опит, че Той никога няма да ни разочарова, провали или изостави (вижте Евреи 13:5). За да науча тази истина, първо трябваше да се откажа от своите начини и идеи.

КАТО ОТБИТО ДЕТЕ

Псалмопевецът трябва да е осъзнал същото нещо, което дискутираме сега за прекъсването на зависимости, когато пише: „Наистина аз укротих и успокоих душата си; като отбито дете при майка си, така душата ми е при мене като отбито дете (освободена от всякакъв тормоз)” (Псалом 131:2). Той дори споменава, че душата му е като отбито дете.

Душата често пъти е определяна като умът, волята и емоциите на човека. Виждаме от Писанието, че тези области могат да се пристроят към определен тип поведение, точно както тялото може да стане зависимо от определени вещества.

Не позволявайки на ума си да се тревожи и да търси логични и разумни обяснения, аз се отбих от умствените си зависимости, точно както едно бебе се отбива от кърмене или използване на биберон. Точно както бебето изразява негодуванието си и прави всичко по силите си, за да получи отново биберона, аз също негодувах, плачех и се самосъжалявах. Понякога ме атакуваше страх, но продължавах да се съобразявам с Божиите пътища, докато не бях напълно освободена от желанието ми да следвам своите си пътища.

Исус казва, че Той е дошъл да освободи пленниците (Лука 4:18), а когото Синът освободи, той е наистина свободен (Йоан 8:36).

Интимност и доверие

За човек, който е бил малтретиран, интимността се постига много трудно. Интимността изисква доверие, а когато факторът доверие е унищожен, той трябва да бъде възстановен, преди човекът да се чувства комфортно от близостта с другите.

Поради факта, че хората винаги нараняват другите, не можем да разчитаме на това те да не ни огорчават. Не мога да ви кажа: „Просто се доверете на хората, те няма да ви нараняват”. Те може и да не го правят нарочно, но истината е, че хората нараняват другите.

Както вече ви казах, съпругът ми е чудесен, спокоен и стоворчив човек, но има моменти, в които ме наранява, точно както има моменти, в които и аз го наранявам. Дори хора, които невероятно много се обичат, понякога се нараняват и разочароват един от друг.

Минаха много години, преди да се почувствам напълно удобно да бъда интимна със съпруга си и да мога откровено да кажа, че се наслаждавам на сексуалната ни близост. Толкова много се страхувах, че мога отново да бъда наранена и някой да се възползва от мен, че изобщо не можех да се отпусна. Като цяло отношението ми беше: „ако трябва да го направим, давай, че да свършваме, за да го забравя и да мина към нещо друго”. Разбира се, съпругът ми усещаше това ми отношение, макар че аз се опитвах да скрия истинските си чувства и се преструвах, че ми е приятно да бъда интимна с него.

Моето отношение караше Дейв да се чувства отхвърлен. Ако той не беше зрял християнин, на когото Господ даваше да разпознае какво се случва с мен, моето отношение можеше да нанесе сериозни

щети на начина, по който той се възприема като мъж, а да не говорим като съпруг. Веднъж той ми каза: „Ако разчитах на теб да ми кажеш що за мъж съм, щях да си навлека сериозни неприятности”.

Толкова съм благодарна, че Бог ми е подарил мъдър и зрял християнин за съпруг. Благодарна съм за това, че не го унищожих, докато преживявах своя изцелителен процес. Много често объркани хора се женят за още по-объркани хора. След като се унищожат взаимно, проблемите им се прехвърлят върху децата им, които от своя страна израстват в поредното поколение от обременени и тревожни хора.

Дълги години отбягвах този проблем. Дълбоко вътре в себе си знаех, че трябва да се справя с отношението си към секса и интимността, но продължавах да отлагам месец след месец, година след година. Склонни ли сте да отлагате нещата, с които Бог ви занимава и иска да се справите? Правим това, защото някои проблеми са твърде болезнени дори да мислим за тях, да не говорим да се опитаме да преминем през тях.

Най-накрая взех решение да спра да отлагам и да погледна истината в очите. В моята ситуация истината беше, (1) че аз имах проблем, а наказвах Дейв за него. (2) Той беше изключително търпелив към мен, но беше дошло времето да се справя с проблема си. (3) Докато продължавах да се държа по стария начин, дяволът щеше да продължава да ме тормози и побеждава, защото аз самата позволявах на моето минало да влияе на настоящето ми и на моето бъдеще. (4) Отлагането на сблъсъка и справянето с проблема не е нищо друго, освен пряко непокорство към Святия Дух.

Аз, разбира се, бях много изплашена. Представа си няхах откъде да започна. Спомням си как изплаках пред Господа: „Ама как можеш да очакваш от мен да се доверя на Дейв? Ами ако и той се възползва от мен? Ами ако...” Дяволът никога не изчерпва идеите си от рода на „ами ако...”

Много добре си спомням как Господ ми каза: „Аз не съм поискал от теб да се довериш на Дейв, а да се довериш първо на Мен”. Това изцяло промени начина, по който гледах на ситуацията. Много по-лесно беше за мен да се доверя на Бога, отколкото да се доверя на хората. Започнах от там.

Просто реших да правя всичко, което Господ ми показва, че трябва да правя, и да Му се доверя за чувствата, които ще изпитвам

в процеса. Например, винаги исках лампите да са загасени, когато правим любов с Дейв. Спомням си как в сърцето си осъзнах, че трябва да ги оставя да светят. Така и направих. Беше ми много трудно, но с всеки следващ път ставаше все по-лесно и по-лесно. Днес съм свободна както да ги оставя да светят, така и да ги загася. За мен това вече е без значение, защото не се крия от нищо.

Ще ви разкажа и друг пример. Аз никога не подхождах към Дейв и не проявявах какъвто и да било интерес към интимност с него. Имало е моменти, в които съм го пожелавала, защото физическото ми тяло е изпитвало необходимост, но въпреки това не съм подхождала към него. Постепенно започнах да проумявам, че ако го желая, аз трябва да предприема действия и да му го покажа по някакъв начин. За мен това беше особено трудно, защото съм считала секса за нещо нередно и мръсно, понеже това е било първоначалната ми представа за него, получена в моето детство.

Първото ми сексуално преживяване беше извратено и съответно отношението ми към секса остана извратено за дълго време. В ума си знаех, че сексът първоначално е идея на Бога, но не можех да накарам чувствата си да го възприемат. Отново ще кажа, че предприемането на „действия в покорство“ разчупи робството и сега аз съм свободна и в това отношение.

Моля ви, разберете, че когато Святият Дух ви подтиква да направите дадено нещо, Той го прави за ваше добро, за да ви помогне, да ви благослови и да ви освободи по някакъв начин. *Святият Дух е нашият Помощник и всичките му намерения са само за наше добро.* Хората може би ще ви нараняват, но не и Бог. Някои от нещата, през които ви води, може би ще бъдат болезнени за известно време, но най-накрая Бог ще ги преобърне за ваше добро.

Продължавайки в този процес на избиране да правя онова, което Господ ми показва, аз все повече се наслаждавах на прогресивната си свобода. Вие също можете да очаквате това. Примерите, които мога да ви дам, са толкова много, но мисля, че вие разбирате за какво ви говоря. Всеки един от вас ще има своите си ситуации, пред които да се изправи, но Святият Дух ще ви помогне във вашия изцелителен процес в областта на интимността и доверието.

Не се съгласявайте да живеете останалата част от живота си в затвора на подозрителността и страха!

ДОВЕРЕТЕ СЕ НА ГОСПОДА

Знам, че неведнъж съм го казвала на страниците на тази книга, но ще ви го повтора отново. Основното нещо, което ми помогна при проблемите с липсата на доверие, както и с други проблеми, беше да осъзная, че Господ не иска от нас да положим упованието си в хората, а да се доверим на Него.

Можем да се научим да се доверяваме на хората по един балансиран начин. Когато нарушим баланса, ще бъдем наранени. Често пъти Бог използва такива ситуации, за да ни научи на изкуството да поддържаме балансирани взаимоотношения.

Когато се изправя пред подобни проблеми, често се сещам за Йеремиа гл. 17:

Така казва Господ: Проклет (с голямо зло) да бъде оня силен човек, който уповава и разчита на човека и прави слабата човешка плът своя мишица, и чието сърце и ум се отдалечават от Господа. Защото ще бъде като изтравничето (храст) (или като гол и отчаян човек) в пустинята, няма да види, когато дойде доброто, но ще обитава в сухите места в пустинята, в една солена и ненаселена страна. (ст. 5-6)

Помислете върху тези стихове. Те казват, че ще намерим проклятие или неприятности, ако положим върху човек доверието, което заслужава единствено Господ. Човешката мишица може да се отнася както до това да се уповаваме на себе си, така и да се уповаваме на другите.

Когато гледам на себе си като източник за снабдяване на моите нужди, аз се провалям; а когато гледам на другите да снабдят моите нужди, те ме провалят. Господ иска да Му позволим Той да бъде Този, който да снабдява нуждите ни. Когато гледаме към Господ, Той често използва хора, за да се погрижи за нас, но ние гледаме и разчитаме на Него, а не на хората, чрез които Той може да работи. В това се крие балансът, който Той търси в нас.

А сега добрата новина: „Благословен да бъде оня човек, който се уповава, вярва, разчита и се доверява на Господа, и чието упование и надежда е Господ” (ст. 7).

Имало е моменти в миналото, когато съм се чувствала обезсърчена и съм се гневела на хората около мен, защото не са ми показвали

насърчението, от което съм се нуждаела. Поради това бях развила негодуващо и обидчиво отношение на самосъжаление, което моето семейство и другите не разбираха. Това по никакъв начин не помогна да се снабди тази моя нужда, защото търсех нещо от хората, което можех да получа единствено от Бога.

Господ ме научи, че когато се нуждая от насърчение, трябва да искам от Него. Когато се научих да го правя, открих, че Той ме насърчаваше по начина и чрез източника, който Той избираше. Разбрах, че не е необходимо да поставям напрежение във взаимоотношенията си, за да получа от хората това, което единствено Бог може да ми даде. Следващият стих от този пасаж говори за надеждата, която всички ние имаме, ако положим упованието си в Бога.

Защото ще бъде като дърво, насадено при вода, което разпростира корените си при потока, и няма да се бои, когато настане пекът, но листът му ще се зеленее, и не ще има грижа, нито безпокойство в година на бездъждие, нито ще престане да дава плод. (ст. 8)

Този стих ни уверява, че щом положим упованието си на Господ, вместо в крехката човешка плът, ние ще бъдем *стабилни* и непоклатими. Наблягам на тази дума, защото тя е много важна за нашата дискусия. Не е възможно да има истинска наслада в живота без чувството за стабилност и сигурност.

Надявам се тези стихове да са ви насърчили да положите упованието си на Господ, а не в хората. *Не гледайте към другите да снабдят вашите нужди, гледайте само към Бога. Всяко нещо, което биха ви причинили хората, Бог е способен да поправи и промени.*

Още няколко думи за интимността. Бог е създал всеки един от нас напълно да се наслаждава на взаимоотношенията си с другите. Но за съпругът и съпругата Библията казва, че те трябва да се наслаждават един на друг. „Да бъде благословен твоят извор (на човешки живот с наградите на верността), и весели се с жената на младостта си” (Притчи 5:18).

Част от това да се наслаждавате на брачния си партньор и на брака си е да се наслаждавате на интимните си взаимоотношения. Направете стъпка на вяра и осъзнайте, че страхът от това да бъдете наранени ви наранява много повече от това да погледнете този страх

в очите и да се справите с него. Доверете се на Бога за хората, които е поставил в живота ви. Вие може би не можете да се справите с тях, но Той може.

ВАЖНОСТТА НА БАЛАНСА ВЪВ ВЗАИМООТНОШЕНИЯТА

Запитайте се дали има взаимоотношения в живота ви, които не са балансирани. Има ли някой в живота ви, на когото разчитате прекалено много? Когато имате проблеми, към Трона или към телефона се обръщате? Към хора ли гледате, за да бъдете щастливи, или гледате към Бога?

Спомням си времето, в което бях атакувана от силни страхове, че нещо лошо може да се случи със съпруга ми. Тогава започнах да си мисля: „Какво ще правя, ако Дейв умре?“ Това бяха мисли, които ме караха да изпадам в паника, което беше необичайно за мен. И през ум не ми беше минавало до тогава какво бих правила, ако Дейв почине преди мен. Като повечето жени, които имат добри семейства, аз също разчитах много на моя съпруг. Дейв е много добър към мен и колкото повече мислех за всички онези неща, които той прави за мен, толкова повече ме обземаше паника.

Тогава Господ говори дълбоко в сърцето ми: „Джойс, ако Дейв почине, ти ще продължиш да правиш точно това, което правиш. Не Дейв те крепи и ти помага да правиш това, което правиш, а АЗ. Затова положи упованието си върху Мен. Доверявай се на Дейв, но не излизай извън баланса”.

Ще ви разкажа още един пример, който касае определено приятелско и служебно взаимоотношение в живота ми. За наранените хора, не само сексуалните взаимоотношения в семейството се нуждаят от възстановяване, но също така и способността за близко приятелство. Онези, които са били тормозени, често пъти трудно поддържат каквито и да било взаимоотношения. Това влияе на семейните им отношения, но Сатана също така се опитва чрез болките и разочарованията им да развали и *всички* останали техни близки приятелства.

Като повечето хора в този свят, аз не само бях малтретирана в дома си още от най-ранно детство, но дори и след като бях излязла

от ситуацията у дома, продължавах да бъда лесно ранима от почти всичко, с което се сблъсках в живота. Когато най-после се омъжих и започнах да ходя на църква, аз си мислех, че хората в църквата със сигурност няма да ме наранят. Много скоро открих, че болката не си тръгва само защото съм станала член на църквата. В някои ситуации тя ставаше още по-силна. В резултат на това, зобщо не можех да се доверя на мъжете, защото бях наранена най-силно от мъж, което оказва влияние и на семейните ми взаимоотношения. Бях наранявана и от роднини и приятели няколко пъти и, откровено казано, аз се страхувах да се доверявам на хората.

След време с Дейв влязохме в служение и едно семейство, което определено беше изпратено от Господ, дойде да работи с нас. Те бяха помазани от Бога да бъдат наши „оръженосци“. Това означава, че се молеха за нас редовно, работеха редом с нас и винаги бяха на разположение да правят каквото е необходимо да се свърши. Те бяха толкова добри към нас и направиха живота ни много по-лесен.

Обсегът на нашето служение би бил далеч по-малък, ако не бяха тези чудесни хора, или някой като тях, който да ни помогне. Поради годините на нараняване, които бях преживяла, аз не се доверявах лесно, нито с готовност на хората, но с течение на времето започнах да се доверявам на тези хора все повече и повече и да разчитам на тях.

Един ден прочетох стиха, в който псалмопевецът казва: „Да, самият ми близък приятел, комуто имах доверие (разчитах и в когото бях сигурен), който ядеше хляба ми, дигна своята пета против мене“ (Псалом 41:9). Знаех, че в този момент стихът се отнасяше за мен и се чудех за кого Господ се опитва да ме предупреди. Знаех, че Бог ми показва нещо, защото непрекъснато се натъквах на този стих по свръхестествен начин. Бях убедена, че Бог ми говори. Започнах да се чудя дали Бог не ми показва, че хората от това семейство ще ме наранят.

Накрая Господ съвсем ясно ми показва, че Той само ме предупреждава да не позволявам взаимоотношенията ни да излязат извън баланс. Той ме научи, че ние можем да имаме близко общение, да се радваме на години на вярна и лоялна служба, да дадем много добри плодове за Неговото царство. Това, за което Бог ме предупреди, беше да не полагам в тях доверието, което принадлежи единствено на Него. Показа ми, че Той ги е довел в живота ни и много лесно

може да ги изпрати на друго място, което би направил, ако аз гледам на тях като на източник на помощ за мен, вместо да гледам и да се доверявам единствено на Него.

Близостта в доброто приятелство е библейска, но отново не бива да излиза извън баланс. Помислете за Давид и Йонатан. Библията казва, че „душата на Йонатан се свързва с душата на Давид и той го обикна като собствената си душа” (I Царе 18:1). Те си помагат един на друг и се наслаждават на заветните си взаимоотношения. Доброто приятелство е много важно, но също толкова важно е то да е балансирано.

Подчертавам значението на баланса, защото апостол Петър ни казва: Бъдете трезвени и будни (балансирани и уравновесени)... защото противникът ви, дяволът, обикаля като рикаещ лъв (свиреп от глад), търсейки кого да сграбчи и погълне” (I Петър 5:8). Бъдете уравновесени и балансирани и дяволът няма да може да погълне нито вас, нито взаимоотношенията ви с другите.

Искайте и ще получите

Бибlijата казва в Яков 4:2: „Не получавате, защото не искате”. Спомням си, когато това дойде като голямо откровение до мен. Аз се опитвах да постигна неща със свои сили, според своя си план и в резултат на моите дела. Опитвах се да променя себе си, да променя съпруга си, да променя обстоятелствата си, да се отърва от всичките си проблеми от миналото ми, които ме нараняваха. Но не исках помощ от Бога.

Когато Бог ми откри, че ми липсват добри неща, защото не искам от Него, аз започнах да го моля за всяко нещо, от което се нуждаех или исках.

Словото казва: „Весели се (наслаждавай се) така също в Господа и Той ще ти даде попросеното от (и тайните молби на) сърцето ти” (Псалом 37:4). Бог започна да прави много повече за мен, след като започнах да Му искам, доказвайки ми, че Той иска да се погрижи за мен. Показа ми, че ако само Му поискам, ако само дойда при Него като малко дете и Му поискам, *Той* ще го направи за мен, *Той* ще се погрижи за мен, *Той* ще снабди нуждите ми.

Вярвам, че може би четете тази книга, защото се надявате да преживеете изцеление от вашето тежко и наранено минало. Може би се нуждаете Бог да изцели съкрушеното ви сърце. Може би сте уморени да живеете в смут и вътрешен тормоз. Може би се нуждаете да поискате помощ от Господа, затова се помолете:

Господи, изцели ме. Моля Те за пробив. Дай ми отговор. Покажи ми посоката, в която трябва да тръгна. Помогни ми, Господи.

ИСКАЙТЕ В ИМЕТО НА ИСУС

Вярвам, че може би има проблем, който трябва да бъде разрешен в сърцето ви, преди да можете да повярвате, че Бог ще снабди вашите нужди. Важен ключ за вашия пробив откриваме в Йоан 16:24. Исус говори на учениците си точно преди разпятието и им казва: „Досега нищо не сте искали в Мое име (като знаете всичко, което АЗ СЪМ); но сега искайте, и продължавайте да искате и ще получите, за да бъде радостта (доволството и насладата) ви пълна”.

Разширеният превод на Библията ни казва какво означава да искаме в името на Исус. Ако успеете да схванете какво точно е това, то ще ви даде пробив и чудото, от което се нуждаете.

Да искате в името на Исус означава да представите пред Отец всичко, което е Исус. Следователно, когато ходим пред престола на Бог, ние не трябва да представяме себе си, а авторитета, който Исус има поради това, че Той е в заветно взаимоотношение с Отец.

Ние не представяме рапорт за своите добри дела. Нямаме съвършенство, с което да се похвалим. Но заставаме пред нашия Баща и казваме: „Господи, идвам при Теб в името на Исус”. Когато казваме това, ние всъщност казваме на Отец: „Представям Ти това, което е Исус”.

Когато отивате някъде в името на някой друг, вие отивате с авторитета на този човек. Например, аз съм много близка с нашия пастир в Сейнт Луис. Смятам го за наш много добър приятел. Мога да отида в неговия офис и да кажа на служителите му: „Много е важно да се срещна с пастира сега”. Те ме познават и ми се доверяват достатъчно, за да ми позволят да се видя с него веднага.

Ако обаче не мога да отида сама, понякога изпращам някой вместо мен, който не е познат на никого в офиса. Ако този човек само каже: „Трябва да се срещна с пастира сега”, вероятно никой от служителите няма да го пусне при пастира. Но ако той каже: „Джойс Майер ме изпраща”, тогава служителите ще го приемат от мое име поради приятелството, което имам с пастира.

Това изображение ни помага да разберем какво означава да се молим в името на Исус. Ето причината, поради която можете да очаквате нуждите ви да бъдат посрещнати, когато отивате при Бог Отец в името на Неговия Син, а не защото го заслужавате. Ако има нещо, което много искам да ви науча от страниците на тази книга, то е, че ние не *заслужаваме* нищо от Бога, освен може би да умрем и бъдем вечно наказани. Но Той е сключил нов завет с нас, в който ни дава онова, което Исус заслужава. Това незаслужено заветно благословение е славата на посланието за благодатта.

Ние не заслужаваме нищо добро, но получаваме това, което Исус е спечелил и заслужил. И то е безплатно! *Безплатно* е вълнуваща дума. Не е необходимо да се опитваме да заработим и да заслужим благословенията с добрите си дела или доброто си поведение. В Йоан 16:24 Исус казва (перифразирам): „До този момент не сте искали нищо в Моето име (като представяте всичко, което съм Аз)”. В същия стих Той ни дава нови инструкции. „Но сега – казва Той – искайте и ще *получите*, за да бъде радостта ви пълна”. Исус ни казва две неща тук: „Не просто искайте, но искайте и получавайте, за да може радостта ви да бъде пълна”.

ПРИЕТЕ БОЖИЕТО БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Много хора изобщо не знаят как да получават от Бога. Те прекарват половината си живот в молби към Бога да прости греховете им, но никога не приемат Неговата прошка. Остават в състояние на молба. Дори самата аз съм се молила за прошка с години.

Когато се оженихме с Дейв, аз не познавах много от Божието Слово. Ходехме на църква, аз обичах Бога, бях новородена, но представа си няхах коя съм в Христос и сърцето ми оставаше съкрушено. Вярвам, че едно от значенията на думата сърцесъкрушен е да бъдем смазани като личности.

Но ако личността ни е пречупена и смазана, тогава не можем да функционираме по начина, по който Бог възнамерява да функционираме. Всеки човек трябва да е пълноценен и балансиран. Дяволът обаче иска да ни изтормози до такова състояние, че всички да бъдем със смазана и сломена личностност. Когато стигнем до такова

положение, може и да се опитваме да бъдем приятели с хората, но взаимоотношенията ни просто не се получават.

Както споменах по-рано, аз падах на колене до леглото си всяка вечер и умолявах Бога: „Господи, моля Те, прости ми. Боже, прости ми. Прости ми, Боже”. Всяка вечер повтарях една и съща молитва: „Господи, моля Те, прости ми. Боже, прости ми. Прости ми, Боже”. Аз продължавах да говоря за товара на вината, която носех още от детството и младостта си.

Това продължаваше с години, докато един ден чух Господ да ми казва: „Джойс, простих ти още първия път, когато ме помоли. Сега ти трябва да си простиш”. По онова време за мен не беше обичайно събитие да чуя гласа на Бога, но успях да разбера, че Той ми говори за това, че аз самата трябва да *приема* Неговата прошка.

Ако поискате от някого чаша вода и той ви даде, но вие откажете да я изпие, какво може да направи този човек за вас? Безсмислено би било да продължавате да казвате: „Жадна съм, някой да ми донесе вода, защото съм много жадна”, а после само да държите чашата, която вече ви е дадена. Ако не изпиете водата, жаждата ви няма да бъде утолена.

Може би ви е дадено Словото за прошката, но вие отказвате да го приемете и повярвате. Може би очаквате първо да *усетите*, че ви е простено. Няма да почувствате прошката, докато първо не решите да повярвате, че ви е простено. Трябва да заявите с вяра: „Греховете ми са простени”. Може би дори да трябва да казвате това със седмици или месеци, докато чувствата ви настигнат вярата ви.

На много места в Библията ни се казва, че трябва да *приемем* от Бога. Християните сякаш вечно се опитват да *получат* нещо от Бога. Павел не попита учениците в Коринт: „*Получихте* ли Святия Дух?”. Той ги попита: „*Приехте* ли Святия Дух, когато повярвахте (в Исус като Помазаника)?” (Деяния 19:2).

Библията не казва: „А на всички, които *получиха* Исус, на тях Той даде силата да се нарекат Божии синове”. А казва: „Но на ония, които Го *приеха*, Той *даде* силата да се нарекат Божии синове, ония, които повярваха в Неговото име” (Йоан 1:12).

Исус е като Реката на Живота, от която текат животворящи води, а ние трябва да приемаме, приемаме, приемаме. Исус казва:

Ако някой вярва в Мене (прилепи се до Мене, остане верен, довери се и разчита на Мене), реки и извори от жива вода ще потекат от утробата му, както рече писанието. А това каза за Духа, който вярващите (които се доверяват и упоават) в Него щяха да приемат; защото [Святият] Дух още не бе даден, понеже Исус още не бе се прославил (издигнат в чест). (Йоан 7:38-39)

Много съм поучавала по темата за приемането от Бога, защото съм убедена, че хората не успяват да приемат благословенията, които Бог иска да им даде. Копнея да видя всеки един в тялото Христово пораснал и помъдрял, способен да каже: „Да, това обещание от Бога е за мен, приемам го и повече няма да живея във вина и осъждане”.

БОГ ВИ ОБИЧА СЪВЪРШЕНО

Мога да говоря за любовта на Бога с дни, мога да демонстрирам множеството различни начини, по които Бог е доказал любовта Си към нас, но никого не мога да принудя да приеме любовта Му. Това е личен избор, който всеки човек трябва сам да направи. Дори когато правим грешки и знаем, че не заслужаваме любовта на Бога, пак трябва да продължаваме да я приемаме, за да се наслаждаваме в пълнота на нещата, които Той иска да ни даде.

Насърчавам ви ежедневно да се упражнявате и да се молите:

Боже, знам, че ме обичаш и приемам любовта Ти. Днес ще ходя в Твоята любов. Ще се наслаждавам на любовта Ти, защото знам, че Ти ме обичаш, макар да не заслужавам. Боже, това променя всичко и го прави по-добро.

Темата за любовта на Бога е най-належащото и актуално послание, от което се нуждае тялото Христово днес. Божията любов е най-великата тема, за която хората се нуждаят да получат по-дълбоко откровение. Хората не се нуждаят толкова от поучение за Божията любов, колкото имат нуждата да преживеят и да разберат колко много Бог ги обича като личности.

Любовта на Бога ще ви пренесе до победата, когато ви се струва, че всичките началства и власти на ада са се надигнали против вас. Любовта на Бога ще ви пренесе през бурите в живота и ще ви доведе до място на мир и утеха. Но никога няма да можете да бъдете повече

от победители (вижте Римляни 8:37), ако не получите откровение за това колко много Бог обича именно вас.

Трябва да знаем, че Бог ни обича дори тогава, когато допускаме грешки и се проваляме. Любовта Му не е ограничена само до дните, в които сме се представяли добре. Трябва да сме уверени в Неговата любов, особено когато преминаваме през изпитания и дяволът ни се подиграва с обвинения като: „Е, отново се провали и постъпи нередно“.

Когато дойде обвинителят, ние трябва да сме уверени, че Бог продължава да ни обича.

Дори наистина да сме направили нещо нередно и да сме отворили врата, през която дяволът да влезе, дори да сме постъпили невежо, Бог продължава да ни обича. Бог винаги е на наша страна (Римляни 8:28) и ще ни покаже какво е необходимо да направим, за да се измъкнем от кашата, която сме забъркали. Сатана иска да ни отлъчи от Христовата любов, за да не можем никога да намерим обратния път към Неговата благодат и да живеем като Негови ПРАВедни синове и дъщери.

ИСУС Е ИЗПРАТИЛ СЛОВОТО СИ

Когато сме в беда, Господ обещава в Словото Си да ни избави. В Псалом 107:20 пише: „Изпраща словото Си та ги изцелява, и ги отървава от ямите и унищожението, в които лежат“. Исус е изпратил Святия Си Дух, за да ни научи на онова, което трябва да знаем. На учениците си Той казва:

Имам още много неща да ви кажа; но не можете да ги понесете (да ги разберете, нито да ги схванете още) сега. А когато дойде онзи, Духът на истината (откриващият истина Дух), ще ви упътва на всяка истина (пълната и абсолютна); защото няма да говори от себе си (послание от Своя авторитет), но каквото чуе (от Отец, същото послание ще освободи), това ще говори, и ще ви извести за идните неща (какво има да се случи в бъдеще). Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема (приема, черпи) и ще ви известява (провъзгласява, разкрива, предава). Всичко, що има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето като

взема, ще ви известява (*провъзгласява, разкрива и предава*). (Йоан 16:12-15)

Толкова съм щастлива, че Исус ни е обещал Святият Дух да ни *води*, не да ни бута напред, а да ни води във всяка истина. Дяволът иска да ни притиска и манипулира, но Святият Дух ни води нежно. Това е един от начините, по които можем да разпознаем дали чуваме гласа на Бога, или на врага.

Ако се чувствате притиснати, объркани, контролирани или смутени за нещо, то тогава то не е от Бога; защото Той не работи по този начин. Вместо това Святият Дух нежно ни „разкрива (*провъзгласява, открива и предава*)” истината.

Никое откровение няма да ви ползва, ако вие не го приемете. Чрез телевизията можем да гледаме предавания, но няма как да чуем и *приемем* посланието им, ако не включим собствения си телевизор. Затова трябва да приемем истината, която Бог ни говори чрез Своето Слово.

Исус вече е спечелил всичко, от което ще се нуждаем, за да живеем победоносен, славен и пълен със сила живот. Когато Исус се възнесе на високо, Святият Дух взе онова, което Исус е изработил и каза: „Сега аз ще отида при вярващите и ще работя с тях, ще им служа с всичко, което Исус е спечелил и подсигурил за тях. Ще ги напътствам и ще ги водя във всяка истина”.

Интересно е това, че Исус казва, че има толкова много неща, които иска да ни разкрие, но Той знае, че ние няма да можем да ги понесем наведнъж. Това, което ни е обещал, е Святият Дух да вземе онова, което е Негово, и да ни *напътства* във всяка истина.

ПРИЕМЕТЕ СВЯТИЯ ДУХ

Бях новородена много преди да се наслажда на присъствието на Святия Дух в живота си. Обичах Бога и със сигурност щях да отида на Небето, ако по това време бях починала, но щях да пристигна там като развалина. Без общението със Святия Дух аз нямаше да мога да бъда плодородна вярваща.

Животът ми никога нямаше да може да прославя Бога тук, на земята. Нямаше да мога да бъда свидетел пред никого. Всъщност, ако не бях приела Святия Дух, твърдението, че съм християнка можеше само да навреди на работата на Бога в живота ми, защото аз изобщо не се държах като вярваща.

Не подлежах на никакъв контрол, бях неудържима и не можех да се променя. Правех всичко, което вярвах, че трябва да прави една добра християнка, но не стигах до победа, защото не познавах Божието Слово. Нямах и силата на Святия Дух, който да ме води във всяка истина, или да ми разкрива как Словото може да работи в живота ми.

Спомням си колко чудесен беше денят, в който изрекох с устата си: „Аз съм Божията праведност в Исус Христос” (вижте I Коринтяни 1:30). Усетих как духът ми се преобърна. Буквално усетих как в мен се възроди живот. Спомням си, че си помислих: „Какво беше това?!” Усещането беше същото, както когато една жена е бременна и детенцето започне да се движи вътре в нея за първи път – но този път беше Святият Дух!

Преди да приема Святия Дух, аз не знаех, че съм праведна в очите на Бога. Постоянно си мислех, че съм провалена, не съм добра, че съм объркана. Усещах, че за мен няма никаква надежда. Това е състоянието, в което дяволът иска да ни държи и на което иска да вярваме, но то е лъжа.

Ако искате да научите повече за общението със Святия Дух, насърчавам ви да прочетете моята книга „Да познаем Бог интимно”. В нея аз обяснявам как вие можете да се приближите толкова, колко искате до Бога и как можете да приемете пълнотата на Святия Дух в живота си. Всичко опира до една съвсем обикновена молитва като тази: *Господи, приемам Святия Ти Дух в живота си. Изпълни ме с Твоето присъствие и ме научи ясно да чувам гласа Ти, за да мога да Те следвам през всичките дни от живота си.*

ВИЕ СТЕ СЪПОЦЕННИ ЗА БОГА

Вие сте скъпоценни и Бог има план, в който да разкрие доброта и благодтта Си чрез нещата, които иска да направи за вас. Няма никакво значение какво сте направили или какво е било сторено на

вас – миналото остава в миналото. Бог има чудесно бъдеще за вас. Можете да имате чудесен живот, но първо трябва да го приемете. Както вече много пъти казвах, вие трябва да се съгласите и да признаете: „Това се отнася за мен”.

Исус *извиква*, когато ни казва, че има това, от което се нуждаем: „А в последния ден, великия ден на празника, Исус застана и извика, казвайки: Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие” (Йоан 7:37). Онова, което вие не можете да направите за себе си, Той вече е направил за вас. Сега ви кани да дойдете и да го получите, да пиете и да го вземете за себе си. Това става чрез вяра, че то е за самите вас.

Думата „пие” е обяснена като „да погълне, вземе в себе си или да приеме жадно”; „да приеме в съвестта си”.¹⁴ Споменете си, че Исус казва: „А сега, поискайте и продължете да искате и ще получите, за да бъде радостта (доволството, насладата) ви пълна и свършена” (вижте Йоан 16:24). Ако поискате и приемете, тогава радостта ви ще бъде пълна.

Как бихме могли да впечатлим един депресиран свят, ако ние вярващите сме депресирани също като тези, които са без Христос? Бог иска Неговият народ да изявява славата на Неговата благодат и доброта към тях. Когато приемем Божието снабдяване, радостта ни ще бъде пълна, което трябва да е нормалното състояние на църквата.

Дръжте се като такива, които са получили Божието благословение. Вземете онова, за което Христос е платил висока цена със собствения си живот, за да го снабди за вас. Изучавайте Словото, за да ходите уверени в Неговите обещания. Молете се на Бога и Му кажете:

Ето ме, Господи. Излей върху мен Своите благословения. Аз приемам изцяло онова, което Святият Ти Дух има за мен.

Укрепени вътрешно

Целта на тази книга е да ви помогне да получите освобождение и свобода от своето минало. Независимо дали случилото се в миналото е било преди пет минути или преди петдесет години, вие непременно и винаги ще се нуждаете от това послание. Не е задължително миналото ви да е било ужасно, за да се нуждаете от освобождение от нещата, за които съжалявате. Ако утре сутринта се събудите с най-добрите намерения да бъдете добри и благочестиви, но още на закуска избухнете и изпуснете нервите си, вие ще се нуждаете от освобождение от вашето минало.

Дяволът иска да ни държи в капана на грешките, които правим; на неправилния коментар, който може би сме направили; на греха, който сме извършили, или някой е извършил спрямо нас. Бог иска да бъдете освободени от това, което сте сторили и от това, което е било сторено на самите вас – и двете неща са еднакво важни за Него.

Вече видяхме от Писанията, че Исус дойде да изцели сърцесъкрусените, да превърже нашите рани, да изцели болките ни. Той дойде, за да ни даде мир на радост, вместо скръбта ни; облекло на хвала вместо депресия, венец вместо пепел. Дойде, за да ни превърне в „дървета на живот”, посадени от Господ, за да бъде прославен Той (вижте Исая 61:1-3).

Исус казва: „Духът на Господа е на Мене, Защото Ме е помазал (Месия, Помазаникът) да благовестявам на сиромасите; прати Ме да проглася освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна на свобода угнетените (потиснатите, унизените, наранените,

смазаните и пречупените от нещастие), да проглася благоприятната Господна година” (Лука 4:18,19).

Вярвам, че Бог в този момент стои до вас. Довел ви е до този момент в живота ви, за да ви освободи от нещо болезнено от вашето минало. Може би се нуждаете от освобождение от някакви емоционални рани, които са ви нанесени преди много години, или може би някой съвсем наскоро ви е наранил и непростителността ви пречи да бъдете всичко, което Бог иска да бъдете. Исус дойде, за да освободи пленниците. Той знае, че аз и вие ще се нуждаем от Него всеки ден.

Всеки път, когато проповядвам това послание за освобождение от болките и нараняванията в сърцето, много се вълнувам и съм предизвикана да бъда всичко, което Бог иска да бъда. Умолявам ви да решите да бъдете не само наполовина това, което Бог иска да бъдете, или три четвърти от това, което Бог има за вас, но да бъдете *всичко*, което Той ви е създал да бъдете.

В Ефесяни 3:16 апостол Павел се моли: „да ви даде, според богатството на славата Си, да се утвърдите и укрепите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек (*като Той насели най-дълбокото ви естество и личност*)”. (Написаното в скобите е добавено от мен.)

Вътрешният ни човек е мястото, в което се нуждаем от емоционално изцеление. Емоциите ни са част от нашата душа. Ние сме дух и имаме душа. Душата ни се състои от ума, волята и чувствата ни. Умът ни казва какво да мислим, волята ни казва какво искаме, а емоциите ни казват как се чувстваме.

Сатана се старае да запази емоциите ви нахърнени, когато някой ви нарани. В Притчи 18:14 се казва: „Духът на човека ще го подпира в немоцта му; но кой може да повдига унилия дух?” Дяволът иска вие да останете вътрешно съкрушени и унили, за да не можете да се справите с тревогите, които идват до всички нас в живота.

Святият Дух обаче населява вътрешното ви естество и личността ви, за да ви дава сили и да ви укрепява здраво. Той ви напомня Божието слово, като ви казва: „Всяка своя грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас”. „Възложи на Господа това, което ти е възложил (освободете се от товара) и Той ще те подпре; никога не ще допусне да се поклати (подхлъзне, спъне, падне или провали) праведният (който е верен)” (Псалом 55:22).

Ако притежаваме вътрешна сила, ще можем да се справим с проблемите в живота. Без вътрешна сила не можем да преодолеем дори притесненията от уличното задръстване. Преди бях такава емоционална развалина, че не знаех как да се справя с обикновените ежедневни проблеми.

Емоционалните ни рани ни пречат да се справяме нормално с ежедневните си проблеми. Нуждаем се от освобождение от наранените ни емоции, за да можем поне да се справим с киселия продавач в магазина, с детето, което не иска да направи това, което му казваме, или с брачния партньор, който не е духовно зрял.

Когато имаме вътрешни проблеми, те се проявяват и на повърхността. Но ако вътрешно сме силни и сме укрепени здраво във вътрешния си човек чрез мощта на Святия Дух, тогава можем да се справим с всички останали неща, които идват по пътя ни.

СЪОБРАЗЯВАЙТЕ СЕ С НЕГОВИЯ ОБРАЗ

Всеки има силни и слаби черти в характера си, и ние с вас не сме изключение. Бог желае да ни освободи от нещата, които ни държат в оковите на болката. Той ще ни укрепи чрез силата на Святия Дух и ще извае личностите ни по такъв начин, че да имаме контролиран от Духа темперамент.

Ако не приемем Божията помощ, можем да останем много объркани в много области от характера ни. Естествените ни желания се противят на естеството на Святия Дух (вижте Галатяни 5:17). Оставени на собствения си егоизъм, ние бихме живели живота си в духа на написаното в Галатяни 5:19-20, където се говори за разпри, вражди, ярости... Можем да се сприятелим с някой точно толкова объркан като нас и само да се стресираме един друг още повече. Взаимоотношенията с хората са в основата на човешкия живот и не е възможно да избегнем необходимостта да се разбираме с другите.

Библията говори изцяло за нашето взаимоотношение с Бога, взаимоотношенията ни с другите и взаимоотношението ни с нас самите. Както вече казах, ако ние не харесваме себе си, едва ли някога ще се научим да се разбираме с другите. Повечето от битките, които водим с другите хора, са причинени от факта, че воюваме със себе си.

Святият Дух е на наше разположение, за да ни помогне да бъдем съобразени с образа на Христос. Римляни 8:29 говори за Бога: „Защото, които предузна (които знаеше и обичаше предварително), тях и предопредели (от самото начало) да бъдат съобразени с образа на Сина Му (да споделят Неговия образ), за да бъде Той първороден между много братя”.

Ако признаем истината, че се нуждаем от освобождение от раните в нашето минало, можем да получим Божията сила, която да трансформира личността ни да прилича повече на Христос и да подобри взаимоотношенията ни с Бога, със себе си и с останалите. Можем да признаем личните си конфликти и тогава да получим изцеление в отношението ни към самите себе си.

Възможно е някои от вас все още да се обвиняват без причина за тормоза, който са преживели. Дяволът може би ви казва, че нещо не ви е било наред, иначе хората не биха се отнасяли по този начин с вас. Ако сте били сексуално малтретирани, дяволът може отново да ви казва, че нещо не ви е било наред, за да се възползват по такъв грозен начин от вас за неподходящи цели. Но вие не сте създадени за неподходящи цели и всеки тормоз, който сте преживели, е бил несправедлив.

Едно малтретирано дете не е способно да погледне този, който го тормози и да му каже: „Ти имаш проблем и това определено не съм аз. Ти се опитваш да ми прехвърлиш проблема си, но аз не го приемам”.

Когато тормозът продължи и в юношеството ни, за нас става още по-трудно да се защитим от измамните лъжи на дявола. Сатана се опитва да свири една и съща песен в мислите ни, в която се казва:

„Какво не е наред с мен? Какво не е наред с мен? Със сигурност имам проблем, за да ми се случва подобно нещо. Къде бъркам?”

Какво правя погрешно, че ти давам правото да ми говориш по този начин? Какво правя, поради което не искаш да ме прегърнеш и отново да ме обичаш?

В какво бъркам, че като ида при мама и тате за прегръдка, те ме отблъскват! Какво съм причинила на родителите си, че толкова да не ме искат, че да ме дадат за осиновяване? Какво правя, че да искаш да се държиш с мен като с твоя любовница, а не като с дъщеря? В какво бъркам? Какво не е наред с мен?

С никой от моите познати не се държат по този начин, значи нещо с мен не е наред.

Някои хора слушат тази болезнена песен отново и отново, година след година, след година, докато изведнъж се оказва, че вече са пораснали и търсят някой, който да ги обича, защото никога досега не са получавали обичта, от която са се нуждаели и са заслужавали. Те са така изгладнели за любов, че не са способни да обичат когото и да било по начина, по който Бог е определил.

Говоря ви от личен опит, като казвам, че ако все още имате такава вътрешна болка, вероятно ще ви бъде трудно да създадете *нормални* взаимоотношения и да имате *нормални* очаквания към когото и да било. Възможно е да очаквате приятелите или брачният ви партньор да ви се реваншират за годините на тормоз, които сте преживели. Но подобни нереални очаквания към приятел или съпруг ги наточават, най-вероятно ги плашат и ги карат да стоят далеч от вас. Те може би се опитват да ви дадат всичко, което знаят как да дават, но докато вие не бъдете освободени и изцелени от старите рани на вашето минало, нищо от това, което другите правят за вас, няма да ви се струва достатъчно.

Спомням си как преминах през период, в който все не бях доволен. Все исках Дейв да направи още нещо, исках да направи повече. Той истински се стараяше дълги години. Правеше всичко по силите си, за да ми помогне в тази болезнена криза.

Дейв е много спокоен и сговорчив човек и толкова упорито се опитваше да ме направи щастлива. Но един ден ме погледна и ми каза: „Жено (той ме нарича така само когато наистина му е дошло до гуша, а това не се случва често), слушай сега. Опитах се да те направя щастлива. Но знаеш ли какво? Виждам, че това е непостижимо. Каквото и да правя, не мога да те накарам да се почувстваш щастлива“. А след това добави: „Познай какво? Повече няма дори да се опитвам“.

ПОЗВОЛЕТЕ НА БОГ ДА ИЗПЪАНИ ПРАЗНОТО ВИ СЪРЦЕ

Слава Богу, Святият Дух работеше в живота ми по време на тази криза, за да ме укрепи и промени. Тъкмо бях започнала да си чета Словото и бях започнала да виждам, че всичките ми проблеми и

постоянното ми недоволство не бяха по вина на някой друг, а че аз имах проблем *вътре* в мен. Тогава започнах да съдействам на Бога, за да може да ми помогне и да преобърне живота ми за добро.

Много семейства се развеждат, когато единият осъзнае, че другият няма да го направи щастлив. Обикновено казват: „Щом не ме правиш щастлив, няма да стоя повече в това взаимоотношение“. Затова започват да търсят някой друг, който да ги направи щастливи, но коренът на отхвърляне в сърцата им ги държи съборени и съкрушени.

Коренът на отхвърляне ще ви накара да се чувствате несигурни, с ниско самочувствие и неуверени. Докато не бъдете освободени, винаги ще очаквате някой друг да ви накара да се почувствате по-добре. Аз изпитвах необходимост всеки ден някой да привиди самочувствието ми, както един зависим се нуждае от своята доза. Нуждаех се от постоянни похвали и внимание. Край нямаха нещата, които все не ми достигаха или ми липсваха в живота. Но колкото повече внимание получавах, толкова повече го изисквах.

Хората, в чийто живот е поникнал коренът на отхвърляне, смятат, че не са обичани и се чувстват несигурни. Личността им е съкрушена и вътрешно те са много объркани. Поради това, те непрекъснато търсят нещо, което да ги накара да се почувстват добре. Пробват всичко – по-добра работа, повишение в работата, нов духовен дар, позиция в църквата, правилните приятели, точното име на етикета на техните дрехи, точният модел кола, точната къща, в която да живеят, точната социална група, към която да принадлежат и безкрайните комплименти. Тези хора непрекъснато изискват: „Каж ми, че съм добре, обсипи ме с комплименти, остави ме да бъда прав“. Несигурните, нестабилните хора не могат да бъдат коригирани, защото те винаги имат много ниско самочувствие и така или иначе не се възприемат добре.

Знам това за несигурните хора, защото аз имах всичките тези проблеми, докато Съветникът – Святият Дух и Божието Слово не ме измъкнаха от тази яма на отчаяние и докато не получих нещо прекрасно на мястото на пепелта.

Святият Дух е единственият, предопределен да извърши промяна вътре в нас. Той изпълва сърцата ни със самия Бог. Насърчавам ви внимателно да обмислите молитвата на Павел за нас: „и да познаете наистина Христовата любов, която никое знание не може да обгърне

(която надминава всяко знание без опит), за да се изпълните (в цялото си естество) с цялата Божия пълнота (*да имате най-богатата мяра от божественото присъствие и да се превърнете в тяло, изцяло изпълнено и потопено в Бога*)” (Ефесяни 3:19, добавеното в курсив в скобите е от мен).

Ако бъдем изцяло изпълнени с Бога, няма да се нуждаем от успокояване и уверяване от другите. Ще бъдем така напоени с Божията любов, че тя ще прелива в нашите взаимоотношения с Него, с нас самите и с останалите.

Ако Му позволите да направи това, Бог ще ви освободи от болките и раните на вашето минало. Приемете Божието изцеление и позволете на Святия Дух да извърши волята Си в сърцата ви. Той ще ви изпълни с цялата увереност, от която се нуждаете, за да се радвате на живота. Ще ви покаже как да пуснете миналото си, така че дори да не изпитвате болка, ако си спомняте за него. Екlesiаст 5:20 обещава на онзи, който изцяло се посвети на Бога: „Защото няма много да помни дните на живота си, понеже сам Бог му отговаря с веселието на сърцето му (спокойствието на Бога е отразено в него)”.

Най-после свободни

Пътят към емоционалното изцеление и свободата да се радвате на живота не винаги е лесен. Но напредването към свободата е много по-добро от това да стоите в оковите на емоционалното робство.

И тъй, понеже Христос пострада по плът за нас, въоръжете се и вие със същата мисъл и цел (търпеливо да страдате, вместо да се провалите в това да угодите на Бога), защото пострадалият по плът (и има ума на Христос) се е оставил от (умишления грях) греха (спрял е да угажда на себе си, за да угажда на Бога), за да живее през останалото в тялото време, не вече по човешки апетити, желания и страсти, а (да живее) по Божията воля. (I Петър 4:1-2)

Внимателното изследване на този пасаж разкрива факта, че ние трябва да се въоръжим с подходящите мисли от рода на: *Предпочитам да пострадам с Христос, но да постъпя правилно, отколкото да остана в оковите на греха.*

Правилният начин на мислене е изключително важен за постигането на победа. Когато осъзнах, че Исус е способен и желае да ме освободи, аз незабавно пожелах тази свобода, но отношението ми беше: „Повече няма да страдам, достатъчно съм се мъчила и няма да се покорявам на никого и на нищо, което ми носи дори и минимална емоционална болка”. Святият Дух ми показа няколко пасажа в Словото, които ми помогнаха да осъзная, че начинът ми на

мислене е неправилен и аз трябва да се подготвя или да се въоръжа с правилното мислене.

Започнах да разсъждавам по следния начин: *Не бих искала да страдам повече, но съм готова да понеса трудностите, вместо да стоя в робство. Докато съм в робство, аз така или иначе страдам, но това е страдание, което няма край. Затова съм готова да позволя на Исус да ме изведе и да ми помогне да мина през каквото е необходимо, за да бъда освободена. Може да ме боли известно време, но поне това ще бъде страдание по пътя ми към победа и към нов живот, освободен от емоционалната болка.*

Добър пример за това е ходенето на фитнес. Ако тялото ми изобщо не е във форма поради лоши хранителни навици и липсата на движение и физическо натоварване, аз ще страдам поради постоянната умора и дискомфорт от моето състояние. Докато не предприема нещо, страданието ми ще продължава всеки ден. Ако обаче реша да вляза във форма, ще започна да спортувам, ще подбирам храната си внимателно и ще избягвам вредните храни.

За известно време ще страдам поради мускулната треска. Тялото ми може да не е доволно, че го лишавам от определени храни, към които е пристрастено. Това е вид страдание. Ще се наложи да преразпределя времето си, за да вместя спортуването в програмата си. Това също може да създаде някои неудобства за мен, защото ще ми се наложи да вземам мъдри решения, а не емоционални.

Виждаме от този пример, че за да бъдем освободени от ненужните страдания, които се дължат на недобрата ни форма, ние трябва да пострадаме по един по-различен начин, но това са трудности, които ни водят към победа и в крайна сметка към окончателното приключване на този вид страдания.

ПРАВИЛНИ И НЕПРАВИЛНИ СТРАДАНИЯ

Ако разсъждаваме върху следните стихове, ще видим че трябва да *избираме* чрез вяра да бъдем радостни, когато преминаваме през трудни промени, като знаем, че поради любовта на Бога, нашите „правилни“ страдания ще доведат до добър край, което в този случай означава до добър характер.

И не само това, но нека (бъдем пълни с радост сега и нека) тържествуваме над тревогите си и нека се радваме и се хвалим и в скърбите (страданията) си, като знаем, че скръбта, трудностите и болката произвеждат търпелива и непреклонна твърдост, а твърдостта (силата на духа) развива зрялост в характера (одобрена вяра и изпитана правда); а такъв характер (изпитаната правда) ражда радостна и уверена надежда за вечно спасение. А тази надежда никога не разочарова, не заблуждава и не посрамнява, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения нам Святи Дух. (Римляни 5:3-5)

Поради неправилни мисловни модели, много хора никога не помъдряват до състояние, в което да започнат да се радват на самия живот. Зрелостта винаги включва стабилност. Без стабилност и постоянство никога няма да можем да изпитаме истински мир и радост.

Има „правилно“ и „неправилно“ страдание. Апостол Петър насърчава вярващите да са внимателни как страдат, да не е понеже са заслужили, но ако страдат, то нека бъде защото са правили правилните неща. В I Петър 3:14 той отбелязва: „Но даже, ако пострадате за правдата, блажени сте...”

В ст. 16 той ни насърчава да живеем по такъв начин, че съвестта ни да бъде абсолютно чиста, а в ст. 17 казва: „Защото е по-добре да страдате (несправедливо), като вършите добро, ако е такава Божията воля, а не като вършите зло (което ще бъде заслужено и справедливо страдание)”.

Това е много важна тема. Повечето хора никога не изпитват радостта от свободата, защото имат неправилно мислене за страданията. В християнския си живот вероятно сте чували, че Исус иска да ви освободи от всичките ви страдания, и това е така – Той иска. Но дори свободата е свързана с промени в преходния период, които никога не са лесни.

По време на раждане, процесът, който е най-труден, се нарича „преход”. Тридесет и три години съм живяла живот в болка. Когато най-накрая разбрах, че Исус иска да ме освободи от страданията, навлязох в период на преход. Това беше време, в което бях променяна и оформяна според Неговия оригинален план за мен, преди да бъда обезобразена от света. Следващите няколко години пак страдах, но

този път по различен начин. Това не беше безнадеждно страдание, а напротив – страдание, което роди в мен надежда, защото можех да видя промяната в този преходен период.

Промените не винаги бяха големи, но Господ винаги ме насърчаваше да не се предавам. Точно когато смятах, че повече не мога да издържам на болката, Той идваше със специално благословение, което ме уверяваше, че е непрекъснато до мен и че ми помага.

ОГЪНЯТ НА ЗЛАТАРЯ (ПРЕЧИСТВАЧА)

Ако разберете, че правилното страдание действа в живота като огъня на пречиствача, тогава следващият стих би имал специално значение за вас и ще ви донесе голяма утеха.

*Но кой може да издържи деня на пришествието Му?
И кой ще устои, когато Той се яви? Защото е като
огъня на пречиствач, и като сапуна на тепавичари.
Ще седне като един, който топи и пречиства сребро, та ще
очисти свещениците, левийците, и ще ги претопи (пречисти)
като златото и среброто; и те ще принасят на Господа при-
носи с правда. (Малахия 3:2,3)*

Бих искала да ви разкажа една история, която някога чух, която ще ви даде ясно прозрение върху този пасаж. В Европа един мъж влязъл в магазина на един златар и там харесал бижу, което много искал да си купи. През цялото време, докато разглеждал магазина, той не успял да види продавача. За да може да си плати и да си тръгне, той започнал да търси собственика и докато обикалял, забелязал в дъното на магазина една врата, която отвеждала навън към задния двор. Когато стигнал до прага на вратата, той видял собственика, който бил самият златар, да седи до запален огън, на който имало огромен съд. Той не свалял погледа си от къкрещия съд, макар заинтересованият клиент да се опитвал да му говори и да му обясни какво иска да купи.

Клиентът запитал дали не е възможно той да остави работата си за малко и да влезе вътре да му продаде бижутото, което бил харесал. Но златарят му отказал. Обяснил му, че не може да остави метала в съда дори за минутка, като уточнил: „Много е важно това злато да не се втвърди, докато в него все още има примеси. Аз искам това да

бъде чисто злато. Ако огънят се нагорещи прекалено силно, това ще развали златото, а ако се охлади по-рано, златото ще се втвърди с примесите в него”.

Обяснил още, че не само не може да го остави, но не бива дори да сваля погледа си от него. Той трябвало да стои над него, докато не завърши напълно процеса. Клиентът го запитал кога щяло да приключи всичко, а златарят му отвърнал: „Ще съм сигурен, че златото е готово, когато мога да погледна в него и да видя съвсем ясно собственото си отражение”.

За мен това е една много красива история, защото ми показва, че Бог непрекъснато пази живота ми и бди над мен, когато идват трудности, за да се погрижи те да не стават по-интензивни, отколкото мога да понеса. Показва ми още, че Той внимателно определя натиска върху живота ми, за да е сигурен, че изпитанието извършва необходимата промяна в моя живот.

В I Коринтяни 10:13 ап. Павел казва, че Бог никога няма да позволи да бъдем изпитани повече, отколкото ни е силата, но заедно с всяко изпитание, Той ще подсури изходен път. Можем да се доверим на Бога, защото Той не очаква от нас да понесем нещо по-голямо от възможностите ни.

Повярвайте ми, Бог най-добре знае колко сте способни да понесете – по-добре и от самите вас. Доверете Му се и Той ще ви преведе през пречистващия процес, за да ви изведе като пречистено злато.

НАПРЕДВАЙТЕ КЪМ ЦЕЛТА

Ще ви бъде много лесно да търпите правилното страдание, ако разберете, че преминаването през огъня на пречиствача е един доживотен процес. Осъзнавайки тази истина, апостол Павел пише: „Не че съм сполучил вече (постигнал този идеал), или че съм станал вече съвършен; но гоня (преследвам) изподир, дано уловя (и превърна в свое), понеже и аз бидох уловен от Христа Исуса” (Филипяни 3:12).

В посланията си Павел често уподобява християнския живот на състезание:

Не знаете ли, че които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата? Така тичайте (в надпреварата), щото да получите наградата.

И всеки атлет, който започва да тренира, се въздържа и ограничава от всичко. Те вършат това за да получат тленен венец, който много скоро ще изсъхне, а ние нетленен (правим това, за да получим корона на вечно блаженство, която е нетленна). И тъй, аз така тичам, не като към нещо неизвестно (все едно не знам целта); така удрям (се боксирам), не като че бия въздуха или удрям без да имам противник; но (като боксьор) уморявам тялото си (не го щадя и го дисциплинирам чрез трудности) и го поробвам, да не би, като съм проповядвал на другите благата вест и нещата, отнасящи се до нея, сам аз да стана неодобрен (да не издържа изпита, да бъде отхвърлен като лицемерен и фалшив . (I Коринтяни 9:24-27)

Доверете се на Господа и Той ще ви доведе до финалната линия. Бъдете твърдо решени да напредвате и да придобие онова, което Христос е придобил за вас. Той ви е хванал здраво, за да ви спаси.

Вашето спасение включва още много други благословения за този живот, а не само дом в небето, когато си идете от тази земя. Вечното ви спасение е започнало в деня, в който сте се новородили и то никога няма да бъде прекратено. Бог ви е хванал, за да възстанови онова, което врагът ви е отнел, но вие трябва да бъдете твърдо решени да си го получите обратно.

Не можете да бъдете пасивни и да очаквате победата просто да падне върху вас. Тя идва чрез благодатта на Бога, а не чрез вашите дела, но все пак ние трябва активно да съдействаме на работата на Святия Дух във всяка наша стъпка.

В книгата си *Великият Манифест на Любящия* Дейв Грант изтъква, че човек не израства, когато нещата в живота са лесни. Ние прахосваме, без това да изисква големи усилия от наша страна. Ние, хората, сме много мързеливи и винаги търсим най-лесния начин, но истината е, че се нуждаем от трудности и напрежение, за да бъдем предизвикани да пораснем. Не бихме могли да израснем, докато не приемем факта, че трудностите са в наша полза, че те са добри за нас, защото ни помагат да вървим напред и да бъдем живи. Павел казва, че той „напредва, преследва, постоянства, мъчи се”. Тази фраза сама по себе си подсказва, че има трудности и борби и че християнският път не е лесен.

В книгата си Грант разказва следната история: „Рояк пчели били качени на полет в космоса, за да видят какво ще бъде поведението им в състояние на безтегловност. В безтегловната атмосфера те се носели без всякакви усилия. Докладът от експеримента бил обобщен със следните думи: *„Полетът им беше много приятен, но всички до една измряха*.”¹⁵ Съгласна съм на сто процента с господин Грант, който добавя, че е почти невъзможно да се оставим по течението и това да ни доведе до нещо стойностно и полезно.

ДРЪЖТЕ СЕ ЗДРАВО В ТРУДНИТЕ ВРЕМЕНА!

В следните стихове от книгата на пророк Авакум в Стария Завет се говори за трудните времена, които той нарича „високите места (височините)” и посочва, че Бог му е дал нозе като на кошута, за да се погрижи той да върви сигурно и стабилно през тези времена:

Защото, ако и да не цъфти смоковницата, нито да има плод по лозите, трудът на маслината да се осуети, и нивите да не дадат храна, стадото да се отсече от оградата, и да няма говеда в оборите, пак аз ще се веселя в Господа, ще се радвам в (славния и победоносен) Бога на спасението си. Иеова Господ е силата ми, моята храброст и непобедима войска; Той прави нозете ми като нозете на елените (кошутите), и ще ме направи да ходя (а не да застивам от ужас, но да ходя и да постигам духовен прогрес) по височините си (от трудности, страдания и отговорности). (Авакум 3:17-19)

Думата „кошута” се отнася за определен вид елени, които са много пъргави, ловки и подвижни в катеренето по стръмни планини. Тя може да се покатери по много стръмни урви без никакви затруднения, като подскача от издатина на издатина с огромна лекота. Сигурността и непоклатимостта в стъпките ни е Божията воля за нас, така че когато дойдат трудности, да не се боим, нито да се ужасяваме.

За да бъдем истински победители, ние трябва да пораснем до състояние, в което да не се боим от трудностите, но да бъдем предизвиквани от тях. В разширения превод на Библията тези „височини, високи места” са преведени като „тревоги, страдания, трудности или отговорности”. Това е така, защото именно в такива моменти ние израстваме истински и трайно.

Ако се обърнете назад в живота си, ще видите, че в лесните времена не сте израствали, нито сте се променяли особено. Това е ставало единствено във време на трудности и изпитания. В лесните времена, които идват в живота ни, ние сме способни да се насладим на нещата, които сме постигнали в трудните. Това е един житейски принцип и нещата се случват по този начин. Работите цяла седмица, след това получавате заплатата си и се наслаждавате на почивката през уикенда. Спортувате, храните се правилно, грижите се добре за себе си, а след това се радвате на здраво тяло. Чистите дома си, мазето или гаража, а след това се наслаждавате на подреден и чист дом, всеки път когато се прибирате вкъщи.

Спомням си написаното в Евреи 12:11: „Никое наказание не се вижда на времето да е за радост, а е тежко и болезнено; но после принася правда като мирен плод за тия, които са се обучавали чрез него”.

Човек, който служи на Бога поради любовта си към Него, прави правилните неща, защото така е редно. Не ги прави, за да наследи нещо добро, въпреки че след това непременно ще последват благословения. Стремете се да бъдете съвършени, за да принасяте на Бога слава, и в крайна сметка ще се наслаждавате на славен живот.

Градете мостове, а не стени

Стените са символ на защита. Всички ние сме склонни да изграждаме стени, за да се предпазим от това да бъдем наранени отново. Както вече споменах неколкократно, макар да имам много благ, мил и сговорчив съпруг, има моменти, в които и той ме наранява. Най-накрая проумях, че всеки път, когато той ми причиняваше емоционална болка, аз изграждах стена – имам предвид духовна – зад която да мога да се скрия и да не му позволявам да ме нарани отново. Святият Дух обаче ми показва, че всеки път, когато издигам стени, за да държа другите навън, аз затварям себе си в уединено и ограничено място.

Много хора живеят изолиран живот, защото са издигнали човешки стени, с които да се опитат да се предпазят от нараняване. Не след дълго тези стени се превръщат в затвори и такива хора остават хванати в капана на огорчението и самотата. Те издигат защитни стени, за да се предпазят от емоционална болка, но в същото време те губят способността си да обичат и да бъдат обичани, освен ако не са готови да бъдат наранени.

Да прекарвате живота си в опит да избегнете болката е много по-болезнено, отколкото да живеете нормално, като се изправяте и справяте с всеки проблем тогава, когато той възникне. Исус е Изцелителят и е винаги на наше разположение, за да ни даде утеха, когато минаваме през трудни и болезнени ситуации.

Вярвам, че Господ иска да ви насърча още сега да направите стъпка на вяра и да съборите всички стени, които сами сте издигнали.

Самата мисъл може би ще бъде плашеща, особено ако сте живели зад тях дълго време. Бог е способен да събори тези емоционални стени, които ви отлъчват от останалите, точно както събори стените на Ерихон (прочетете Исус Навин 2:1-21; 6:1-27). В Евреи 10:30 се казва, че стените са паднали „чрез вяра“.

Всеки път, когато Исус ми покаже, че съм издигнала стени, за да държа другите далеч от себе си, аз трябва да предприемам крачки на вяра. Трябва да избира да положи вратата си в Него като мой Защитник, а не да се опитвам сама да се предпазя.

Има няколко пасажа в Библията, в които Бог обещава да ни пази и защитава. Исаия 60:18 е стих, който много силно ми говори: „Няма вече да се чува насилие в земята ти, опустошение и разорение в пределите ти; а ще наречеш стените си Спасение и портите си Хвала“.

Този стих ми показва, че спасението чрез Исус Христос е защитна стена около мен. От мига, в който стана Негова, Той се захваща с моята защита. Но за да активирам благословенията в живота си, аз трябва да се доверя, че Той се грижи за мен и ме пази. Ако продължа да отхвърлям Божията защита, като се опитвам сама да се грижа за себе си, ще продължа да живея в окови и неволи.

Друг чудесен пасаж от писанията по темата за Божията защита четем в Исаия 30:18 „По тая причина Господ ще чака (настойчиво ще очаква и копнее), за да се смили за вас, и по тая причина ще се превъзнесе, за да ви пожали, да ви покаже милост и благодат. Защото Господ е Бог правосъден. Блажени (щастливи, удачни и за завиждаване) са всички, които (искрено) Го чакат (очакват и копнеят за Него, за Неговата любов, благоволение, победа, мир, радост и Неговото несравнимо и ненарушимо приятелство)“.

Внимателното изучаване на този стих показва Бога като Един, който буквално чака възможност, за да прояви добротата си към нас и да донесе справедливост в нашата ситуация. Но Той е способен да го направи само за онези, които Го очакват и се надяват на Него. Откажете се от опитите си за самозащита и започнете да позволявате и да очаквате Бог да ви пази.

Позволете на Бог да бъде Бог.

Когато чрез вяра влезете в тази нова сфера, не мога да ви обещавам, че никога няма да бъдете наранени, но мога да ви гарантирам, че Бог,

който е Бог на справедливостта, непременно ще донесе хармония и ще ви възнагради, ако изберете Неговия път.

Всеки човек, който избере Божия начин за разрешаване на проблемните си и болезнени ситуации, е на път към велики неща: „Защото, както е писано: “Убивани сме заради Тебе цял ден; считани сме като овце за клане”. Не; във всичко това ставаме повече от победители и печелим славна победа чрез Този, Който ни е възлюбил” (Римляни 8:36-37).

Как е възможно да бъдем повече от победители и в същото време да сме сравнявани с овце, които отиват на клане? Отговорът е много прост – дори да изглежда, че някой се възползва от нас, дори да ни се струва, че Господ няма да ни избави, ние сме повече от победители, защото „в цялата тази бъркотия” сме дълбоко уверени, че нашият Бог никога няма да ни остави и никога няма да ни забрави и че в точния момент ще дойде избавление и награда за нас.

КАК ДА ГРАДИМ МОСТОВЕ

Един ден, докато се молех, Святият Дух ми показва, че животът ми се е превърнал в мост, по който другите да преминават и да намират мир с Бога. Дълги години съм издигала само стени в живота си, но сега на мястото на стените съм изградила мостове. Всички трудни и несправедливи неща, които са ми се случвали, са се превърнали в магистрали, по които останалите да могат да преминат и да достигнат до същата свобода, която съм намерила и аз.

Научих се как да градя мостове вместо стени.

Както вече казах в петата глава на тази книга, Бог не гледа на лице и не ни обича различно (вижте Деян. 10:34). Онова, което е направил и прави за мен, Той е готов да направи и за другите, стига те да следват Неговите наставления и принципи. Ако следвате принципите, разкрити в тази книга, ще намерите същата свобода, в която живея и аз. А след това можете да се превърнете в мост, по който да преминат другите, вместо да издигнете стени, с които да ги държите отвън.

В Евреи 5:9 се говори за Исус като за „Авторът и Източникът на нашето спасение”. Той проправи път за нас към Бога. Той се превърна в магистрала, по която ние да можем да стигнем до Бога. Все едно е преминал през гъста гора и е проправил път за нас, така че когато дой-

де нашият ред да преминем през нея, да не ни се налага да се борим с всички природни сили в гъстата гора. Той се пожертва вместо нас и сега, когато ние се облагодетелстваме от Неговата жертва, Той ни дава шанс да се пожертваме за другите, за да могат и те да се радват на същите блага, които имаме ние.

Евреи 12:2 казва, че Исус издържа страданията на кръста заради предстоящата Му радост от наградата, която беше поставена пред Него. Обичам да си напомням този факт, когато нещата в живота ми се струват особено трудни. Тогава си казвам: „Продължавай да устояваш, Джойс, предстои ти радост по пътя”.

Вземете решение да съборите всички стени и вместо тях да изградите мостове. Има много, много хора, които са изгубени в своя объркан живот и се нуждаят от някой, който да върви пред тях, за да им покаже пътя. Защо вие да не сте този човек за тях?

Стени или мостове? Изборът е ваш!

КРАСОТА ВМЕСТО ПЕПЕЛ

Господ не само че желае да превърне стените ви в мостове, но както е обещал в Словото СИ, Той иска да ви даде венец (от красота и прелест) вместо пепел.

Духът на Господа Йеова е на мене; Защото Господ ме е помазал и екипирал да благовествам на кротките, бедните и наранените. Пратил ме е да превържа и изцеля сърцесъкрусените, да проглася освобождение на (физическите и духовни) пленници, и отваряне затвора и очите на вързаните; да проглася годината на благоволение Господне, и деня на въздаянието от нашия Бог; да утеша всичките наскърбени; да дам утеха и радост и да наредя за наскърбените в Сион, да им дам венец (диадема, орнамент на красота и прелест) вместо пепел, миро на радост вместо плач, облекло на хваление вместо унил, притеснен и отпаднал дух; за да се наричат дървета на правда, насадени от Господа, за да се прослави Той. (Исаия 61:1,2,3)

Тези обещания в Исаия гл. 61 са богати и изобилни. Прочетете ги и вземете решение да не пропуснете нито едно от тях. Аз ще се

съглася с вас, като се помоля всеки един, който чете тази книга, да наследи тези обещания.

Бог е извършил СВОЯТА част, като е изпратил Исус. Аз изпълнявам моята, като постъпвам според Божието Слово и придобивам свобода, а също и чрез написването на тази книга, за да ви помогна и вие да сторите същото. Сега и вие трябва да изпълните своята част, като вземете качествено решение никога да не се предавате, докато не Му позволите:

Да превърже раните ви.

Да изцели съкрушеното ви сърце.

Да ви освободи във всяка една област от живота ви.

Да отвори и да ви освободи от затвора, в който се намирате.

Да ви даде радост, вместо скръб и тъга.

Да ви облече с дреха на хваление вместо с унил, утежнен и отпаднал дух и да ви даде

венец на прелест и красота вместо пепел.

Нищо няма да бъде изгубено

Няма преживяване в живота ви, което да е било загуба на време или да е напразно, ако ви научи да предавате грижите и тревогите си на Господ. Дори животът ви да прилича на изоставено бойно поле, Исус е способен да го оформи отново и да превърне всички парчета от вашето минало в нещо красиво и стойностно.

След като Исус бе нахранил пет хиляди души само с няколко хляба и две малки рибки, Той каза на учениците Си: „Съберете останалите къшеи (парчета), за да не се изгуби и похаби нищо” (Йоан 6:12). Учениците събират дванадесет коша с храна от остатъците, много повече от първоначално предадените на Исус няколко хляба и риби.

Бог ме освободи от страх, неувереност, несигурност, емоционални зависимости и от дълбоко вкорененото чувство на отхвърляне. След това наново сглоби парчетата на живота ми и ми даде славната привилегия да поучавам Неговите деца как да бъдат здрави и свършени, как да имат плодоносен, щастлив живот и служение и как да се радват на здрави и любящи взаимоотношения.

Научила съм се да получавам безусловна любов от Бога, от Дейв и дори от себе си. Съпругът ми не прави всичко, което аз очаквам, както и когато аз искам, но днес това не ме наранява, защото съм се научила да го обичам безусловно.

В началото, когато се оженихме, не знаех абсолютно нищо за безусловната любов. Всички в семейството ми трябваше да правят нещата така, както аз искам, иначе смятах, че не ме обичат.

Когато бях съкрушена, всеки във взаимоотношение с мен трябваше да полага максимални усилия, за да ме направи щастлива. Това ги караше да страдат, защото не можеха да бъдат истински пред мен. Не беше възможно да ми кажат истината за каквото и да било. Бяха длъжни да ми казват това, което аз искам да чуя, за да има мир в дома ни.

Ако кажех на Дейв: „Хайде да излезем да пием кафе”, той не можеше да ми отговори: „Предпочитам да не го правим точно сега”, защото аз веднага започвах да се цупя. Това беше моят начин да контролирам нещата. Аз бях съкрушена, смазана, объркана, пречупена и с нарушени функции. Бях онеправдана и наранена и карах всички останали да плащат за моята болка, въпреки че не те ми я бяха причинили.

Ако сте били опетнени и омърсени от сексуален тормоз, правата ви като човек са били нарушени, което може да ви накара да се чувствате съкрушени и объркани. Много жертви на тормоз стигат до момент, в който признават: „Нямам сили да се справя”. Те всъщност не са обезпокоени от проблемите в ежедневието, а са преследвани и смазани от покрусата и отчаянието в сърцето си. Онези от нас, които сме израснали в объркани домове, много често създаваме същите домове с нарушени функции.

Нуждаем се от вътрешна сила, за да не бъдем смазани и объркани от външните обстоятелства. Трябва да позволим на Бога да събере парчетата от нашия живот и разпръснатите ни мечти и да ни извае според образа на Христос. За да направи това, може би ще се наложи да разтроши няколкото парчета, с които сме останали, за да ги превърне в мека глина, да ги напоява със Словото Си, да смачка повторно глинените буци и да ги постави на колелото на грънчаря. Той е напълно способен да извае нещо чудно от това, което е останало от нас, стига да Му го предадем.

Исус ни казва, че в този свят ще имаме трудности и скърби, но после добавя: „Това ви казвам, за да имате в Мене съвършен мир и пълна увереност. В света имате скръб, изпитания, страдания, смут; но дерзайте (бъдете смели, уверени, сигурни, безстрашни) – Аз победих света (отнех съм му силата да ви навреди и съм го завладял за вас)” (Йоан 16:33).

Никой не може да избегне страданията и изпитанията в живота, но онези, които са положили упованието си в Исус, могат да бъдат насърчени: „Много са неволите на праведния, но Господ го избавя от всички тях” (Псалом 34:19). Словото не ни казва, че Господ ни избавя моментално. Може да ни се наложи да преминем първо през някои неща.

Животът винаги побеждава смъртта, а светлината преодолява мрака. Без Божието Слово бъдещето може да изглежда мрачно и несигурно, но Исус казва, че Той е дошъл да ни освободи от мрака: „Аз дойдох като светлина на света, за да не остане в тъмнина никой, който вярва в (доверява се, разчита и се обляга на) Мене” (Йоан 12:46). Вместо да живеем в мрак и нищета, ние трябва да *продължаваме* да следваме Исус и да се съобразяваме напълно с Неговия пример за живот (Вижте Йоан 12:26).

Не можем да *продължаваме*, ако животът ни е съкрушен, разбит, объркан и сломен. До сега обаче приехте достатъчно от Божието слово чрез свидетелствата на тази книга, за да знаете, че вече не сте оковани във вашето минало, ако сте решили да следвате Исус. Господ казва: „Ако пребъдвате в Моето учение (държете здраво учението Ми и живеете съобразено с него), наистина сте Мои ученици; и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни” (Йоан 8:31-32).

ПРОДЪЛЖАВАЙТЕ ДА СЛЕДВАТЕ ГОСПОД

Бог поставя мечти в сърцата на хората. Но много хора не продължават докрай, за да Го последват до изпълнението на тези мечти. Много започват и се отказват, пак започват и се отказват, започват и отново се отказват. Те не могат да устоят и да продължат, защото съкрушеното им сърце смазва тяхната надежда. Такива хора нямат никаква вътрешна сила, която да им помогне да стигнат докрай.

Исус ще превърже и ще изцери раните ви. Словото Му е лекарството за душите ви (вижте Притчи 4:20-22). Четете Словото на Бога всеки ден, дори да четете само по един стих на ден. Горещо ви препоръчвам да прочетете книгата ми *Започнете своя ден подобаващо*, която съдържа прочит върху Словото за всеки ден. Заспивайте вечер, изпълнени с мисли, вдъхновени от Бога: „Аз съм праведен в

Бога чрез Исус Христос. Бог ме обича. Той има добър план за моето бъдеще...”. Молете се с вяра:

Господи, вярвам, че ТИ ме обичаш и можеш да вземеш всички тези строшени парчета от моя живот и да ги превърнеш в нещо добро за мен. В Римляни 8:28 Твоето Слово казва: „че всичко съдействува за добро на тия, които любяТ Бога, които са призвани според Неговото намерение и цели”. Обичам, Те, Господи. Вярвам, че Ти ми прощаваш. Татко, приемам Твоето изцеление за моето съкрушено сърце.

Не си лягайте вечер с мисли за ужасното положение, в което се намирате; за невъзможността ви да го преодолеете; затова как нищо няма да се подобри и нищо няма да се промени. Вземете Божието Слово като лекарство. То е лекарство както за плътта ви, така и за душата и за духа ви. Изучавайте го, за да може силата на Словото и на Духа да работят заедно в живота ви.

Когато прочетете стих от Библията, който намирате за подходящ за себе си, превърнете го във ваша молитва. Например, Псалом 30:11-12 може да се превърне в част от вашата вечерна хвала и заедно с псалмопевеца можете да се поклоните на Бога, като се помолите преди да си легнете: „Обърнал си плача ми на танц за мене; съблякъл си ми вретниците и препасал си ме с веселие. За да Ти пее хвала душата ми, сърцето ми и всичко славно в мен и да не млъква. Господи, Боже мой, до века ще Те хваля”.

Бог копнее да излива Духа Си в живота ви. Само поискайте: „Господи, разпреди се в живота ми. Направи каквото е необходимо. Изцели хората, които съм наранила и изцели и моето сърце”.

БОЛКАТА ВИ НИМА ДА БЪДЕ НАПРАЗНО

Като дете никога не съм била безгрижна, не съм можела да живея без тревоги, не съм можела просто да се събудя и да отида да си играя. Винаги се съжалявах, защото ми се струваше, че детството и тинейджърските ми години са загубени и са били напразно. Като пораснах си мислех, че съм пропиляла толкова много години от живота си. Господ обаче събра тези пропиляни години от живота ми и превърна моя провал в мое послание.

Той откри нещо ценно във всяка тъжна ситуация, която бях преживяла. Може би се чудите: „Как е възможно Бог да създаде нещо красиво от кашата, която сама съм забъркала?“. Бог има начини, които за нас са непонятни. Той използва моите пропилени години, за да докосва хилядите по хиляди хора, които ми казват: „Всеки ден те слушам да проповядваш“.

Понякога се удивлявам на нещата, които те слушат. Хората ме чуват да разказвам за ужасната бъркотия, в която съм се намирала и как Бог отново ме е направил здрава и съвършена и това послание им дава надежда и вяра, че Той ще направи същото и за тях. Той изважда скъпоценното от моето отчаяние, като го използва, за да изцели отчаянието в сърцата на другите.

Може би и вие смятате, че сте пропилили живота си досега, но ако прекарвате всичкото си време да мислите за това, няма да направите нито крачка напред. Ако обаче се доверите на Бога, Той може да извае нещо славно от времето, което ви остава, дори то да е много кратко. Бог може да извърши нещо толкова великолепно във времето, което ви предстои, така че всичко, през което сте преминали, ще си е заслужавало, само за да видите как Бог го взема и го преобръща, за да извърши във вас това, което върши.

За мен самата е невъзможно да правя това, което правя днес. Когато Бог ме призова в служение, няма да е достатъчно, ако кажа, че съм била абсолютен провал и страшно объркана и нищо не може да опише точното ми състояние. Но аз обичах Бога и не желяех да остана такава, каквато съм. Само дето не знаех как да се променя и да бъда различна и по-добра. Необходими бяха години, през които Бог да ме доведе дотам, където трябваше да бъда. Вярвам, че сега Той е ускорил действието Си в тези последни дни.

БОГ ЩЕ ИЗВЪРШИ ТОВА, КОЕТО ВИ СЕ СТРУВА НЕВЪЗМОЖНО

Дори да отнеме десетилетия, много по-добре е да сте поели по пътя нагоре, отколкото да продължавате да слизате надолу. Молете се: „Ето ме, Господи. Вземи моя съкрушен живот и събери всички парчета, за да не бъде нищо похабено и изгубено“. НЕ оставайте съкрушени и

пречупени. Вземете решение да поверите миналото и бъдещето си в ръцете на Бога.

Може би се чувствате също като Марта, когато брат ѝ Лазар беше починал. Тогава тя каза на Исус: „Господи, да беше Ти тука, не щеше да умре брат ми” (Йоан 11:21). Исус можеше да пристигне на сцената много по-рано, но Библията казва, че Той умишлено изчака, докато Лазар умре и бъде положен в гроба. Той изчака, докато ситуацията стана толкова невъзможна, че ако излезеше нещо добро от нея, всеки би разпознал, че то е от Господ (вижте Йоан 11:1-11).

Трябва да разберем, че когато Бог не се намесва в обстоятелствата ни, или когато не се движи толкова бързо, колкото на нас ни се иска, може би Той умишлено изчаква. Точно когато си мислим, че няма изход от безизходицата, Бог ни доказва колко могъщ и чудесен е Той към нас, когато се намеси в наша полза (вижте II Летописи 16:9).

От години се опитвах да служа на Бога. Защо Той изчака толкова дълго, преди да ме докосне със Святия Си Дух? Защо не го направи с две години по-рано? Или с четири години по-рано? Мисля, че Той изчакваше, докато се наложи да направи чудо, за да ми докаже, че работи в живота ми. Самият факт, че Бог може да използва точно моя живот, за да служи чрез него, е едно голямо чудо.

Ако Исус беше подложил учениците си на тест за откриване на техните силни черти в характера, той щеше да докаже, че нито един от тях не е готов и няма необходимите качества, за да сформират заедно един здрав екип за служение. Всеки анализатор би посъветвал Исус да не се захваща с тях, но да продължи търсенето на мъже, които са по-подходящи за делото, което Той имаше за тях. Техните доклади щяха да звучат така: „Петър е емоционално нестабилен и се поддава на пристъпи на гняв, а Тома е пълнен със съмнения”. Един по един всеки ученик щеше да бъде дисквалифициран по подобен начин.

Интересно е да отбележим, че преди Исус да избере Своите ученици, Той се моли цяла нощ! (вижте Лука 6:12-16). Чудя се колко ли дълго се е молил, преди да избере мен и вас за нещата, за които ни е призовал. Исус знае всичко за всеки един от нас и въпреки това ни избра. Защо? Защото иска да изцели съкрушените. Исква да събере парчетата живот и да изяви Своята сила. Колкото по-слаби са хората, които избира, толкова по-ясно се вижда величието на Неговата сила в тях.

Когато в началото започнах да служа на Бога, прекарвах половината от всяка седмица в сълзи на самосъжаление. И въпреки този факт, бях помазана да преподавам Библейски уроци. Тогава можех да проповядвам точно толкова добре, колкото и сега. Бог с години ме държеше в рамките на моята всекидневна с двадесет и пет човека, преди да започне да ме води към световното служение, което имам днес.

Разбрах, че Бог няма да ме пусне в национално или всеобщо служение, преди първо да Му позволя да ми послужи в най-вътрешните места от моя живот. През цялото това време на вярност към малките неща, аз се променях стъпка по стъпка, от слава в слава (II Коринтяни 3:18).

Най-великото нещо у Бога е, че Той не само вижда къде се намираме в момента, но също и накъде вървим. През цялото ни пътуване Той се отнася към нас не според сегашното ни състояние, а според онова, което един ден ще бъдем. Той ни обича безусловно още от самото начало на нашето взаимоотношение с Него. Можем да се опитаме да получим Неговата любов по всякакъв възможен начин, но всичко, което трябва да направим, е да я *приемем*.

Понякога се опитваме толкова упорито да влезем в присъствието на Бога, когато истината е, че не е възможно да се отлъчим от Него. Той непрекъснато се занимава с нас.

В Псалом 139:7-10 псалмопевецът пита Бога:

Къде да отида от твоя Дух? Или от присъствието Ти
къде да побягна?

Ако възляза на небето, Ти си там. Ако си постеля в преизподнята, и там си Ти.

Ако взема крилата на зората и се заселя в най-далечните
краища на морето,

дори и там ще ме води ръката Ти, и Твоята десница ще ме
държи.

В ст. 16 от същия пасаж псалмопевецът казва: „Твоите очи видяха необразуваното ми вещество; и в твоята книга бяха записани всичките ми определени дни, докато все още не съществуваше ни един от тях”. В ст. 17 и 18 се казва, че Бог мисли за нас непрекъснато. „И колко скъпоценни за мене са тия Твои помисли, Боже! Колко голямо

е числото им! Ако бих поискал да ги изброя, те са по-многобройни от пясъка...”

Как определяте своето достойнство? От начина, по който другите са се държали с вас ли? Време е да приемете стойността си и ценността си, които идват от това, което Христос е направил за вас.

Понякога може да ви се струва, че Господ не е близо, но точно затова е важно да познавате Божието Слово. Пророк Исаия се оплаква на Господа, като докладва как народът Му говори: „Йеова ме е оставил, и Господ ме е забравил”. Но Господ отговаря:

Може ли жена да забрави сучещото си дете, та да се не смили за чадото на утробата си? Обаче те, ако и да забравят, Аз все пак няма да те забравя. Ето, на дланите Си съм те връзал незаличимо (татуирал съм си твоя снимка)...

Не родителите са измислили идеята да слагат снимки на децата си на удобно място и да ги носят със себе си. Бог носи снимки на Своите деца на всяко място, на което отиде. Следващия път, когато се усъмните в своето достойнство и ценност, спомнете си, че Бог има вашето лице, татуирано на дланите на ръцете Си.

Двойна мяра за вашите неприятности

Без значение през какво сте преминали, ако стоите близо до Господ, Той ще ви възнагради. Словото ни казва в Евреи 11:6: „А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото който дохожда при Бога, трябва непременно да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които усърдно и старателно Го търсят”.

Повечето хора сякаш вярват, че Бог е един, който наказва. Очевидно те не познават лично и отблизо естеството на Бога. Поради Своята любяща природа Бог е един, който възнаграждава (Вижте I Йоан 4:8).

Бог иска да *очакваме* награда. Исква да вярваме и да чакаме с нетърпение Неговата награда. Словото ни казва, че онези, които идват при Него, трябва да вярват, че има Бог и че Той е Бог, който възнаграждава. Не бива да фокусираме вниманието си върху това, което сме преживели, а върху онова, което Бог е способен и ще направи за нас, ако ние останем верни. Свидетелството ни трябва да е съпровождано от хвала към Него, провъзгласявайки: „Очакваме награда!”

Очакването на награда ни изпълва с надежда. Помага ни да преминаваме през трудностите. Библията ни казва, че въпреки че Исус презря кръста, Той го издържа заради радостта от наградата, която го очакваше от другата страна. Следователно, ние трябва да продължим „да отклоняваме очите си от нещата, които ни разсейват

и да насочим погледа си към Исус, Който е Лидерът и Изворът на нашата вяра (пръв ни подтиква към вяра), а също и Този, който усъвършенства и завършва вярата ни (довежда я до съвършенство и зрялост)” (Евреи 12:2).

Никой не би искал да ходи на работа, ако знае, че няма да получи заплата за труда си. Когато има награда за издръжливостта и търпението, има и мотивация в нас, която ни дава сили да продължим. Тогава си казваме: „Няма проблем, ще издържа, защото знам, че накрая ще излезе нещо добро от всичко това”.

Важно е да осъзнаем, че Бог е любящ Баща и че Той ще се погрижи за нас. Ние сме Му верни поради Неговата доброта към нас. Той ни възнаграждава и ни дава специални благословения не защото ни е длъжен, а защото естеството Му е такова – демонстриращо любовта Му към онези, които усърдно Го търсят.

Ако не търсехте усърдно лицето на Бога, защото сте жадни за повече от Него, отдавна щяхте да оставите тази книга. Но ето, че продължавате да четете, надявайки се да научите нещо повече за Бога, което не сте знаели досега. Това ми показва, че идва вашият ред за Божиите благословения и награди, защото вярно търсите Господ.

БОГ ВИ НАБЛЮДАВА

Бог ви наблюдава и вижда всичко, което правите. Псалмопевецът говори за Него: „Ти познаваш сядането ми и ставането ми. Разбираш помислите ми отдалеч” (Псалом 139:2). Библията още казва: „Защото очите на Господа се обръщат насам-натам през целия свят, за да се показва Той мощен в помощ на ония, чиито сърца са съвършено разположени към Него” (II Летописи 16:9). Бог ревностно търси възможности да ви възнагради заради вярата ви в Него.

Исус казва: „Ето, ида скоро; и у Мене е заплата и наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата и постъпките му” (Откровение 22:12). Това означава, че хората ще получат отплата за постъпките, които вършат на тази земя. Това в един смисъл е много вълнуващо, а в друг е плашещо. Трябва да осъзнаем, че Бог ни наблюдава и че на никого нищо няма да му се разминие.

Господ не заспива, нито подремва (вижте Псалом 121:4). Той знае всичко, което се случва, дори при закрити врати. Затова трябва да

живеем с ясното съзнание, че Той наистина наблюдава всяко наше действие. Когато седнем и си говорим, трябва да помним, Че Бог е нашият невидим Гост, който слуша всичко, което казваме.

Исус предупреждава Своите последователи:

Внимавайте да не вършите делата на правдата си пред човеците, за да ви виждат; инак нямате награда (която да ви очаква) при Отца си, Който е на небесата. И тъй, когато правиш милостиня, не тръби пред себе си, както правят лицемерите по синагогите и по улиците, за да бъдат похвалявани, почитани и признавани от човеците; истина ви казвам: Те са получили вече своята награда. (Матей 6:1-2)

Ако правим нещата, за да получим вниманието на хората, тогава общественото внимание, което получаваме от другите, е нашата награда и няма да имаме друга награда от Бога. Не заменяйте Божията награда с човешка. Чакайте онова, което Бог може да ви даде, защото то ще бъде много по-добро от наградата, която хората биха могли да ви дадат.

Исус също казва: „А когато ти правиш милостиня, нека левицата ти не узнае какво прави десницата ти; за да става твоята милостиня в тайно; и твоят Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде [наяве]” (Матей 6:3-4).

С други думи, вършете добрите си дела с чисти мотиви, но не се хвалете с тях. За това, което можете да направите тайно, Бог ще ви възнагради наяве. Исус дори ни казва да се молим насаме. „А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде [наяве]” (Матей 6:6).

Може би си мислите, че имате неблагодарна работа. Възможно е да сте работили с най-малките деца в неделното училище десет години и единственото, което чувате от родителите, да са оплаквания за начина, по който се грижите за децата им. А може би сте били разпоредител в църквата пет години и никои никога не ви е благодарил за верността ви. Или може би сте част от молитвеното служение и някои хора дори не знаят, че се молите за тях. Вие обаче сте мотивирани да правите това, което правите „като за пред Господа”.

Не се обезсърчавайте и не се изморявайте да вършите добро, защото Бог вижда всичко, което правите за другите в Негово име. Няма нито едно добро нещо, което вие сте направили с правилни мотиви, което Той да не е забелязал. Бог вижда всеки човек, на когото помагате, всеки човек, към когото сте благи, Той вижда всеки път, когато проявявате поне малко милост, когато прощавате и Той ще ви възнагради. Ако очаквате награда от Господа, вие ще продължавате да правите добрини с правилните мотиви.

КАКВО ДА НАПРАВИМ, КОГАТО ДОЙДАТ ТРУДНОСТИ

Рано или късно, всички ние се сблъскваме с трудности в живота си. Всички ние имаме изпитания и скърби. Всеки преминава през изпити. А не всяка буря се вижда при прогнозата. Има дни, в които се събуждаме и си мислим, че всичко ще бъде чудесно, ала до вечерта сме били изпитани по всевъзможни начини, които не сме очаквали.

Трудностите са част от живота, затова трябва да бъдем готови за тях. Трябва да имаме подготвен отговор за тях, защото е много по-трудно да се укрепим след като сме преминали през буря. Затова е по-добре да сме подготвени, като стоим силни и укрепени.

Първото нещо, което трябва да направите, когато дойдат трудности, е да се молите. „Господи, помогни ми да остана емоционално стабилна”. Не позволявайте емоциите ви да ви завладеят. Следващото нещо, което трябва да направите, е да се доверите на Бога. В мига, в който се надигне страх във вас, започнете да се молите.

Стойте емоционално стабилни, доверете се на Бога и се молете. А докато чакате Бог да ви отговори, просто вършете добрини. Спазвайте обещанията си. Вършете отговорностите си. Не спирайте да служите на Бога само защото имате някакъв проблем. Най-великото време, в което можете да вършите отговорностите си към Бога, това е във време на трудности и противоречия. Когато дяволът види, че нито трудности, нито изпитания могат да ви спрат, той ще спре да ви тормози.

„Да не ни дотяга и да не се уморяваме да вършим добро и да постъпваме благородно; защото, ако се не уморяваме, отпускаме

и обезкуражаваме, своевременно и на точното време ще пожънем” (Галатяни 6:9).

Четири са нещата, които да правим, когато по пътя ни застигнат тревоги и неприятности. Стойте емоционално стабилни; доверете се на Бога; незабавно започнете да се молите, за да избегнете навлизането в страхове; продължавайте да вършите добрини. Петото нещо, което трябва да правите, е *да очаквате награда*.

Ние рядко правим дори само едно от тези неща, когато ни настигнат неприятности, обикновено защото нямаме план. Вярвам, че ние трябва да стоим силни, като практикуваме тези стъпки, дори да нямаме никакви неприятности.

За да сте подготвени за следващия път, в който ще се намерите в трудна ситуация, молете се по подобен начин: „Аз ще остана вярна на Бога и Бог ще ми даде двойна мяра благословения за всичките ми тревоги. Сатана, ти си мислеше, че ще ме нараниш, но вместо това аз ще получа двойно благословение, защото усърдно търся лицето на Бога”.

БОЖИЯТА ВОЛЯ ЗА ВАС

Ето каква е волята на Бог за вас: Двойна мяра от благословения се пази за вас, защото сте повярвали, че „Бог възнагражда онези, които искрено и усърдно Го търсят” (Евреи 11:6).

Както виждате, има едно условие – да повярвате. С всяка привилегия има и отговорност. Ако вие свършите своята част, Бог никога няма да се провали в изпълнението на Неговата.

Ще имате трудности, но това което е важно, е как реагирате по времето на тези трудности. Не се обезсърчавайте, не се разочаровайте, не се депресирайте, не бъдете негативни и не губете надежда, когато дойдат изпитания. Вместо това, само се отърсете и продължете напред. Трудностите имат добра страна. Когато преминавате през тях, вие преживявате по-явно утехата на Бога.

Исус казва: „Блажени и завидно щастливи (от преживяването на Божието благоволение и от откровението за неговата несравнима благодат) са скърбящите, защото те ще се утешат” (Матей 5:4).

Ако наистина разберем колко велика е утехата на Бога, почти си заслужава да преминем през буря, за да усетим в нея Неговата

чудесна утеха. Библията казва: „Благословен Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милостивите (на милост, състрадание и жалостив) и Бог (който е източник) на всяка утеха (успокоение и насърчение). Който ни утешава (успокоява и насърчава) във всяка наша скръб, борба или тревога, за да можем и ние да утешаваме (успокояваме и насърчаваме) тия, които се намират в каквато и да било скръб, с утехата, с която и ние се утешаваме (успокояваме и насърчаваме) от Бога” (II Коринтяни 1:3-4).

Бог ни утешава, за да можем и ние да утешаваме другите.

НАСЛАДЕТЕ СЕ НА БОЖИЕТО БЛАГОВОЛЕНИЕ

Още нещо, което трябва да изповядаме всеки ден от живота си, е: „Аз имам благоволение на Бога в живота си и Той ми дава благоволение и пред хората. Аз живея в Божието благоволение”. Когато имате благосклонността на Бога, хората ви харесват и искат да правят различни неща за вас, без изобщо да знаят защо. Няма естествена причина, но те са привлечени от вас и искат да бъдат добри към вас и да бъдат благословение за вас.

Божие благоволение е чудесно. Хората, които са били малтретирани, трябва да се научат да се отърсват от оскърблението си и да се насладят на Божията незаслужена благодат. Онези, които се смиряват пред Бога, се наслаждават все повече и повече на Неговото благоволение.

Апостол Петър бе човек, който лесно се огорчава, но се научи да се смирява и да се наслаждава на Божието благоволение в живота си.

БОЖИИТЕ БЛАГОСЛОВЕНИЯ СА МНОГО ПО-ГОЛЕМИ, ОТКОЛКОТО МОЖЕТЕ ДА СИ ПРЕДСТАВИТЕ

Ако не се бях научила да предавам грижите си на Господа и да Му позволявам да ме укрепява и успокоява, аз нямаше да мога да се наслаждавам на двойното Му благословение, благодарение на което днес можем да служим. Когато Бог ни призова да започнем телевизионни предавания, Господният Дух посетил Дейв една сутрин,

докато той си решил косата и му казал: „През всичкото това време съм ви подготвял с Джойс, за да ви поверя телевизионно служение”.

Ние не знаехме, че сме във време на подготовка през всичките тези години, в които бяхме верни да пътуваме, където Бог ни води и да провеждаме събрания за петдесет или сто човека, да спим в колата на паркингите на заведенията за бързо хранене като Мак Доналдс, когато няхме пари да се настаним в хотел, защото бяхме готови да проповядваме, без да търсим заплата, да понасяме критики и осъдителност, както и отхвърляне от домашната ни църква. Всичко това е било подготовка за едно по-обхватно служение.

Знаехме как да останем верни, но никога не сме дори и мечтали, че Божията награда може да се окаже толкова голяма. Днес се наслаждаваме да проповядваме словото на събрания от няколко хиляди души, които са гладни да познават Бога по-отблизо. Предаването ни „Живот в словото” се излъчва ежедневно в повече от 400 телевизионни станции с потенциални зрители над 2,5 милиарда души, в две трети от света. От 1988 година насам сме издали повече от петдесет книги, тридесет и шест от които са преведени на четиридесет и пет езика и сме разпространили над три милиона копия от тях. Казвам това само за да се похваля с Божията благодат. Той е предвидил награда за нас и благословенията Му върху нас продължават да се увеличават с всяка изминала година.

Аз изобщо не разбирах, че Бог е имал това предвид, когато ми е казал: „Дръж се, Джойс, аз ще ти дам двойна мяра благословения за всяка твоя тревога и трудност. Онова, с което дяволът се е опитал да ти повреди, аз ще преобърна в добро, за да можеш да помагаш на много хора”.

Това е послание, което Бог отправя към абсолютно всички. Трябва да устояваме във времето на подготовка, но в същото време трябва да сме напълно уверени и да знаем, че „(поради факта, че Бог е техният партньор в труда им) всичко съдейства (спомага за изпълнението на плана) за добро на и за тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение и цели” (Римляни 8:28).

И така, следващия път, когато се изправите пред трудност, отгърсете се от нея. Ако обичате Бога и ходите в Неговата воля за живота си доколкото са ви силите, тогава можете да сте напълно уверени,

че всичко ще съдейства за вашето добро. Ние служим на един Бог, Който взема всяко лошо нещо от живота ни и го преобръща в добро.

БОЖИЯТА ВЕЛИКА РАЗМЯНА

Бог е в разменния бизнес. Той взема всичките ни отпадъци и боклуци, които не желаем и ги разменя за добрите неща, които Той е запазил за нас.

Когато се омъжих за Дейв, аз няхах никакви пари. Нямах и кола, но Дейв имаше. Когато се оженихме, изведнъж аз се сдобих и с пари, и с кола, защото с Дейв бяхме в завет и всичко, което той притежаваше, сега беше и мое.

Така става, когато се посветим да следваме Исус. Той е Женихът, а ние сме Неговата невеста. Ние не ставаме наследници на Неговите обещания, ако само излизаме на срещи с Него, а ако сключим завет на абсолютно посвещение на Него, както е в един брачен завет. Много хора искат само „да излизат на срещи“ с Исус, като се надяват, че по този начин ще получат двойни благословения.

Силата, която се крие в името на Исус, е дадена само на онези, които Му *принадлежат*. Аз не взех фамилното име на Дейв докато не се омъжих за него. Когато дойдете при Господа и Му предадете всичко в живота си, заедно с болките и неправдите, Бог е обещал да вземе всичко, което е било нередно и да го замени с правилните неща.

Исус казва:

Ако (истински) Ме обичате, ще спазвате (ще се покорявате) на Моите заповеди. (Йоан 14:15)

Тези, които обичат Господа и Му се покоряват, ще получат невероятната размяна, за която става въпрос в Исая 61:7: „Вместо (някагашния) срама си ще получите двойно (възнаграждение, отплата), и вместо посрамянето и укора си те ще се радват в наследството си. Затова в земята си ще притежават двойно (от това, което са загубили), радостта им ще бъде вечна”.

Отърсете се

Винаги ще имате нови възможности да прилагате принципите за пускане и забравяне на миналото и напредване към Божията награда, за които говорихме в тази книга. Някой, който е важен за вас, винаги може да направи нещо, с което да ви нарани. Когато това стане, вие ще трябва за пореден път да изберете да приемете Божията любов, да простите на този, който ви е наранил, да се молите за него, да го благославяте и да вярвате, че Бог ще преобърне ситуацията за добро, след което ще ви даде и награда.

За да насърчи вярата ви да продължите да напредвате към по-висшата награда на свободата от емоционалната болка, Бог е оставил в Библията много истории за невероятни победи, за да ви напомни за хора, които са се научили да се отърсват от огорченията си и да остават верни. Всъщност, Библията е пълна със свидетелства за хора, които са получавали двойна мяра благословения заради това, че са оставали верни.

Йосиф се издига от ямата до царския дворец. Даниил – от рова на лъвовете до управляващ част от империя.

Рут започва да се прехранва с остатъците от класовете в една нива, защото иска да остане вярна на своята свекърва, която не би могла да се справи без нея. Мъжът ѝ е починал и Рут е свободна да се върне на сигурно място при своя народ. Дори свекърва ѝ я насърчава: „Върни се”. Но Рут отговаря: „Не ме умолявай да те оставя и да не дойда подире ти; защото, гдето идеш ти, и аз ще ида, и гдето останеш, и аз ще остана; твоите люде ще бъдат мои люде, и твоят Бог – мой Бог”

(Рут 1:16). След това Бог ѝ дава благоволение и тя се омъжва за Вооз, който просто се оказва най-богатият мъж в онази земя.

Естир започва като плаха млада девица, която не е доволна от позицията, която трябва да заеме в двореца. Но е покорна на Божието водителство и от сираче се издига до царица, която спасява целия си народ.

Разбира се, не можем да пропуснем и историята на Йов.

Удивителното нещо в живота на Йов е това, че Бог позволява той да премине през всичките тези мъчителни преживявания, защото Бог знае, че той ще ги издържи успешно. Той знае, че Йов е мъж, на който Той може да се довери. Ако никога не сте чели цялата книга Йов, насърчавам ви да го направите.

Дяволът смятал, че Йов е верен на Бога, само защото Той го пази и благославя. Затова Бог казва на Сатана: „Добре, ще оттегля протекцията Си от него, но ти ще видиш, че въпреки това той ще Ми остане верен” (вжте Йов 1:11-12). Тогава Бог позволява на Сатана да атакува и унищожи всяко добро нещо, което Йов притежава. И той наистина му отнема всичко, което има, освен живота му, но въпреки това Йов не се отрича от завета си с Бога.

Заради верността на Йов „Господ преобърна плена на Иов и възстанови богатството му, когато той се помоли за приятелите си; и Господ даде на Иов двойно колкото имаше по-напред” (Йов 42:10). Важно е да отбележим, че Бог преобръща плена на Йов и възстановява богатството му, *когато* той се моли за приятелите си. Това са същите онези „приятели”, които го разочароват, които не са до него, когато има нужда от тях, които го критикуват и осъждат. Но Господ дава на Йов два пъти повече, отколкото той е имал преди това, защото той е верен да прави правилните неща, независимо колко болезнено е било това.

Господ възстановява двойно на Йов всичко, което е имал, преди да дойдат неприятностите в живота му. Бог му дава двойно благословение заради всички скърби, през които е преминал. Йов 42:12,13 казва: „Така Господ благослови последните дни на Иов повече от първите му; тъй щото придоби четиринадесет хиляди овце, шест хиляди камили, хиляда чифта волове и хиляда ослици. Още му се родиха седем сина и три дъщери”.

Днес може би вие не бихте искали овце, камили, волове или магара, или повече деца, но Господ знае какво двойно благословение да

ви даде за верността ви. Но за да можете да продължите напред и да пожънете своите двойни благословения, вие ще трябва да се научите да се отърсвате от тревогите, които идват по пътя ви.

Една от любимите ми истории е за магарето на един фермер, което паднало в сух кладенец. То ревяло жално с часове, докато фермерът се опитвал да измисли какво да го прави. В крайна сметка заключил, че магарето е много старо, за да се опитва да го вади, а кладенецът е прекалено дълбок и така или иначе трябвало да се покрие. Фермерът решил, че не си струва да спасява животното, затова извикал съседите да му помогнат да запълни кладенеца и да го затрупа.

Всички грабнали лопати и започнали да хвърлят пръст в кладенеца. Магарето веднага разбрало какво се случва и започнало да реве неудържимо. Плачът би бил нашата нормална реакция, ако някой се отнесе толкова зле с нас, затова и магарето първоначално реагирало както всеки друг в подобна ситуация. Но не след дълго то притихнало. Фермерът хвърлил още няколко лопати пръст и след това погледнал надолу в кладенеца. За своя голяма изненада той видял как с всяка лопата пръст, която те хвърляли по него, магарето се отърсвало от нея, а след това стъпвало отгоре.

Когато съседите и фермерът продължили да хвърлят пръст върху животното, то продължило да се отърсва и да стъпва върху нея. Не след дълго магарето се отърсило и от последната лопата с пръст, направило крачка нагоре и излязло от кладенеца.

Можем да научим много неща от тази история. Когато дойдат трудности и беди, ако спрем да стенем и да се оплакваме достатъчно дълго, че да се заслушаме, Бог ще ни покаже какво да направим в тази ситуация.

Поради благодатта и милостта на Бог аз успях да се отърся от много неща в живота си, от много наранени чувства, от неправилно отношение, много тормоз, много несправедливи, нечестни и грозни неща. Благодарна съм на Бога, защото ме научи, че във времето на отърсване от проблемите аз трябва да се науча да очаквам награда от Него.

Очакването на Божията награда ви дава надежда, че Бог няма да ви остави беззащитни, но ще направи нещо за вас. Следващият път, когато ваши познати се разгневят за нещо, просто им кажете: „Отърсете се от това”. Когато срещнете някой, който е депресиран, отново му кажете: „отърсете се от това”. Ако ваши приятели са увесили нос,

защото някой е наранил техните чувства, кажете им: „отърсете се от това”. Давам ви съгласието си да проповядвате това послание на всеки, който се нуждае да го чуе.

ТРУДНОСТИ ЩЕ ИМА

Може би си мислите, че ще бъдете напълно предпазени от сблъсъци с трудности и борби, защото служите на Бога, но това не е така. Всъщност, ако Бог ви изпрати да служите на другите, почти е сигурно, че ще се сблъскате с трудности. Но също като тримата юдеи, хвърлени в огнената пещ, вие можете да очаквате да преминете през огнените изпитания, без дори да замиришете на пушек – както Седрах, Месах и Авденаго (вижте Данииел 3:23-27).

Исус даде на учениците си власт над нечистите духове, които биха се опитали да им навредят. Освен това ги научи какво да правят, ако хората, на които се опитват да служат, ги отхвърлят:

И като повика дванадесетте (апостола), почна да ги разпраща двама по двама (като посланици), и даде им власт и авторитет над нечистите духове. И заповяда им да не вземат нищо за път освен една тояга; ни хляб, ни торба, ни пари в пояса; но да се обуват със сандали: и, рече Той, не се обличайте с две дрехи. И каза им: В която къща влезете, оставайте в нея докле си излезете оттам. И ако в някое място не ви приемат, приветстват и допуснат, нито ви послушат, като излизате оттам, отърсете праха изпод нозете си като свидетелство против тях. Истина ви казвам, по-леко ще бъде наказанието на содомската и гоморската земя в съдния ден, отколкото на онзи град. (Марк 6:7-10; Матей 10:15)

Исус показва на всички нас, че Той ще се погрижи за всичко, от което се нуждаем, за да Му служим. Учениците не се нуждаят от допълнително дрехи или от пари. Те имат власт над трудностите, които биха се надигнали против тях и ако някой ги отхвърли, те просто е трябвало да се „отърсят”. Така те обикалят и проповядват навсякъде посланието за покаяние и спасение.

Ако искате да бъдете употребени от Бога, или искате да ходите с Него, непременно ще преживеете определено отхвърляне. И най-вероятно това отхвърляне ще дойде от хората, които са най-важни

за вас. То може да се прояви от членове на семейството ви или от близки приятели.

Ако Бог ви докосне и искате да развиете по-дълбоки взаимоотношения с Него от приятелите си в църква, много вероятно е те да ви отхвърлят. Хората просто не искат други да стигат там, където самите те нямат волята да стигнат. Ако те искат да преследват плътските си интереси, а вие искате да ходите в Духа, те може би открито ще ви намразят заради решението ви.

Исус говори за хората по Негово време, които Му се противопоставят и Го мразят: „Намразиха Ме без причина” (Йоан 15:25). Един ден направо ме порази колко тъжен е този факт. Исус е добър към тези хора, но вместо да Го оценяват и обичат заради това, те Го мразят.

Йосиф сънува сън и братята му го намразват (вижте Битие 37:5). Стефан е пълен с благодат и сила, върши велики дела и чудеса сред хората, но религиозните водачи го мразят заради мъдростта, интелигентността и вдъхновението от Духа, чрез Който той говори, затова го арестуват и накрая го убиват с камъни (вижте Деян. 6:8-12; 7:58).

Учудващо е колко лесно си навличаме омразата, ревността и завистта на другите. Ако се опитате да бъдете добри, все някой ще ви намрази заради това. Ако обаче им отвърнете със същия гняв, който те изпитват към вас, ще се лишите от благословенията, които Бог има за вас. Не позволявайте хората да ви смъкнат до своето ниво, отърсете се и направете крачка нагоре.

Много е трудно да се отърсим от отхвърлянето. Болезнено е. Но още по-болезнено е да живеем според чувствата си. Затова се научете да се отърсвате от праха на отхвърлянето и разочарованието.

Веднъж се опитвах да помогна на един човек и наистина усещах, че правя правилното нещо. Аз съм винаги много заета и никога не ми се налага да си търся какво да правя, затова смятах, че наистина жертвам и времето, и силите си, за да помогна на този човек. Но каквото и да правех, за него то никога не беше достатъчно и аз малко започнах да се дразня от това.

Усещах, че Бог иска да му помогна, защото това е моят християнски дълг. Но въпреки моите невероятни усилия, нищо от това, което правех за този човек, не беше успешно, нито беше оценено и разбрано. Пробивът дойде, когато Бог ми помогна да осъзная, че

моята отговорност беше да се *опитам* да помогна на този човек, без да нося отговорност за неговото емоционално състояние.

Повечето пъти ни се иска всички да са доволни от всичко, което правим. Трябва да преодолеем това си очакване и да вършим онова, което вярваме, че е правилно, което вярваме, че Бог ни води да правим, но трябва да бъдем наясно, че всеки човек сам отговаря за своята радост и чувства.

Исус казва на учениците си да идат и да проповядват. Те правят точно това, което се очаква от тях. Но Той още им казва, че ако хората не приемат тях или посланието им, те не бива да позволяват чуждото безразличие да се превърне в спънка за личното им призвание.

Не се отказвайте от служението си, нито сядайте да се окайвате с часове, защото не всички ви приемат или оценяват. Отърсете се и продължете към следващия град, към следващия човек, който се нуждае да чуе вашето свидетелство за нещата, които Бог е извършил в живота ви.

Ако отхвърлянето ви накара да спрете или да се откажете по пътя си, тогава духът на отхвърляне печели. Не бива да спирате да правите това, което е правилно, само защото на някой друг не му харесва.

Всъщност, ще се осмеля да ви кажа, че почти всеки път, когато Бог е готов да ви издигне и доведе до следващото ниво, вие ще преживявате отхвърляне на мястото, на което се намирате сега. Сатана ще използва отхвърлянето, за да се опита да ви задържи на едно място и дори да ви смъкне по-надолу.

Точно затова много хора биват отхвърлени от собственото си семейство, когато бъдат изпълнени със Святия Дух. Те се прибират у дома развълнувани да разкажат на всички, че живеят за Господа, само за да се сблъскат с факта, че изведнъж са станали „странните“ в семейството. Сатана използва хората, които са им най-близки, за да се опита да ги накара да се откажат и да се върнат в старите си пътища.

НАПРАВЕТЕ КРАЧКА НАГОРЕ КЪМ ПО-ГОРНО НИВО

Също като магарето в кладенеца, вие трябва да се отърсвате от всяка лопата, пълна с тормоз или отхвърляне и да я използвате, за да правите крачки нагоре, докато сте напълно свободни да се наслажд-

давате на живота, който Бог е планирал за вас. Вие вече сте стигнали до едно по-високо ниво с Бог. Вярата ви днес е много по-силна от вчера. Вие сте по-подготвени за следващия път, когато се изправите срещу трудност или оскърбление.

От този ден насетне, вие ще ходите в по-горно и силно ниво с Бога, защото сте решили да Му останете верни, без значение какво ще ви струва това. Още по-опасни сте за врага, когато получите силата на обитаващия в нас Свети Дух.

Поради това, че сте повярвали в Исус и сте приели Светия Му Дух, вие можете да се молите и да приемете Божието най-добро за живота си. Свободни сте да напредвате към наградата, която Той има за вас и свидетелството ви ще причини големи щети на делата на дявола. Затова той ще се опита да повлияе на максимален брой хора, за да ги накара да ви критикуват и да ви се противопоставят.

Но спомнете си за магарето – смирете се и се отърсете. Използвайте онова, което врагът планира срещу вас, за да се придвижите с още една крачка по-близо до мястото, на което Бог иска да ви постави.

Ние с Дейв бяхме помолени да напуснем църквата си, когато Господният Дух започна да се изявява чрез живота ни, но тогава Бог ни заведе в друга църква, в която пастирът ни прие, като ни покри и защити с молитви и благословения.

Библията казва, че ние не водим война срещу плът и кръв, а срещу началства и власти на нечестие то във високите места (вижте Ефесяни 6:12). Сатана ще продължи да се опитва да използва хора, за да ви попречи да вървите напред. Ако е възможно, той дори би използвал хора, които познавате и обичате, за да могат раните от тяхното отхвърляне и неодобрение да бъдат по-дълбоки и болезнени.

Понякога толкова много се боим от неодобрението на хората, че отказваме да предприемем следваща стъпка напред и не успяваме да стигнем до следващото ниво в Бога, защото знаем, че на някой няма да му хареса да бъдем там. Удивително е колко често свеждаме глави и се подаваме на натиска на хората, когато трябва да свеждаме глави и да следваме единствено Бога.

Исус казва: „Който слуша и обръща внимание на вас, Мене слуша и на Мене обръща внимание; и който отхвърля и пренебрегва вас, Мене отхвърля и пренебрегва; а който отхвърля и пренебрегва Мене,

отхвърля и пренебрегва Онзи, Който Ме е пратил” (Лука 10:16). Исус ни насърчава да не приемаме отхвърлянето твърде лично. Ако хората ни отхвърлят, когато следваме Исус, то тогава те отхвърлят Исус и Отец, Който Го е изпратил.

Трябва да разберете, че преди още да предадете сърцето си на Исус, дяволът е разпознал Божия план за вас и е направил всичко по силите си да ви попречи да го осъществите. Възможно е колкото по-велик е призивът за живота ви, толкова по-голяма да е била неправдата против вас. Ако се замислите за духовната битка според истината на Словото, тогава ще разберете, че Сатана е изпратил всичките трудности, които са стигали до вас, защото е знаел, че Бог ви преследва, за да ви благослови.

Но Йеова е Господ на силите – Господ на войнствата. Той воюва за вас и това ви прави повече от победители. Битката за вас вече е спечелена, а вас ви очаква двойно благословение за предишните ви борби и трудности.

СТОЙТЕ ПЪЛНИ С РАДОСТТА НА ГОСПОДА

Апостол Павел казва: „Защото на човеци ли искам да угоднича сега (тяхното благоволение ли искам да спечеля), или на Бога? Или искам да угаждам на човеци? Ако бях още угаждал на човеци (търсил популярност сред тях), не щях да съм Христов слуга” (Галатяни 1:10). От следващия пасаж в Писанията можем да видим, че Павел се е научил как да се отърсва от отхвърлянето и да продължава с радост напред.

И Господното учение (за вечното спасение) се разпространяваше по цялата тая страна.

А юдеите подбудиха набожните високопоставени жени и градските първенци, и като повдигнаха гонение против Павла и Варнава, изпъдиха ги из пределите си.

А те (апостолите) отърсиха против тях праха от нозете си, и дойдоха в Икония.

А учениците се изпълниха (бяха непрестанно изпълвани) с радост и със Светия Дух. (Деян. 13:49-52)

Бъдете постоянно изпълвани с радост и със Светия Дух в цялата си душа. Пазете ума, волята и емоциите си насочени към радостта,

която е достъпна за вас чрез обитаващото присъствие на Господа. Ако започнете да се тревожите за нещата, които останалите мислят за вас, вие ще изгубите радостта си. Отърсете се от стеснителността си и „бъдете изпълнени и стимулирани от Святия Дух” (Ефесяни 5:18). Оставете пълни с радост, без значение на трудностите, които се изпречват на пътя ви. Дайте най-доброто от себе си, за да направите това, което вярвате, че Бог иска от вас във всяка една ситуация.

Ако хората нямат достатъчно любов, за да проявят милост към вас, защото не сте направили нещо по начина, по който на тях им харесва, това е нещо, което е между тях и Бога. Не се опитвайте да живеете живота си, за да бъдете популярни; живеете, за да бъдете угодни на Бога и да изпълните Неговата воля.

За да се покори на Бога, Йосиф трябваше да се отърси от много болки и разочарования, като предателството от страна на братята му, лъжите на жената на Петефрий и забравеното обещание на хлебаря и виночерпеца. В резултат на неговото устояване, Йосиф бе повишаван на всяко място, на което отиде. Бог му даде двойна отплата за всичките му проблеми и трудности, и той беше невероятно благословен (вижте Битие 37 – Изход 1).

По подобен начин хората не харесват Даниил, защото е Божий мъж, който непрекъснато се отърсва от отхвърлянето. Толкова много е презиран и мразен, че бива хвърлен в яма с изгладнели лъвове, но Бог затваря устата на всеки един от тях. Когато царят вижда какво Бог е направил за Даниил, той прогласява: „Издавам указ щото в цялата държава, над която царувам, да треперят човеците и да се боят пред Данииловия Бог; защото Той е живият Бог, Който е утвърден до века, и Неговото царство е царство, което няма да се наруши, и властта Му ще трае до край” (Даниил 6:26).

Твърдото стоене на Даниил с Бога вдъхновява цял един народ да повярва, че Бог „е Бог, който избавя и отървава, и върши знамения и чудеса на небесата и на земята; Той е, Който отърва Даниил от силата на лъвовете” (Даниил 6:27).

Във Второто послание на ап. Павел към Солунците той благодари, защото вярващите израстват във вярата си, любовта им един към друг се преумножава и стоят твърди в гоненията и смазващите неволи (1:3).

В ст. 6 Павел уверява вярващите, че Бог ще въздаде скръб и угнетение на онези, които ги наскърбяват и угнетяват. След това пише за Божиата твърда решителност да възнагради вярващите:

А на вас, окърбените и наранените, да даде утеха и мир (както и на нас, вашите съработници), когато се яви Господ Исус от небето със Своите силни ангели, в пламенен огън да даде възмездие (наказание, мъст) на ония, които не познават и не приемат Бога, и на ония, които не се покоряват, не зачитат и отказват да се подчинят на благовестието на нашия Господ Исус. (II Солунци 1:7-8)

Ако сте преследвани заедно правите това, което е редно и добро в очите на Бога, радвайте се. Апостол Петър казва: „Защото, каква похвала, ако понасяте търпеливо, когато ви бият за престъпленията ви? Но когато вършите добро и страдате, ако понасяте търпеливо, това е угодно пред Бога” (I Петър 2:20).

Когато страдате защото вършите добро, Исус ви нарича благословени, като казва: „Блажени, честити, завидно щастливи и духовно благоуспяващи (в състоянието, в което едно новородено дете на Бога се наслаждава и намира удовлетворение в Божието благоволение и спасение, без значение от заобикалящите го условия) са гонените заради правдата (затова че са прави и правят това, което е право), защото е тяхно небесното царство” (Матей 5:10).

Петър също трябваше да се отърси от провала, Павел да се отърси от отхвърлянето, а вие трябва да се отърсите както от провалите си, така и от отхвърлянето в живота си, ако искате да бъдете използвани от Бога. Само помнете, че ви очаква двойна награда.

Отърсете се от непростителността, огорчението, тревогите, самосъжалението. Отърсете се от отхвърлянето, обидите, предателството, клюките, осъждението и целувките на предателите. Отърсете се от споровете с родителите, с близките приятели и с непознати. Отърсете се от грешките и провалите си. Отърсете се от разочарованието от собственото ви несвършенство. Преодолейте го и продължете напред.

Сезонът на скръбта е свършил. Време е да започнете да се радвате.

Чудодейна награда

Докато редактирах ръкописите на първото издание на тази книга, Бог се раздвижи по мощен начин и донесе освобождение, изцеление и възстановяване на взаимоотношенията ми с моя баща. Не вярвам да е случайно това, че това чудодейно заключение на историята ми дойде точно навреме, за да мога да го включа в книгата си.

Макар да бях простила на баща си, взаимоотношенията ни бяха останали студени и неловки. Той никога не беше поел пълната отговорност за нещата, които ми беше причинил, нито приемаше колко унищожително е било поведението му към мен. През годините се опитвах доколкото ми е възможно да поддържам някакви взаимоотношения с родителите си, но те си оставаха едно непрестанно предизвикателство.

Два пъти се опитах да конфронтирам баща ми и майка ми за проблема, но без успех. Всяко изобличение донасяше единствено много гняв, смут и обвинения, без някакви истински последици. Поне вратата стоеше отворена и Бог продължаваше да работи в тайно, зад кулисите, макар да изглеждаше външно, че нищо не се променя.

След като вече бях помогнала на родителите ми да се преместят да живеят близо до нас, Бог започна да ми говори за библейската заповед да почитаме баща си и майка си (вижте Изход 20:12). Трябва да ви призная съвсем откровено, че макар да имах желание да ги почитам, аз се борех безрезултатно, защото не знаех как да го направя. Посещавах ги, обаждах им се, молах се за тях, носех им подаръци, но Господ продължаваше да ми казва: „Почитай баща си и майка си”.

Знаех, че Той се опитва да ми покаже нещо, но не успях да схвана какво точно е то.

Най-накрая една вечер отново чух Господ да ми казва: „Почитай баща си и майка си”. Тогава Му признах, че съм правила всичко, което знам как да направя, и че не разбирам повече какво иска Той от мен.

Тогава Го чух да ми казва: „Почитай ги в сърцето си”, на което отвърнах: „ЧЕ за какво да ги почитам?”. Тогава Бог ми показа, че аз мога да ги почитам и оценявам в сърцето си, затова че са ми дали живот, затова че са ме обличали и хранили, затова че са ме изпратили на училище.

Външно правех много неща за тях, но Господ гледа на сърцето на човека. Беше ми много трудно да имам топли чувства към тях и да ги оценявам, когато всичко, което можех да си спомня за тях, беше свързано с невероятна болка. Но след като чувах едно и също нещо от Господ в продължение на година, аз знаех, че това е важно и затова направих това, което Той ми каза.

Тогава се помолих: „Благодаря Ти, Господи, за моите родители и затова, че те са избрали да ме родят и да ми подарят живот. Те са ме отгледали, хранили са ме, обличали са ме, издържали са ме да уча и аз ги почитам затова”. Тогава наистина осъзнах какво ми говори Бог и в този момент дълбоко оцених ролята, която родителите ми са изиграли в живота ми.

След около седмица се надигна проблем във връзка с новата ни национална телевизионна програма „Живот в Словото”. Обадиха ми се, че роднини са гледали програмата и настойчиво убеждавали моите родители също да я гледат. После те ми се обадиха, за да ме питат на кой канал могат да гледат предаването и тогава осъзнах, че трябва да им кажа, че в предаването ще спомена сексуалния тормоз в детството ми, защото Бог ме е призовал да помогна на хората, които са били тормозени и малтретирани като мен.

Не можех да си представя как биха се почувствали, ако включат телевизора си и ме чуят да казвам: „Отраснала съм в семейство, в което съм била насилвана сексуално”. Не исках да ги нараня. Чувствах се ужасно, но какво можех да сторя? Знаейки, че хората ме приемат, защото с лекота и открито споделям своето минало, аз започнах да се моля, а след това свиках семейния съвет – Дейв и децата. Решихме, че макар това което щях да направя, можеше да разруши крехките

взаимоотношения, които едва крепяхме, по-добре бе да се покоря на Бога и да следвам Неговата воля за живота ми.

Отидохме да ги посетим, за да им разкажа истината и да им обясня, че не правя това, за да ги нараня, но за да помогна на другите хора, за което Бог ме е призовал.

В този момент видях чудодейната сила на Бога!

Баща ми и майка ми седяха и ме слушаха спокойно. Не проявиха никакъв гняв, не започнаха да ме обвиняват, нито се опитваха да се скрият от истината.

След това баща ми изповяда пред Дейв и мен самата, колко много съжالياва за това, което ми е причинил. Каза, че само Бог знаел колко много съжالياва и че ако можело да върне времето назад, щял да го направи. Тогава призна как самият той е бил контролиран и как не е можел да избяга от себе си и да спре това, което ми е причинявал. Разказа, как той е бил жертва на тормоз и е действал воден от това, което е преживял и с което е бил свикнал.

Сподели още, че наскоро гледал някаква програма за насилието и тогава започнал да осъзнава колко унищожителен бил сексуалният тормоз. Тогава ми позволи да споделям всичко, което е необходимо, без да се тревожа за нищо. Каза ми, че иска да възстановим взаимоотношенията си и той отново да бъде мой баща и приятел. Майка ми беше примряла от радост при мисълта, че ще може да има истинска връзка с дъщеря си, внуците и правнуците си.

От този ден насетне започнахме да виждаме промени в живота на баща ми. Той ходеше на църква на специални служби като Възкресение или Рождество Христово, но никога не говореше много за това. Все още не беше предал сърцето си на Исус и беше трудно да се разбираме с него. Един ден майка ми ми каза, че ѝ се струва, че Бог се занимава с баща ми и работи в живота му. Разказа ми, как няколко пъти го е заварвала седнал на леглото си да плаче.

Една сутрин, точно на деня на благодарността, майка ми се обади и каза: „Баща ти е много болен и няма да може да дойде на семейната вечеря. Искану се да дойде, но не се чувства никак добре. Много моли обаче вие да дойдете с Дейв да го видите. Искану да си поговорите за нещо”.

Ние естествено отидохме и в мига, в който влязохме, той започна да плаче и каза: „Искану да ти кажа колко много съжالياвам за всичко,

което съм ти причинил. От три години ми се иска да ти кажа това, но все не ми достигаше смелост”.

Точно това бяха думите му. Интересното беше, че бяха минали точно три години, откакто бяхме купили къща за нашите и им бяхме помогнали да се преместят да живеят близо до нас. Очевидно първоначалното ни дело на покорство към водителството на Господ беше като семенце, засято в живота на баща ми, за да разчупи връзките на Сатана в живота му. После продължи да ридае, покаявайки се от сърце. Аз само му казах: „Всичко е наред, тате, прощавам ти”.

После баща ми помоли и Дейв да му прости, и той го направи.

След това аз го попитах дали не би искал да приеме Христос за свой Спасител и той потвърди. Поради истинското му покаяние, начинът, по който се молеше сега, беше напълно различен. Прие Господ и въпреки че се съмняваше няколко дни, мислейки че е бил твърде лош, за да му се прости, по-късно поиска да се кръсти.

След десет дни му дадохме водно кръщение. Откровено мога да кажа, че никога не съм виждала такава радикална промяна в характера на един човек. Той все още е болен и почти през цялото време се чувства зле, но никога не съм го чула да се оплаква. Днес той е един от най-милите мъже, които познавам.

Платил ли е баща ми цена, за това, което е направил? Абсолютно! Той е възрастен и няма много приятели. Не може много да става. Но съм напълно убедена, че показването на любов, на постоянна любов, и покорството към Бога да го почитам в сърцето си, най-накрая събори тази стена около него и го предизвика към покаяние.

Дейв каза на татко, че денят на неговото покаяние е бил най-хубавият ден в живота му. Що се отнася до мен, сега вече аз напълно разбрах смисъла на Божието обещание, изговорено от пророк Исаия: „Вместо (някогашния) срама си ще получите двойно (възнаграждение, отплата), и вместо посрамянето и укора си те ще се радват в наследството си. Затова в земята си ще притежават двойно (от това, което са загубили), радостта им ще бъде вечна” (Исаия 61:7). Приели сме двойно благословение! Бог възстанови както малтретирания, така и малтретиращия!

Бог е верен! Мечтайте на едро и никога не спирайте да се надявате!

Бележки

1. Джеймс Стронг. Речник на гръцките думи от Новия завет в Strong Exhaustive Concordance of the Bible (Nashville: Abingdon, 1980), #2588, Лука 4:18.
2. Стронг, #4937, Лука 4:18.
3. Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 10th ed., s.v. „abuse”.
4. За да чуete пълното ми свидетелство, пишете ни и поръчайте поучението ми, наречено *Trophies of God's Grace* - „Трофеите на Божията благодат”.
5. Можете да поръчате поредица от проповеди, наречена *Loving God, Loving Yourself and Loving Others* - „Как да обичаме Бога, да обичаме себе си и да обичаме другите”.
6. Ако желаете да научите повече за освобождаването от чувството на вина, пишете ни и поръчайте поучение в четири части, със заглавие *Guilt and Condemnation* - „Вина и осъждане”.
7. Стронг, Речник на еврейските и халдейски думи, #0954, Битие 2:25.
8. Webster's New World Dictionary, 3d college ed., s.v. „confound”.
9. Ibid., s.v. „damn”.
10. Ако желаете да научите повече за благодатта, можете да ни пишете и да поръчате поучение в шест части със заглавие *Grace, Grace and More Grace* - „Благодат, благодат и още благодат”.
11. Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 10th ed., s.v. „covet”.
12. Ibid., s.v. „envy”.
13. Ibid., s.v. „jealousy”.
14. Ibid., s.v. „drink”.
15. Eugene, OR: Harvest House, 1986), p. 13

Библиография

- Backus, William, PH.D. *Telling Each Other the Truth – The Art of True Communication*. Bethany House Publishers, Minneapolis, Minnesota, 1985
- Backus, William and Chapien, Marie. *Telling Yourself the Truth*. Bethany House Publishers, Minneapolis, Minnesota, 1980
- Beattie, Melody. *Co-dependent No More – How To Stop Controlling Others and Start Caring for Yourself*. Harper and Row, Publishers, Inc., New York, by arrangement with the Hazelden Foundation, 1987
- Carlson, David E. *Counseling and Self-esteem*. Word, Inc., Waco, Texas, 1988
- Carter, Les. *Putting the Past Behind – Biblical Solutions to Your Unmet Needs*. Moody Press, Chicago, Illinois, 1989
- Galloway, Dale E. *Confidence Without Conceit*. Fleming H. Revell Company, Old Tappan, New Jersey, 1989
- Grant, Dave E. *The Great Lover's Manifesto*. Harvest House Publishers, Eugene, Oregon, 1986
- Hart, Dr. Archibald D. *Healing Life's Hidden Addictions – Overcoming the Closet Compulsion That Waste Your Time and Control Your Life*. Vine Books, a division of Servant Publications, Ann Arbor, Michigan, 1990.
- Holley, Debbie. "The Trickle Down Theory of Conditional Love", "The Trickle Down Theory of Unconditional Love", St. Louis, Missouri.
- LaHaye, Tim. *Spirit-Controlled Temperament*. Post Inc. LaMesa, California, for Tyndale House Publishers, Inc., Wheaton, Illinois, 1966
- Littauer, Florence. *Discovering the Real You by Uncovering the Roots of Your Personality Tree*. Word Books, Waco, Texas, 1986
- McGinnis, Alan Loy. *Confidence – How to Succeed at Being Yourself*. Augsburg Publishing House, Minneapolis, Minnesota, 1987
- Saunders, Molly. *Bulimia! Helm Me, Lord!* Destiny Image Publishers, Shippensburg, Pennsylvania, 1988.

- Solomon, Charles R., Ed.D. *The Ins and Outs of Rejection*. Heritage House Publications, Littleton, Colorado, 1976
- Sumrall, Lester. *Overcoming Compulsive Desires – How to Find Lasting Freedom*. Creation House, Lake Mary, Florida, 1990.
- Walters, Richard P., PH.D. *Counseling For Problems of Self-Control*. Word, Inc., Waco, Texas, 1987

За връзка с авторката:
Адрес в България:
Християнска фондация “Аним”
ПК 12
5500 гр. Ловеч
joycemeyerbgb@gmail.com

Адрес в Англия:
P.O.Box 1549
Windsor
SL4 1GT

Адрес в Америка:
P.O.Box 655
Fenton, Missouri 63026
www.joycemeyer.org

Проповедите на Джойс Майер можете да видите на
различни езици на сайта: tv.joycemeyer.org

ЗА АВТОРКАТА

Джойс Майер е сред водещите библейски учители практики. Нейните книги са номер едно по продажби според „Ню Йорк Таймс“. Сред тях са повече от осемдесет вдъхновяващи книги, между които „Никога не се предавайте“, цялата поредица „Бойното поле на ума“ първият ѝ опит в художествената литература „Пенито“, както и много други. Тя е издала хиляди аудио и видео поучения и уроци. По целия свят се излъчва радио и телевизионното ѝ предаване „Да се насладиш на ежедневния живот“, а самата Джойс пътува по целия свят, за да провежда конференции.

Джойс и съпругът и Дейв са родители на четири вече пораснали деца и живеят в Сейнт Луис, Мисури.

Отпечатано в полиграфически комбинат „Димитър Благоев“
София юни 2011

Молитва за спасение

Бог ви обича и иска да има лично взаимоотношение с вас. Ако не сте приели Исус Христос за свой Спасител, можете да го направите точно сега. Просто отворете сърцето си към Него и се помолете с тази молитва...

„Отче, аз знам, че съм съгрешил спря- мо Теб. Моля Те, прости ми! Очисти сър- цето ми. Обещавам да се доверя на Исус, Твоя Син. Вярвам, че Той умря за мен – че взе моя грях върху Себе Си, когато умря на кръста. Вярвам, че Той възкръсна от мъртвите. Предавам живота си на Исус точно сега. Благодаря Ти, Отче, за Твоя дар на прошка и на вечен живот. Моля Те, помог- ни ми да живея за Теб. В името на Исус, Амин.“

Ако сте се молили от сърце, Бог вече ви е приел, очистил ви е и ви е направил свободни от робството на духовна смърт. Отделете време да четете и да изу- чавате тези стихове и помолете Бог да ви говори, до- като вървите заедно с Него по пътя на своя нов живот.

Йоан 3:16

Ефесяни

I Йоан 1:9

I Йоан 5:1

I Коринтяни 15:3-4

1:4 Ефесяни 2:8-9

I Йоан 4:14-15

I Йоан 5:12-13

Молете се и искайте Бог да ви помогне, за да на- мерите добра църква, в която се изучава Библията, така че да можете да израствате в Бога и да сте насър- чавани да развивате добро взаимоотношение с Хрис- тос. Бог винаги е с вас. Той ще ви води ден след ден и ще ви покаже как да живеете този живот на изобилие, който Той има за вас!

Много хора създават впечатлението, че на външен вид всичко в живота им е наред, но вътрешно те са емоционални развалини. Миналото им ги е смазало, съкрушило и наранило отвътре. Тези хора могат да бъдат изцелени. Бог има план. Исая 61 глава ни разкрива, че Господ е дошъл, за да изцели онези, които са със съкрушени сърца. Той иска да изцели тези, които са били жертва на тормоз и емоционални болки.

Джойс Майер е жертва на физически, умствен, емоционален и сексуален тормоз, които е претърпяла в своето детство. Днес обаче тя има национално служение за емоционално изцеление на другите, които са пострадали като нея. В книгата Венец вместо пепел тя подчертава основните истини, които са довели до изцеление в живота ѝ и описва как и другите жертви на сексуален тормоз могат да преживеят Божественото изцеление в живота си.

От страниците на тази книга ще научите:

- Как да се справите с емоционалната болка, следствие от тормоза
- Как да осъзнаете собствената си отговорност пред Бога за преодоляването на раните от малтретиране
- Защо жертвите на тормоз често пъти страдат и от други форми на пристрастяване
- Как да приемем Божията безусловна любов
- Важността на Божието време в справянето с болезнените спомени

Джойс Майер е страдала в продължение на тридесет и три години от унищожителните последствия на насилието. Днес обаче Бог е разменил пепелта с венец от красота, и я е призовал да помага на другите да Му позволят да стори същото и за тях.